

Магьосническа ярост

Магьосници на елементите - книга 4

Аня Таси

АНЯ БАСТ МАГЪОСНИЧЕСКА ЯРОСТ

Превод: Zaharka, end1dream, Luisi, renesme_cullen

chitanka.info

Сарафина Конъл има най-ужасната седмица в живота си. Става дори още по-зле, когато скандален плейбой я отвлича и ѝ разкрива свят, който не е знаела, че съществува...

Това е свят, където магията е реалност и където на Сарафина ѝ е дадена възможността да се включи в тайна общност, която има за цел придобиването на абсолютната сила. Те могат да използват жена като нея — магьосница с неизползвана сила за създаване на огън. Но тя не е на път да се съюзи с дявола.

Спасена от тези, които я държат в плен, Сарафина е представена на сборище, чието задължение е да се бори със силите на мрака. Тя е очарована, че нейният спасител е внушително съблазнителният Тео — докато доверието помежду им не прераства в пламъци. Докато войната между доброто и злото се води, Сарафина и Тео осъзнават, че единственият им избор е да се обединят в борбата за надмощие, която става все по-напрегната с всяка минута.

1

Сарафина може и да бе кръстена на ангелите^[1], но винаги бе знаела, че един ден ще свърши в ада. Майка ѝ го бе казвала хиляди пъти, докато растеше. Само дето никога не бе предполагала, че ще се случи докато все още диша. Но ето я тук — разорена, зарязана и скърбяща. Нямахше начин да стане по-зле.

С побелели и треперещи пръсти, тя забеляза жълтата роза, която държеше, и я пушна върху ковчег на Роузмари. Тя падна върху полирания капак, последвана от още рози, пуснати от тези около нея. Жълтите рози бяха любимите на Роузмари. „Отиват на косата ти, сладкишче.“ Роузмари винаги казваше това, държейки едно от цветята до носа на Сарафина.

Сарафина бе събрала и последния си цент за този лъскав ковчег. Не можеше да си го позволи. Погребението едва не я докара до просешка тояга. Въпреки това приемната ѝ майка заслужаваше най-доброто. И тъй като Роузмари никога не бе получила заслуженото докато бе жива, Сарафина се бе уверила, че ще го получи в смъртта. Единственият проблем бе, че сега Сарафина имаше деветдесет и пет долара в банковата си сметка и наем, който трябваше да плати миналата седмица. Въпреки това щеше да се справи, винаги успяваше.

Не можеше да заплаче. Сякаш всички сълзи бяха заседнали вътре в нея, здраво запушени. Би било хубаво, ако можеше. Би освободило това ужасно напрежение в гърдите ѝ. Понякога плачът бе като кървенето — помагаше да се прочистят раните. Роузмари винаги го казваше.

— Довиждане, Роузмари — прошепна тя.

Отец Евънс започна да припява монотонно, но Сарафина едва го чуваше. Едва забелязваше и останалите около нея, всички приятели на Роузмари, които бяха дошли да се сбогуват. След края на погребението, те се ръкуваха с нея, стискаха рамото ѝ и изказваха съболезнованията си. Приемната ѝ майка имаше много приятели.

Ако Сарафина все още живееше тук в Боулинг Грийн, тя знаеше, че вече щеше да има половин дузина ястия на прага си. Но сега щеше да се върне обратно в Чикаго веднага след погребението. Обратно вкъщи.

Нямаше търпение.

Все още замаяна, тя се извърна от гроба и се озова лице в лице с Ник. Тъмнокъфявите му очи я гледаха сериозно от красивото лице, което познаваше от години.

— Днес не си в състояние да караш седем часа, Сарафина. Остани за през нощта и тръгни сутринта. Можеш да останеш у нас.

Усмивка трепна на устата ѝ.

— О, наистина? Аманда каза ли, че няма проблем?

Тя и Ник бяха гаджета в гимназията. Макар че този огън с времето бе изтлял и се бе превърнал в приятелство, Сарафина бе изгубила девствеността си с Ник. Силно се съмняваше, че жена му, Аманда, не я иска на дивана си.

Робин, още една приятелка от детинство, дойде и застана до Ник.

— Ако не искаш да останеш при него, може да останеш при мен. — Тя килна русата си глава настрани в израз, от който Сарафина разбираше, че е загрижена.

Сарафина не можеше да се завърти в Боулинг Грийн, без да се натъкне на някой от миналото си. Още щом пристигна, бе обкръжена от приятели... и други хора. Тези „други хора“ бяха причината толкова много да иска да си тръгне. Както сега.

Шушукания.

Където и да отидеше в Баулинг Грийн, имаше шушукания. „*Ей, това е момичето, което... Това не е ли дъщерята на жената, която...*“ Тя бе ходещо шоу на изродите. Дори петнадесет години след случилото се, хората все още я разпознаваха. Гимназията бе ад.

Тя се приведе напред и прегърна Ник, после и Робин.

— И двамата сте много мили, но утре трябва да съм в офиса. Не мога да отсъствам повече от работа. — Имаше да плаща за погребение.

Ник се размърда и се намръщи.

— Не ти ли дадоха отпуската?

По дяволите. Хванаха я наред хитруването.

— Да, няколко дни. — Тя стисна устни. — Просто... не искам...

Разбиране се появи на лицето му.

— О.

Сарафина се отпусна.

— Да.

— Много е лошо, но разбирам, Сарафина — каза Робин, кафявите ѝ очи бяха тъжни.

— Радвам се, че и двамата разбирате. Другата причина, поради която не искам да остана, е, че не искам да се отдавам на мъката, нали разбирате? Имам нужда да съм заета, да занимавам ума си с нещо друго. Ако не го направя, ще стане по-зле. Имам предвид скръбта.

Ако сега изгубеше инерцията и си позволише да потъне в загубата на единствената майка, която някога бе познавала, Сарафина знаеше, че просто ще рухне.

— През есента ще дойда на гости. — Думите изскочиха, преди Сарафина да ги е осъзнала. Искаше да успокои Робин, но и двете знаеха, че думите ѝ са лъжа. Сарафина се връщаше тук, само когато наистина се налагаше.

— Наистина ли ще го направиш? — попита Робин подозрително.

— А-аз обещавам да го обмисля.

Робин я потупа по гърба.

— Поне ще се обадиш ли, когато се прибереш? Цял ден ще се тревожа за теб.

Сарафина кимна.

— Ще го направя. — Тя направи пауза, преглъщайки с усилие. Боже, искаше ѝ се да може да заплаче.

Не искаше да оставя приятелите си. Сарафина ги обичаше, както обичаше Роузмари, но самият град пазеше твърде много лоши спомени. Щом стана на осемнадесет, тя взе събраните си пари, купи си кола и отпътува надалеч. Да прекарва време тук сега, само да диша въздуха, я караше да се задушавя.

— Защо Алекс не дойде с теб? — попита Ник.

Сарафина погледна надолу към пръстите на краката си. Ух.

— Алекс и аз скъсахме.

— Какво? Кога? — възкликна Робин.

— Около седмица преди Роузмари да почине. Просто не вървеше. — Всъщност Алекс я бе зарязал.

— Много съжалявам, мила — каза Робин, полагайки ръка на рамото ѝ.

Вероятно Сарафина трябваше да скъса с Алекс преди много време. Егоистично, тя не искаше да бъде сама. *Страхуваше се* от това да остане сама, ако трябваше да сме напълно откровени. Заради този страх бе останала с него дълго след като искрата вече бе угаснала, докато Алекс не реши да прекрати връзката. Бе направил услуга и на двамата. Беше като да изтръгнеш из корен умиращо растение. Облекчение бе да не се налага повече да гледаш как листата вехнат.

— Честно казано не ми липсва много. Вие обаче ми липсвате — довърши тя, а гласът ѝ се пречупи.

Робин я прегърна отново, карайки Сарафина да изхлипа.

— Е, тогава се върни — прошепна Робин.

Сарафина поклати глава и задържа приятелката си за още един дълъг момент.

— Не мога.

Робин се отдръпна и се усмихна тъжно.

— Знам.

Сарафина се обърна и се отдалечи към ръждясалата си Хонда Акорд.

— Ще ти звънна, когато се прибера у дома — извика пред рамо тя. Щеше, ако телефонната компания не я бе отрязала. Робин и Ник стояха до гроба на Роузмари, махайки.

Може и да бе без пари и на ръба на банкрут, може и да не ѝ бе останало семейство и може наскоро да я бяха зарязали, но поне имаше добри приятели. Винаги имаше светлина в тунела, ако я потърсиш.

Акордът запали с малка засечка, която накара сърцето ѝ да се разтупти.

— Боже, моля те, не — прошепна тя. Последното място, където искаше да закъса бе Боулинг Грийн, Кентъки. — Ако ще имаш проблеми, направи го далеч от тук, става ли? — монотонно припя на автомобила. — Или още по-добре, не го прави изобщо. Банковата ми сметка няма да го понесе.

Задържайки дъха си, тя насочи колата далеч от бордюра и извън гробището. Пое по дългия път към магистралата, избягвайки местата, където бе израснала. Пътят от тук до Луисвил бе хубав, пълен с хълмове, великолепни каменни стени и зелени дървета. Кентъки бе красив щат, но Сарафина нямаше търпение да се върне в Чикаго, където миризмата на изгорелите газове от автомобилите изпълваше

носа ѝ, а виковете и гласовете на хората непрестанно изпълваха ушите ѝ. Където никой не я познаваше. Никой не знаеше странната ѝ семейна история.

Където никой не шушукаше.

Докато караше, спомените я заляха. Картини, които умът ѝ успяваше да потисне в Чикаго, подаваха грозните си глави тук, толкова близо до дома от детството ѝ. Спомени за майка ѝ проблеснаха в ума ѝ. Червенокосата жена на средна възраст стоеше на моравата пред дома им, размахвайки заплашително вилица за барбекю, а налудничави думи се изливаха от устата ѝ. Пламъци и мирис на изгоряло...

Сарафина се хвърли към радиото и намери хубава станция, по която силно вървеше хард рок. Тя отвори прозореца на колата си и се потопи в песента, пеейки на глас думите. Нямахте да позволи на ума си да се върне пак там, просто не можеше.

Вместо това се замисли за Гросет, нейният померан^[2]. Бе го оставила при съседката си за пътуването на юг и нямаше търпение да го види отново. Сарафина се усмихна. Видя ли? Животът не бе толкова лош. Имаше приятели, работа и най-важното — имаше обичта на добро куче.

Освен това го имаше и онзи мъж, който постоянно я канеше на среща. Казваше се Браян. Не... Брадли. И беше симпатичен. Беше момче от куриерските услуги, идваше в офиса всеки следобед и я търсеше специално, за да подпише документите за доставките. Какво им имаше на куриерите? Флиртуваше с нея всеки ден, канеше я на вечеря. Бе поласкана. Беше му отказвала заради Алекс, но вече бе свободна. Може би следващият път, когато я поканеше, щеше да се съгласи.

Влезе в северното предградие на Чикаго рано вечерта и паркира пред красива сграда от осемнадесети век, където се намираше апартаментът ѝ. Бе само на няколко пресечки от офиса ѝ в центъра, макар че винаги взимаше автобуса, за да избегне проблемите с паркирането.

Спирайки колата до бордюра, тя изгаси двигателя и се взря в големите, красиви прозорци. Сарафина обичаше това място. Кварталът бе тих и стар, улиците бяха обградени от величествени, стари дървета. За щастие хазяинът ѝ щеше да увеличи срока за наема. Най-вероятно

щеше. Все пак това щеше да е първият път, в който закъснява с плащането.

Тя почука на вратата на съседката си от долния етаж и Бранди, колежанка, отвори.

— Гросет? О, той вече е у вас. Приятелят ти дойде и го взе. Сладък е! — изписка тя, а после каза: — Имам предвид приятеля ти. Макар че и Гросет е сладък. Чао! — и затвори вратата в лицето на Сарафина.

Приятел? Боже, надяваше се Алекс да не е размислил. Тя гледа затворената врата за известно време, безпокойството накара мускулите на корема ѝ да се стегнат. След това пое нагоре по стълбите към апартамента си, умът ѝ се въртеше около това какво ще му каже. Сега, когато си бе отишъл, тя искаше да си остане така.

Вратата ѝ се отвори със скърцане и тя тръгна по коридора, чувайки някой да кашля в хола.

— Алекс, слушай...

Тя спря рязко и ключовете ѝ издрънчаха на пода. Шокът я остави неподвижна, докато се взираше в Стефан Фошо, който стоеше в дневната ѝ... държейки кучето ѝ. Умът ѝ се запъна.

Стефан Фошо?

Всеки знаеше кой бе той. Богатият плейбой и управителен директор на Дъскоф Интернешънъл бе любимец на медиите дълго време. Той бе всичко, което обичаха — красив, интересен, интелигентен и богат. После един ден той изчезна. За цяла една година светът се чудеше къде е отишъл. Бяха го заподозрели в мръсни сделки и бе разследван. Всички развлекателни предавания се занимаваха с мистерията.

После преди шест месеца съвсем неочаквано той просто се появи отново, поемайки отново всичко което бе оставил, сякаш никога не си бе тръгвал. Обясни, че бе пътувал. През повечето време бил на сърф в Коста Рика. Никой не бе успял да го открие, защото той не бе искал да бъде открит. Сарафина предполагаше, че можеш да го направиш, ако имаш много пари — просто да изчезнеш безследно. Лично тя нямаше да разбере.

Повечето хора смятаха, че това е било само с цел реклама. Може би бяха прави. Стефан изглежда обичаше вниманието.

Точно сега наистина искаше нейното.

Големият въпрос бе защо? Защо стоеше в дневната ѝ?

— Ка... Тя започна и после рязко затвори уста, когато Бродли пристъпи от малкия ѝ коридор и застана до Стефан.

Какво, по дяволите, търсеха куриерът и Стефан Фошо в апартамента ѝ?

Стефан наклони глава.

— Сарафина Конъл, за мен е удоволствие. Мисля, че вече си срещала моя съдружник. — Той направи крачка към нея, докато Гросет пъхтеше и ѝ се усмихваше по весел кучешки начин. — Опитвахме по лесния начин, но беше по-устойчива към чара на Бродли от повечето. Жените обикновено просто му падат в краката, обвързани или не, правейки работата ни толкова по-лесна.

— Какво става? Какво...

— След като Бродли не можа да те склони, боя се, че ще трябва да го направим по не толкова приятен начин. Повярвай ми, правим ти услуга. — Той се подсмихна. — Въвеждане на данни, Сарафина? Губиш си времето. Ще развием повечето от способностите ти, когато те отведем. Надявам се сами посвещаването ти да е по-приятно.

Това бе заплаха. Стефан Фошо току-що я бе заплашил в собствената ѝ всекидневна и държеше кучето ѝ!

Сарафина отвори уста да извика, когато някой я сграбчи изотзад, голяма, месеста ръка притисна здраво устата ѝ. Игла се заби дълбоко в ханша ѝ силна сънливост я налегна. Краката ѝ се подкосиха и някой я вдигна. Главата ѝ клюмна настрани, бавно губеше съзнание.

Стефан наклони глава настрани и потупа копринената глава на Гросет, докато померанът пъхтеше щастливо.

— Сега имаме теб и малкото ти кученце.

[1] Името е вариация, идваща от думата „серафим“. Серафимите са най-високопоставените в йерархията на ангелите и близо до Бог. ↑

[2] Порода дребно куче. ↑

2

Очевидно нещата можеха да станат по-зле. Много по-зле. Не обмисляше ли вчера, че се намира в ада? Вчерашният ден бе като разходка по пълна с маргаритки пътечка. Днес не беше сигурна дали изобщо бе жива.

Сарафина отвори натежалите си от сън очи с невероятно усилие и видя двамата мъже да се движат из малката стая, където я бяха заключили. Трябваше все още да е жива, след като дори лекарствата, които ѝ бяха дали, не можеха да притъпят острата паника, прорязваща гърлото ѝ, нито пък ударите на разтуптяното ѝ сърце. Това бе най-ужасният ѝ кошмар. Тя бе кълбо от ужас, затворено в тяло, което бе твърде тежко, за да помръдне.

Жива в мъртво тяло.

През последните двадесет и четири часа идваше в съзнание и отново припадеше... предполагаше. Точно когато сънливостта от лекарствата започваше да напуска мускулите ѝ, някой идваше и ѝ инжектираше нова доза. Времето минаваше сякаш живееше в реалистичен сън, съзнанието ѝ се бореше срещу подплатената обвивка, в която бе затворено.

Когато мъжете излязоха от стаята и затвориха вратата зад себе си, клепачите ѝ натежаха отново. Сарафина се бори да ги задържи отворени, да остане в съзнание, но не можеше да се мери с лекарствата, които си проправяха път през вените ѝ.

Когато Сарафина се събуди отново, първото нещо, което усети, бе липсата на тежест в крайниците ѝ. Можеше да се движи! Страхът ѝ също бе изчезнал, заменен от всепоглъщащ гняв. Второто нещо, което забеляза, бе седящият в стола мъж, намиращ се в ъгъла на стаята, лицето му бе в сянка. Зловещо.

Тя се изстреля права и зададе първият въпрос, който ѝ дойде наум.

— Къде е кучето ми? Кълна се в Бог, ако сте сторили нещо на Гросет, аз ще...

— Моля те, кучето ти е добре — дойде мелодичният глас на Стефан Фошо, френският му акцент все още бе ясно доловим, въпреки че бе прекарал по-голямата част от живота си в Съединените щати. Той се изправи и се усмихна, разтваряйки ръцете си с поддържан маникюр. — За какъв ме имаш, за чудовище? — Плътните му устни се извиха и той повдигна едното си рамо. — Добре, значи съм чудовище, но не толкова, което наранява деца или животни.

— Къде е той?

— Уверявам те, че е в безопасност, спейки на кучешко креватче в стаята ми. Ще ти го доведе, след като поговорим.

Сарафина се отгласна от леглото и тръгна към вратата.

— Да поговорим? Няма начин. Взимам си кучето и се махам от това място веднага.

Вратата беше заключена, разбира се. Тя използва и двете си ръце, за да извие непреклонната дръжка на вратата и, когато това не проработи, тя заудря и зарита солидната дъбова врата, викайки, докато не прегракна.

Стефан стоеше в центъра на стаята, наблюдавайки я с търпеливо изражение на лицето си. Сякаш тя бе разбесняло се двегодишно дете, а той я чакаше да осъзнае безсмислеността на яда си.

Осуетена от вратата, тя се завъртя рязко и забеляза прозореца. Игнорирайки Стефан, тя тръгна към него, отмятайки настрани тежките виненочервени завеси. Изглежда се намираха във ферма по средата на нищото. Ниви се простираха във всяка посока, която можеше да види. Стаята, в която я бяха сложили, бе на втория етаж и нямаше удобно дърво или подпора отвъд стъклото на прозореца. Не че Стефан щеше да я остави да стигне толкова далеч. Не че щеше да се опита без Гросет.

Взе проста порцеланова фигурка на доячка от масата близо до прозореца, обърна се и я хвърли по Стефан. Той вдигна ръка и фигурката избухна в нажежена до бяло огнена топка, преди да го достигне, падайки на килима и тлеейки там.

Тя се ококори.

— Какво, по...

— Имаш въпроси.

Тя рязко вдигна поглед от разтапящата се безвкусица.

— Въпроси? Да, имам въпроси. Какво, по... — Тя знаеше, че очите ѝ бяха големи като чаени чаши.

— Мога да призовавам огъня, Сарафина. — Той се усмихна. — Аз съм самият дявол, а? Макар че, както скоро ще разбереш, не сме чак толкова различни.

Стомахът ѝ се сви. Да призовава огъня. Огъня? Трябва да бе някакъв трик. Боже! Имаше главоболие.

— Играеш си някакви извратени игрички с мен, защото знаеш за майка ми. Видял си новинарските статии или си гледал телевизионните предавания и сега го правиш за кеф.

Стефан поклати глава.

— Това няма нищо общо с майка ти, Сарафина. Не и пряко. Не си играем игрички.

Тя преглътна с усилие през сухите си гърло и уста, резултат от лекарствата, сигурна бе.

— Какво става? Какво искаш от мен? *Какъв беше този боклук, който вкарахте в тялото ми?*

— Искаме да ти помогнем да реализираш потенциала си, Сарафина. Нищо мрачно или зловещо. Просто искаме да ти кажем коя си. Като много други от нашия вид, ти си се изплъзнала през пукнатините в наследството си.

Сарафина се обърна с лице към него.

— За какво говориш? Да ми кажеш коя съм? Това вече го знам. Както и да е, ако се опитваш да ме спечелиш по някаква причина, защо просто не ме покани на чаша хубаво кафе? Трябваше ли да прибегваш до отвличане?

— Ако те бях поканил на кафе и ти бях разкрил тази истина, щеше да направиш сцена и вероятно да извикаш полицията. Затова не го направихме по този начин. — Той протегна ръка. — Сарафина, надяваме си, че ще ни простиш за отвличането, щом всичко се разкрие.

Тя поклати глава.

— Искам да си ида у дома. Искам си кучето и искам...

— Въвеждане на данни, Сарафина? Някоя самоуважаваща се магьосница на огъня няма да работи такава досадна работа. Какво си мислиш? Мога да направя живота ти много по-значим. Мога да ти осигуря начин да изкарваш много пари, така че да живееш живота, за който си предназначена.

Думите „огън“ и „магьосница“ в изречението накараха зрението ѝ да се замъгли. Колената ѝ омекнаха и тя се хвана за облегалката на стола.

— Какво каза?

— Не се прави на невежа, Сарафина. Дори и да не знаеш, *ти го знаеш*.

Тя го огледа.

— Единственото, което знам, е, че си луд, напълно побъркан като майка ми.

Стефан се усмихна и направи крачка към нея.

— Майка ти *беше* луда, Сарафина. Съжалявам за това. Съжалявам и че баща ти беше дезертър, защото той щеше да те отгледа правилно. При случилото се, майка ти, единствената ти жива кръвна роднина, се побърка и се запали, преди да те научи на каквото и да било. Жалко за теб.

Майка ѝ, силно религиозна жена, бе отгледала Сарафина сама в скромно предградие на средната класа на запад от Боулинг Грийн. Всяка неделя майка ѝ я бе влачила на църква, за да прогони порочността от душата на Сарафина. Всеки ден майка ѝ ѝ бе казвала, че е грешница, инструмент на Сатаната. Дори за известно време Сарафина ѝ вярваше.

Майка ѝ казваше, че адът ще е наказанието на Сарафина задето е вещица, светлите ѝ воднисто сини очи бяха присвити обвинително. Тя сочеше с тънкия си показалец и заявяваше: „Магьосница-жена да не оставиш жива!“^[1].

Почти всеки ден майка ѝ я мъреше, докато не откачи нацяло. След това дните, в които майка ѝ я мъреше, стигнаха до своя край и Сарафина се сдоби с цял нов комплект от кошмари... и приемна майка.

Усмивката на Стефан стана хищническа.

— Обаче се оказа, че е предимство за нас.

— Какво предимство? — Умът ѝ се завъртя. Не можеш да схване за какво говори Стефан. Нямахше абсолютно никакъв смисъл. Бе като да говори с майка си в най-тежката фаза на болестта ѝ. Сарафина би казала, че участва в скрита камера, ако цялата ситуация не беше толкова странна и плашеща. Скрытата камера беше лека и забавна, а не опасна и луда.

— Че си огнена магьосница, разбира се. Могъща, необучена, напълно несъзнаваща и уязвима огнена магьосница. — Той се усмихна. — Наша, ако те склоним да работиш с нас.

— В-вещица?

— Знам, че е трудно за вярване. Знам какво си представяш, имайки предвид миналото ти и всичко, с което си израснала. Сигурно е трудно за разбиране, че макар и майка ти да бе напълно луда, тя също така бе и... права.

Сарафина поклати глава.

— Глупости. Това е... — Тя не довърши изречението, дишането ѝ се ускоряваше все повече и повече при предстоящата паник атака. Тя отново се завъртя, търсейки път навън, макар да знаеше, че такъв няма.

— Нямаме много време, затова ще ти го докажа. — Стефан се приближи към нея, коленичи и принуди дланта ѝ да се разтвори.

Сила — това бе единственият начин да го опише — се изля от гърдите ѝ, точно между гърдите ѝ. Растеше все по-голяма и по-голяма, докато повече не можеше да я задържи. Беше горещо, парейки я до болка. Главата ѝ се отметна назад и нещо в нея се надигна в отговор. Ставаше все по-голямо и по-голямо, докато не изригна от нея.

Стефан се отдръпна и огън — огън! — се изви в дъга от центъра на тялото ѝ, за да се приземи в локва от нажежено до бяло напрежение по средата на пода.

Струята завърши с трептене, което накара кръвта да забучи в главата ѝ. С разширени очи и разтуптяно сърце, тя се взря в овъгления килим в стаята и се възхити от еуфоричното усещане на сила, която Стефан я бе принудил да използва.

— О, Боже мой! — ахна тя ококорено. Килимът изпука.

— А, ето те и теб. Знаех, че си някъде там. — Стефан я гледа дълго, със странна усмивка на уста. След това напусна стаята, заключвайки вратата зад себе си.

Сарафина гледа унищоженото място на пода дълго след като бе изстинало и почерняло, докато раменете ѝ се прегърбиха и мускулите ѝ станаха безчувствени от стреса. Тя остана така докато вратата не се отвори отново и по пода не прозвуча драценето на нокти. Радостно кучешко скимтене изпълни ушите ѝ. Тя се изтръгна от имитацията си на скулптура, за да грабне Гросет в ръце.

Сгушвайки се в меката козина на померана, тя се отпусна на пода и го стисна здраво, опитвайки се да приеме огромната промяна, която светът ѝ бе претърпял току-що.

Тео стисна основата на носа си.

— Просто да влизаме. — Да вървят по дяволите цялото планиране и чакане. Искаше действие.

— Съгласен съм с Тео. Нямаме време за губене — каза Джак Макалистър.

Джак изглеждаше малко болен. Разбира се, Джак току-що бе изпратил единствената си дъщеря на север, за да я предпази от разрастващата се магическа буря. Ако Тео имаше двегодишна дъщеря въздушна магьосница, която всички искат, вероятно сега и той нямаше да се чувства добре. Ева, детето, бе заминала на тайно място с няколко от доверените магьосници на Сборището, включително и Хелън, земна магьосница с ограничена сила, която бе неофициална бавачка в Сборището.

Томас Монахан се отдалечи от насъбралите се около бюрото му магьосници на елементите, лицето му бе замислено.

— Все още не знаем какво става — каза Клеър с тих и стабилен глас. — Въпреки всичко Дъскоф имаха време и отново не може да им се има доверие, не е ли така? В такъв случай Сборището би било в правото си да ги нападне. Във всеки случай не са извикали не-магьосническата полиция да се бори с нас.

Томас Монахан никога не правеше нищо прибързано — е, поне не и обикновено, — но напоследък всички знаци сочеха, че се случва нещо, нещо тъмно и кърваво. С Дъскоф обикновено бе така. И имаше предостатъчно доказателства, за да подозират, че зад това стои Дъскоф, група от вещици. Вещерите бяха зли магьосници, които са предали закона на Сборището „не вреди на никого“ и използват свръхестествените си сили за собствена изгода — за пари и власт.

Напоследък множество магьосници извън Сборището бяха изчезнали — по-слаби, по-млади и по-могъщи такива, които по някаква причина са били отчуждени от рождените си права и бяха лесни за залавяне.

Бяха успели да заловят и въздушна магьосница. Емили Паркър, магьосница със слаби способности, бе отвлечена от дома си близо до Бостън преди около три месеца и от тогава никой не я бе чувал. Единственото, което Емили можеше да направи, бе да изпрати и получи неясни съобщения по въздуха. Тя не притежаваше истинска сила, която да призове, не можеше да повдига предмети, нито да изпраща съзнанието си извън тялото.

По дяволите, тя бе толкова слаба, че вероятно Дъскоф дори нямаше да искат да я жертват в демонски кръг. Така вещерите бяха довели Атрика от Юдай. Силата на пожертваните магьосници имаше значение, а горката Емили имаше само подобие на сила. Никой не можеше да предположи защо я бяха отвлели.

Дъскоф не разчитаха само на алчността си, за да попълнят редиците си. Отвлечането бе начинът, по който Дъскоф набираха някои от членовете си; взимаха ги млади и ги подмамваха на своя страна. Ако примамването не свършеше работа, те ги пречупваха, мамеха ги и ги променяха. Понякога бяха като военни, напълно пречупваха магьосника и му взимаха всичко, изграждайки ги отново като вещици.

Тео познаваше процеса твърде добре.

Съдейки от скорошните безумни отвлечения и попълнения, изглежда Дъскоф се подготвяха за нещо и ставаха отчаяни, сякаш събираха армия и не им оставаше време. Напоследък вещерите предприемаха рисковани удари, отвлечайки магьосници, които бяха по-възрастни и биха били по-трудни за пречупване и променяне.

Сборището имаше следа за къща на около час път от Чикаго, където Дъскоф държаха някои от нещастните магьосници. Нападението ѝ можеше да доведе до някои отговори.

Тео се обърна и се взря в гърба на Томас. Главният магьосник стоеше в края на стаята, гледайки през големия прозорец, който разкриваше част от земите на Сборището.

— Томас, време е. Клеър ни научи как по-ефективно да използваме силите си. Това ще ни даде невероятния шанс да покажем на мръсните вещици какво сме научили.

Клеър бе друг вид магьосница. Отгледана на Юдай. По прищявка на съдбата, тя бе прекарала по-голямата част от живота си като прислужница на демон от вида Итрай, който малко по малко бе променял магията ѝ. Бе родена със силата на земята, но сега бе

единствената позната на някого магьосница, която можеше да призове всичките четири елемента, когато си поиска.

Преди година и половина той, Клеър и Адам Тайрел се биха за свободата ѝ с два демона Атрика — не трябва да се бъркат с другите три демонски вида, които в сравнение с тях бяха като пухкави зайчета. Бяха спечелили битката, а Адам бе спечелил момичето. Сега Клеър и Адам бяха дълбоко влюбени, а Клеър работеше като професор по магията на елементите в Сборището.

За момент Томас не каза нищо, после се обърна към тях.

— Нападаме фермата утре сутринта. Ще ги изненадаме и ще освободим всеки, когото са хванали.

Юмруците на Тео се свиха, без да иска. Да освободят всеки заловен; да, той искаше тази работа. Томас му кимна сякаш знаеше точно какво се върти в ума му.

— Тео, ти ще отговаряш за връщането на отвлечените. Мира ще ръководи екип, който да се опита да събере всякаква допълнителна информация.

Това означаваше да заловят вещерите и да ги накарат да говорят. Също добра работа.

— Какво ще правиш ти? — попита Джак.

— Щом пробием защитите, Мика и аз ще имаме друга работа. — Томас ги изгледа един по един и бе ясно, че няма намерение да дава допълнителни обяснения. — Това е. Получихте каквото искахте. Клеър, трябва да говоря с теб. Всички други може да си тръгват.

Свободни. Клеър трябваше да остане след училище. Адам ѝ намигна и напусна стаята с останалите.

Тео се отпрати към апартамента си. Живееше в Сборището откакто бе на осемнадесет, когато започна работа тук и получи една от най-големите квартири в къщата. Бе част от пакета за компенсация. Наистина вероятно не му плащаха достатъчно, предвид че рискуваше живота си по задължение при повече от един случай, но Тео не можеше да си представи да живее по друг начин.

Той влезе в хола си, който бе осеян със следи от ергенство — праметнати през облегалката на дивана дънки, лежащи до масичката за кафе обувки. Чинии, натрупани върху плота в просторната кухня, осеяна с готварско оборудване.

Кухнята бе причината да иска точно този апартамент. Земните магьосници трябваше да приготвят заклинанията и магиите си. По това те се отличаваха от другите видове магьосници, като не притежаваха седалище на магията в гърдите си като въздушните, водните и огнените магьосници. Земните магьосници предварително складираха сила в телата си. Някои от тях, като Тео, го правеха чрез магически заредени татуировки. Складираше също и в косата си, която стигаше до под раменете му.

Тео татуираше и останалите магьосници в Сборището. Оборудването му лежеше върху масичка за игра на карти в ъгъла на хола. Той огледа безпорядъка и потърка брадичката си. Да, наистина трябваше да наеме някой да дойде и да почисти.

Той съблече блузата си, остави я да се приземи до захвърлените му дънки и се отправи към стаята си за тренировки. Предстоящата атака увеличаваше кръвното му налягане и нетърпението му. Препускаше из тялото му, карайки го да трепери от енергията. Имаше нужда да изгори една част от нея.

Боксовият чувал висеше в средата на голямата стая, тежестите и оборудването бяха струпани по края. Нямайки особен социален живот, работата бе главната цел на Тео. За да си върши работата — да преследва вещици и да ги отвежда в Грибин, затворът на Сборището — той трябваше да бъде в идеална форма. Спортната му зала бе мястото, където Тео прекарваше повечето си време, може би конкурираща се само от кухнята.

Тео искаше единствено да накара Дъскоф да си платят. Живееше за това.

След като обви с лента ръцете си, той отиде право при чувала и започна, удряйки го със задоволително тупане, което отекваше нагоре по ръцете му и през раменете. Удар, удар, ритник със завъртане. Скоро целият му свят бе съприкосновението на тялото му с чувала, заглушаващо виковете в ума му и избледняващо спомените, които го преследваха с бледите подобия на предишната си същност.

Тренировката бе неговата медитация, отвеждаше го на място извън главата му, прочиствайки ума му и за кратко го даряваше с мир.

Когато бе на седемнадесет, бе отвлечен от Дъскоф. Бе посредствен земен магьосник, съвсем обикновен, но бе силен — по-силен от нормалното. Дъскоф го бяха взели за уязвим заради младостта

му и понеже положението в семейството му не беше добро. Статусът му на рисков земен магьосник му бе спечелил еднопосочен билет към вътрешността на Дъскоф Интернешънъл. Когато примамването не бе проработило, бяха преминали към физически изтезания.

Вероятно ако Тео бе с по-слаб ум, емоции или дух, можеше и да свърши работа. Бе достатъчно млад, за да бъде пречупен и променен по техен избор. Все пак той търсеше дом, семейство, място, на което да принадлежи. Но Тео знаеше, че това не е Дъскоф, знаеше го с всяка клетка на тялото си.

Бореше се с тях на всеки инч от пътя, нещо, което само ги правеше по-целенасочени да го пречупят. Когато най-накрая мъчителите му разбраха, че няма да победят, те го използваша като играчка. След това отношението им към него вече бе породено от чисто садистичен гняв — омраза към него и издръжливостта му, отхвърлянето на всичко, за което се застъпват Дъскоф.

Когато Сборището бяха нахлули, точно както щяха да направят сега, Тео имаше счупени крайници и увредени органи. Едва не бе умрял.

Но не умря и когато се възстанови, Сборището се възползва от безсмъртната му лоялност. Също така станаха семейството, което никога не бе имал.

Белези изпъстриха торса му като резултат от мъченията, простираха се надолу по ръцете и краката му. Бяха оставени от камшик и много остър нож. Тео все още можеше ясно да си спомни мъжа, който му причини разрезите, тлъстото му лице блестеше на бледата светлина в мазето на сградата. Години по-късно Тео отново се бе изправил пред това лице, точно преди да завлече задника му в Грибин. Да бъдеш в Грибин, място, което обезсилва магически всички магьосници, бе по-лошо от смъртта.

В противен случай щеше да го убие.

Сега по-голямата част от тялото на Тео бе покрита с мастило, контрастиращо с белезите. Татуировките не бяха там, за да ги прикрият, а да ги подчертаят. Черните татуировки се извиваха покрай белезите, увиваха се около тях и се сливаха. Тео носеше белезите си като почетни медали.

Винаги щеше да го прави.

Тео удари чувала достатъчно силно, че да го запрати в стената отзад.

Очакваше утрешния ден.

[1] „Жена магьосница да не оставиш жива!“ — библ., Изход 22:18. ↑

3

— Кой беше мъжът, който дойде в стаята ми миналата нощ? Едър мъж с пламтящи червени очи. — Думите излязоха учудващо спокойно, имайки предвид, че стомахът на Сарафина се клатушкаше като планина от желе. Вероятно изминалите няколко дни бяха притъпили усещанията ѝ към непознати и смразяващи кръвта събития.

През втората нощ от отвличането ѝ, един мъж беше влязъл в стаята ѝ, докато тя бе спала. Бе се събудила, за да го види надвесен над леглото си, изучавайки я в мрака със зловещи червени очи.

Да, червени очи.

Беше твърде много. Твърде странно. Прекалено зловещо. Всичко това бе една крачка отвъд онова, което рационалният ѝ ум би могъл да понесе.

Бе грабнала Гросет близо до себе си и бе изпищяла. Мъжът просто се бе усмихнал, бе се стопил в сенките и напуснал стаята. Всъщност изглеждаше така сякаш бе изчезнал, но това бе невъзможно.

След това тя бе вклинила един стол под дръжката на вратата и бе останала будна до сутринта. Днес бе изтощена, отвъд прага си на поносимост към странното и адски раздражена.

Челюстта на Стефан се стегна за момент, а изражението му изглеждаше измъчено.

— Успокой се, Сарафина, сигурен съм, че просто е бил любопитен спрямо теб. Ще си поговоря сериозно с Бей и това няма да се случи повече.

Тя кръстоса ръце пред гърдите си.

— Ще си поговориш сериозно с Бей с *червените очи*? Чудовищните мъже с червени очи приемат ли, когато им говориш сериозно, Стефан? Подчиняват ли ти се? — Думите ѝ бяха пропити със сарказъм. — Искам да изляза от тук веднага. Настоявам да бъда пусната на свобода.

Стефан се подсмихна сякаш тя бе сладуранка, което извиси кръвното ѝ налягане до стратосферата.

— Имаше ли малко време да помислиш?

— Не искам да мисля. Просто искам да си вървя.

Тя тръгна към вратата, с Гросет по петите си. На две крачки пред нея пламна огън. Тя ахна от наситената горещина и се закашля, когато пушекът изпълни въздуха.

— Съветвам те да седнеш, Сарафина. — Сега смехът бе изчезнал от гласа на Стефан.

Победена, тя се отпусна срещу Стефан, в един стол с извита облегалка. Гросет скочи в скута ѝ и оголи зъби към мъжа в отсрещния край на стаята. Най-накрая дребното кученце бе разбрало как стоят нещата.

Едва вчера целият ѝ свят бе преобърнат с главата надолу и разтърсен като кокал между зъбите на Гросет. Бяха ѝ оставили остатъка от първия ден, за да асимилира информацията. Вчера вечерта Бродли бе дошъл при нея и отново ѝ бе показана магията вътре в нея. Бродли го бе направил по много по-внимателен начин, без да я издърпва от центъра на гърдите ѝ, както бе направил Стефан.

Бе се научила как да изтегля нишки от силата си и да изпълнява задачи с тях, като да пали свещи и да изгася огъня. Можеше да прави всичко, което можеше и Стефан, но знаеше, че той я надминава далеч повече откъм сила и опит.

Тя помилва главата на Гросет.

— Ще ми трябва цял живот, за да свикна с идеята, че магията и магьосниците съществуват.

Стефан се размърда на мястото си.

— Намирам това трудно за вярване, имайки предвид младежките ти години. Трябва да си имала някаква представа.

— Единствената представа, която имах, бе тази, че майка ми е луда — отсече тя.

— Нито веднъж ли не си си помисляла, че, когато майка ти те е наричала вещица, тя може и да е казвала истината?

Сарафина наклони глава настрани.

— Какво, по дяволите, не ти е наред? Разбира се, че не съм.

Слабата усмивка на Стефан избледня. Той се наклони напред.

— Повечето магьосници, носещи проклятието, могат да го усетят някъде дълбоко в себе си.

Тя трепна. Как бе възможно от този коментар да я заболи? Не ѝ пукаше дали е магьосница, „носеца проклятието“, нали? На този етап едва вярваше, че самата тя не е откачила. Изпълни я раздражение.

— Виж, каза ми каквото трябваше да знам, показа ми истинската ми природа отвъд сянката на съмнението, сега е време да си вървя. Имам си живот, нали знаеш? Имам работа, към която трябва да се върна, сметки за плащане, приятели, които...

— Не си създадена за въвеждане на данни, Сарафина. — Той поклати глава. — Огнените магьосници не работят в кабинки, нито носят кафе на шефовете си. Остани тук с нас, за да ти покажем истинския ти потенциал, за да упражниш рожденото си право и да получиш всичко, което ти се полага.

Кое то ѝ се полага? Очевидно тя нямаше чувството за дълг, което този мъж бе решил, че трябва да притежава.

Сарафина погледна надолу към Гросет.

— Виж, благодарна съм ти, че... — устата ѝ се затвори рязко, докато търсеше правилните думи, — отключи тази неочаквана част от мен, но не ти дължа нищо, а не мисля и че света ми дължи нещо. Късметлии сте, че не се обадох на ченгетата. — Щеше да го направи, разбира се, но не беше от полза да му го казва. Държейки Гросет близо до гърдите си, тя се изправи. — Сега наистина си тръгвам.

Стефан се изправи, красивото му, любезно лице бе покрито от буреносни облаци.

— Няма да ходиш никъде. Длъжница си ни, Сарафина. Не ни карай да го правим по трудния начин.

Да, страхуваше се, че ще каже нещо такова.

Гневът ѝ пламна. В отговор онова семенце на гореща магия, заровено в центъра на гърдите ѝ, запулсира с новооткрита сила. Сарафина знаеше, че Стефан е огнен магьосник, който владееше силата на елемента като оръжие далеч по-добре от нея. Новородена, така да се каже, тя нямаше шанс срещу него. Но нямаше начин да остане тук, както и нямаше начин да се даде без бой. Тя остави Гросет на пода, така че да не пострада.

Доброволна и съвсем необработена, суровата огнена магия се надигна в нея, спускайки се по задната част на ръцете ѝ.

Стефан застина, усещайки напора на магията ѝ. Въздухът внезапно замириса на нещо топло, когато магьосникът пред нея

позволи на собствената си сила да се надигне. Очевидно това бе кулминацията и те се готвеха за конфронтация.

Викове се понесоха извън стаята. Стефан извърна глава и Сарафина се възползва от разсейването.

Тя подхвана неумело, чудейки се какво, по дяволите, трябва да направи след това, когато неконтролируем порив на огън изригна от нея. Усещането бе сякаш беше привела оръдие в действие и не се бе прицелила добре. Пропусна мишената и се насочи към вратата.

Вратата избухна навътре, изтръгната от пантите по същото време, когато неконтролираният порив на огъня я удари. Сарафина извика от изненада, отстъпи назад, препъна се и падна по задник.

За един мъгляв, объркан момент тя си помисли, че магията ѝ бе взривила вратата. След това се фокусира през пушека и видя тъмния силует на мъж — висок, мускулест, с дълга, тъмна коса и мрачно изражение на лицето.

Мъжът ѝ хвърли поглед за миг. Дългата му коса се развя около лицето му заради силата на магическата битка, която се водеше зад него. Очите му бяха твърди и тъмни. В суровото му изражение се четяха контрол и сила. Знание — дълбоко и всеобхватно. Сарафина забеляза всичко това само за секунда и това спря дъха ѝ.

Какъв нов кошмар бе този мъж?

Новодошлият се обърна и отклони агресивната атака на Стефан. Стаята избухна в хаос. Двама мъже се втурнаха през вратата след натрапника. Вместо да използва магия, за да се защити, той удари с юмрук единия в лицето, сграбчи го за предницата на ризата и го хвърли върху другия. След това се завъртя, за да се изправи още веднъж срещу Стефан.

Ароматът на нагорещен до бяло огън и тъмна, плодородна почва изпълниха носа ѝ, докато мебелите се плъзгаха по пода и се забиваха в стените. Самият под се нагъна. Бе като битка на свръхестествени титани. Сарафина притисна Гросет до гърдите си и пропълзя зад преобърнатата маса, държейки треперещото си кученце близо до себе си и пожелавайки си адски силно това да се окаже някакъв наистина странен сън, подхранван от скръбта ѝ. Всеки момент щеше да се събуди и да разтърси глава, казвайки си, че никога повече няма да яде студени енчилади преди лягане.

Но това не беше сън.

Викове, проклетия. Експлозии. Пукащ огън. Ставаше все по-горещо и все по-наблизо, докато плътен изблик на земя не изгаси пламъците.

Тишина.

Стъпки отекваха през останалата част от къщата. Викове в далечината. В стаята, където зад преобърнатата маса се криеха Сарафина и Гросет, не се чуваше звук. Нищо.

Може би натрапниците — които и да бяха те — бяха забравили за нея. Може би едрият мъж на вратата си бе отишъл. Може би това бе шансът ѝ да се измъкне от тук.

Движейки се бавно, тя надникна иззад ръба на масата и видя само тлеещият огън в кошчето за боклук в другия край на стаята. Пушек се носеше във въздуха. Тя се помръдна още малко, напрягайки се да чуе още някакъв звук от вътрешността на къщата. Не знаеше кои бяха самопоканилите се и искаше да ги избегне. С нейния късмет сигурно бяха по-лоши от Стефан и пасмината му.

Движение. Завъртането на дълга, черна бърсалка за прах.

Мъжът все още бе там. Надничайки, тя го наблюдава как обикаля из стаята, безразличен към всичко, смъртоносен. Мускулестото му тяло изглеждаше напрегнато от желанието да убие нещо, без да има особено значение какво ще бъде то. Мъжът се обърна към нея и тя се скри обратно зад масата и затвори очи, молейки се да я подмине.

— Вещере.

Една ръка я улови за яката и я вдигна права. Сарафина изпищя и Гросет избухна във вълна от померански гняв. Той зацрака със зъби и заръмжа към мъжа, който я бе заловил в големите си, потни, месести ръце — ръце, достатъчно големи, че да ѝ прекършат врата за две секунди, забеляза с безпокойство тя.

— Кажи на кучето си да се успокои. — Думите излязоха дрезгаво, сякаш бяха изкарани насила от рядко използвани гласни струни. Мрачното му изражение стана още по-мрачно, веждите му се сляха по средата и линиите около устата му се задълбочиха.

Ако бе срещнала този мъж на улицата, щеше да се обърне и да тръгне в обратна посока само от чист инстинкт за самосъхранение.

А в момента бе хваната в силните му ръце.

Тя се изправи, треперейки от страх, отдръпвайки се максимално от него, доколкото позволяваше хватката му върху блузата ѝ.

— Г-гросет, миличък, всичко е наред. Ш-шшш. Всичко е наред, миличък.

Гросет можеше да усети страха ѝ и треперенето в гласа ѝ. Той не беше глупаво куче и знаеше кога господарката му лъже. Лудата четка за прах само заджавка по-силно. Помераните не можеха да преценят размера. Мислеше си, че е ротвайлер.

Мъжът изръмжа и я издърпа напред.

— Идваш с мен, вещере. Бяхте много задушевени тук с Фошо. Това значи, че си специална и имаш да ни даваш информация.

Вещер? Какво, по дяволите? Какво беше вещер? Вещерът не беше ли мъжка вещица? Не можеше ли да види, че има цици, мамка му? Умът ѝ се завъртя. Тъкмо бе започнала да приема идеята за магьосниците. Сега имаше и вещери?

— Виж, не съм...

Той я разтърси още веднъж. Беше достатъчно. Мозъкът издрънча в черепа ѝ и тя рязко затвори уста.

— Тишина — озъби се той.

Мъжът я помъкна навън от стаята и Гросет ги последва, впивайки зъби в крачола на мъжа. Боже, беше я страх, че здравенякът ще го скрита, убие, но единственото, което направи, бе да го влачи със себе си, сякаш малкото кученце изобщо не беше там.

Сарафина ахна при състоянието на къщата. Беше като бойно поле. Мъже и жени лежаха неподвижно на пода, отпуснати върху столове и маси. Някои пъшкаха и стенеха, лекувайки нараняванията си. Други отиваха до всеки от повалените, оглеждайки раните и връзваха някои като затворници.

Цялото място миришеше на магия. Сега, когато знаеше как мирише магията, тя можеше да разпознае отделните елементи. Заедно, те прогаряха носа ѝ остро и горчиво.

Мъжът я дърпа през къщата, без да спре при никого, без да заговори никого, без да помогне на никого. Паниката ѝ растеше с всяка нейна крачка. Нямахше начин да тръгне с този мъж.

Щом се сблъскаха с въздуха навън и слънчевата светлина блажено окъпа лицето ѝ, спирайки смрадта от магическата битка вътре, тя се стрелна напред. Изтръгвайки се от него с рязко дръпване, тя грабна Гросет и мина предните стълби с един-единствен скок, приземявайки се докато тичаше.

Беше в отбора по атлетика в гимназията и очевидно не бе забравила нищо. Царевична нива заобикаляше къщата и тя успя да стигне до нея, възнамерявайки да се скрие между есенните стръкове.

Мъжът крещеше зад нея — вик на недоволство, който смрази кръвта ѝ. Насили краката си да се движат по-бързо. Порив на сила раздвижи земята под краката ѝ и тя извика, гмуркайки се в царевичната нива. Държейки Гросет плътно до себе си, сухите стръкове шибяха лицето и ръцете ѝ, докато си проправяше път през тях.

Сарафина се стрелна надясно и после забави ход, вече движейки се внимателно, за да не прекърши стръковете и да му остави ясна следа. Лъкатушейки навътре и навън, напред и назад, бързо доколкото смееше, тя се загуби в нивата.

Но знаеше, че е плътно зад нея; можеше да усети присъствието му.

Нещо зад нея прогърмя и богатият аромат на обърната пръст изпълни въздуха. Земята зад нея се набразди, следвайки пътя ѝ през полето като ракета с топлинно насочване.

Сарафина нямаше време да мисли, да диша, да направи каквото и да е. Земята под нея се разтресе, разтвори се и тя се строполи, пицейки. Гросет скочи от ръцете ѝ и се приземи до нея, джавкайки като нещо рошаво и подивяло.

Тя бе легнала по корем, плюейки пръст, когато големите му ръце се затвориха около кръста ѝ. Той я вдигна и я остави на крака. Бе покрита с пръст и експлодирала парченца от стеблата на царевичната. Бяха омазали лицето и дрехите ѝ, бяха се заплели в косата ѝ и се бяха забили в дланите ѝ. Гросет се късаше от лай.

Намръщеният, спиращ сърцето поглед на мъжа се отмести от нея към кучето и той направи крачка към домашния ѝ любимец. Сарафина скочи на пътя му, блокирайки пътя му към Гросет, и сложи ръка на гърдите му. Беше като да докосва скала — точно толкова твърдо и точно толкова студено.

— Махни се от него!

Той просто се протегна, сграбчи я за раменете и я отмести настрана. После взе кучето в ръцете си. Гросет — за изненада на Сарафина — не го ухапа. Разбира се, Гросет нямаше особено добър

вкус за мъже. Беше го доказал, когато позволи на Стефан Фошо да го глези.

Мъжът не каза нищо, просто я улови за ръката и ѝ отправи поглед, който казваше: *не можеш да ми избягаш*.

Да, добре, беше го разбрала.

Той я задърпа през стръковете към къщата.

— Тео — извика един мъж, когато излязоха от полето и навлязоха в предния двор на къщата. Рус мъж с къса коса на бодлички и крив нос се заклатушка към тях. — Отвеждаме в Грибин всички вещици, които събрахме.

Тео — здравенякът — я разтърси леко. Гневът накара челюстта ѝ да се склочи и тялото ѝ да застине.

— Тази имаше близка среща очи в очи със Стефан. Трябва да бъде разпитана.

О, супер, разпит. Забавно.

Русият мъж я огледа от горе до долу и се намръщи.

— Добре ли си?

— *Страхотно.*

— Не ние сме чудовищата тук.

— Успяхте да ме заблудите. — Тя изплю думите.

Русият мъж върна погледа си на Тео, игнорирайки я многозначително, и кимна към нея.

— Чаровница е.

— Да. Някаква следа от въздушната магьосница?

Мъжът с кривия нос поклати глава.

— Без успех. Скрили са я добре. Дори Мира и Клеър не могат да чуят нищо.

— Мамка му.

— Да. Можеш да отведеш тази във вана. Ще се видим в Сборището. — Той се обърна и закрачи обратно към къщата, където на вратата го чакаше красива жена с дълга, къдрава, тъмна коса. Тео я повлече напред, а тя се дръпна от него и отсече:

— Спри да ме докосваш. Докосни ме отново в този живот и, кълна се в Бога, ще свлека плътта от костите ти. — Не че знаеше как да свлече плътта от нечии кости, но, леле, звучеше внушително.

— Не бягай.

— Няма да бягам, гений. — Тя погледна многозначително към Гросет. — Държиш кучето ми за заложник.

4

Все още покрита с мръсотия, както би трябвало да бъде една вещица, жената нервничеше седнала на кремав стол в едно от общите помещения на Сборището, с кръстосани на гърдите ръце и вперила поглед в него.

Кучето ѝ скочи в скута ѝ и се намести, гледайки го с мънистени черни очи, без да забелязва факта, че Тео бе на косъм да удуши собственицата му.

Мръсотия набраздяваше дългата, руса коса на жената, а светлосините ѝ очи го гледаха смъртоносно от изцапаното лице. Един дълъг крак непрестанно се движеше, издавайки вълнението ѝ. Много жалко, че бе вещица; беше хубава. Но характерът ѝ определено подхождаше на елемента ѝ.

— Как се казваш?

Тя стисна плътните си устни и погледна настрани.

— Каж ми сега или ми кажи после, но ще ти хареса повече, ако го направиш сега.

Погледът ѝ рязко се прехвърли върху лицето му.

— Не ме заплашвай. — Брадичката ѝ се повдигна. — Мога да призова огън.

— А аз мога да призова земята. Знаеш го, защото вече го изпита. Не си играй с мен. Земята спира огъня. Мога да контрирам всичко, което запратиш към мен. Не отправяй празни заплахи. — Той оголи зъби. — Аз не го правя.

Внимателно и бавно, тя отпусна челюстта си.

— Казвам се Сарафина Конъл.

— Преди да хвърля вещерския ти задник в Грибин, Сарафина Конъл, кажи ми за какво си говорехте със Стефан, когато влязох.

Тя си пое въздух и отмести поглед от него. Пръстите ѝ откриха козината на кучето ѝ я погалиха.

— Казваше ми, че съм негова затворница. Че съм му длъжница, задето ми показва, че към магьосница, и че трябва да остана там с тях и

да правя... — Тя спря. Дъхът изсвистя между зъбите ѝ. — Каквото ми кажат да правя. Не знам. Имах чувството, че, ако повдигна въпроса, сигурността ми ще е под въпрос.

Тео се замисли за момент, преди да стигне до очевидното заключение.

— Ще играеш ролята на отвличена, за да избегнеш Грибин, това ли е планът ти? С мен няма да свърши работа. Знам повече. Стефан не би си играл да отвлича магьосница.

Главата ѝ се обърна рязко.

— *Аз съм отвличена!* Два пъти! Първо Стефан Фошо се появява в хола ми, после вие ме взимате от него. Боже, толкова *ми писна* от цялото това нещо!

Тя стана и прекоси стаята, оставяйки мръсни следи по килима, докато вървеше. Кучето скочи от ръцете ѝ и я загледа. Тя си мърмореше, докато вървеше напред-назад.

— Занимавах се със своите си неща, живеях си живота. Върнах се от пътуване, за да заваря, че Стефан Фошо е нахлул в апартамента ми. Две секунди по-късно бях в безсъзнание. Събудих се на странно място, заобиколена от странни хора — *отвлечена*. Те издърпаха тази... тази *огнена топка* от центъра на гърдите ми и ме научиха как да я използвам. — Тя спря рязко и тишината се разтегна като къс от карамел. — Казаха ми, че майка ми не е била и наполовина толкова луда, колкото са мислели всички — довърши кротко тя.

Тео примигна, вирайки се в гърба ѝ. Ако се преструваше, то трябваше да получи Оскар. А може би това означаваше, че наистина не се преструва. Може би.

— Напоследък Дъскоф взеха много уязвими магьосници — каза накрая той. — Също и стари магьосници.

Тя се завъртя.

— Ти кого наричаш стар, приятелче?

— За Дъскоф всеки над осемнадесет години е стар. Обикновено не се опитват да вербуват по-възрастни членове от това.

— Вербували са ме? Това ли са се опитвали да направят? — Тя издаде подигравателен звук. — Човече, не ги бива в това.

Той въздъхна и потърка лице. Боят във фермата бе брутален и той бе уморен и изцеден. Или тя казваше истината и той се бе отнесъл несправедливо с нея, или тя беше страхотна актриса и криеше нещо.

Стефан Фошо не се занимаваше със случайни магьосници. Само онези най-високо в йерархията му бяха приближени. Изглеждаше непривично за него да отдава такова специално внимание на наскоро похитена. Стефан не си цапаше ръцете, за тази цел бяха подчинените му.

Та, какво да прави с тази жена, докато реши дали е жертвата или злодея?

Умът му прехвърли възможностите. Можеше да я прехвърли на Клеър и Адам за през нощта, или може би на Изабел, но всички те бяха заети с истинските отвлечени и се занимаваха с вечерите в Грибин, за да успеят да се заемат и с това. Както и да е, така или иначе нямаше доверие на никой друг, освен на себе си, да я държи под око.

Но дали наистина искаше да пусне потенциална огнена вещица в дома си за през нощта? Това беше като да си легнеш с черна мамба, нали?

— Просто ме остави да си ида у дома — каза Сарафина с тих глас. Раменете ѝ се прегърбиха. — Само това искам. Имам нужда този кошмар да свърши.

Той въздъхна и завъртя очи към тавана.

— Ела с мен. — Той се обърна и тръгна към вратата, а кученцето припикаше по петите му.

Сарафина го последва.

— Пускаш ме?

Той ѝ се присмя.

— По дяволите, не.

— Къде отиваме тогава?

— В стаята ми. Ще те оставя да си вземеш душ, да се нахраниш, а после да спиш. Ще разрешим това на сутринта.

Тишина.

Той спря и се обърна, за да види, че е застинала на средата на коридора. С изнесен настрани ханш. Потупвайки с крак.

— Няма да спя в стаята ти.

— Нямах избор, принцесо. И без друго не си падам по теб. Преживей го. — Той се завъртя на пети и продължи нататък.

За негово задоволство кученцето подтичваше до него, подсигурявайки че тя ще го последва. Мамка му, първо трябваше да вземе кучето.

Той сложи пред нея чиния със сандвич с фъстъчено масло и сладко. Тео, очевидно, не беше точно главен готвач, нито какъвто и да е готвач. Обаче стомахът ѝ къркореше и тя се помъчи да не го нападне като прегладняло куче.

Говорейки за кучета, Гросет ровеше в купа с кълцано месо, единственото подходящо за него, което Тео успя да открие в кухнята си.

Тя си взе душ и облече неговите дрехи — с около пет номера по-големи анцуг и пуловер. Изкъпана, тя взе коричката от сандвича си и погледна към него. Той се облегна на плота, отчасти скривайки бъркотията от мръсни тенджери, купи и дървени лъжици. Всички те миришеха на билки, не на храна. За приготвяне на заклинания? Дали магьосниците го правеха и в реалния живот, както във филмите?

Той бе слаб, но с големи мускули. Докато тя се бе къпала, той се бе преоблякъл в чифт избелели дънки и тясна, черна блуза с дълги ръкави, която разкриваше всяка плашещо перфектна извивка. Черни татуировки се извиваха по тъмната му кожа при маншетите и бието на блузата, протягайки нагоре по гърлото му изпълнени със сила филизи. Сарафина можеше да усети пулсирането и туптенето на магическата му мощ дори от другия край на стаята. Докато го наблюдаваше, той кръстоса ръце пред гърдите си и я изгледа сърдито.

И, разбира се, такова бе намерението му — да я тормози. Ако този мъж се радваше на нещо в живота — а Сарафина се съмняваше в това, — то бе да плаши хората.

— Яж — излая той с тих глас.

— Не е отровно, нали?

Той завъртя отегчено очи, приведе се напред, грабна едната половина от сандвича и отхапа. Докато дъвчеше и преглъщаше, той хвърли нагризания сандвич обратно в чинията. Сарафина се взря в него с извита устна.

— Видя ли? Не е отровно. — Той изръмжа. Този мъж винаги ръмжеше. Беше естествена част от гласа му.

Избягвайки осквернената половина, тя отхапа и затвори очи. Боже, когато човек не е ял с дни и половинка сандвич с фъстъчено масло и сладко е почти като най-вкусното нещо на света.

— Как се казва кучето ти?

Е, поне бе станал малко по-приказлив. Не бе казал почти нищо, откакто бяха в коридора. Щом стигнаха апартамента, той предимно й тикаше разни неща в ръцете и сумтеше.

— Гросет — отговори тя с пълна уста.

— Защо Гросет?

Тя сви рамене и отхапа още една хапка.

— Просто това е името му. Поне така ми казаха от „Хуманно общество“^[1].

— Прилича на трибъл^[2].

— Той не е трибъл, той е померан!

— Както кажеш. — Той изсумтя отново и се отдръпна от плота.

— Отивам в леглото. Ти вземи дивана.

— Ами ако Гросет трябва да пишка?

Тео спря на вратата и проговори, без да се обръща.

— Няма да напуснеш апартамента ми тази нощ, при никакви обстоятелства.

Тя въздъхна и сви рамо, въпреки че той не можеше да види жеста.

— Кучетата трябва да пишкат. Не можеш да спреш природата. — Тя направи пауза. — Не се разбираш много добре с хората, нали?

Той постоя за момент с прегърбени рамене, тялото му се бе напрегнало. После вдигна Гросет наред хапката му от кълцано месо и излезе от апартамента. Сарафина се усмихна леко, знаейки, че дяволски го дразни. Това й носеше лека тръпка на задоволство. Може би сега вече имаше хубава краткосрочна цел. Краткосрочна, тъй като възнамеряваше да се махне от тук възможно най-скоро. Той изглеждаше добре по онзи начин, от който устата на жените се пълнеха със слюнка. Висок, мускулист, привлекателен, мъжествен и невероятно мистериозен.

Колко жалко, че от характера му имаше още толкова много какво да се желае.

Тя довърши половинката от сандвича си, която Тео не бе нахапал, и отиде в хола. Първото нещо, което опита, бе да отвори вратата. Беше заключена и никъде не се виждаше ключ. Не че щеше да си тръгне без Гросет така или иначе. Тео би открил ахилесовата й пета.

Сарафина се обърна и огледа заобикалящата я обстановка. Захвърлени дрехи лежах на дивана, на пода и на масичката за карти в ъгъла. Пръснати билки покриваха масичката за кафе и килима. Очевидно беше, че Тео не е кой знае какъв къщовник, нито пък кой знае какъв готвач. От вида на апартамента му ставаше ясно, че рядко му идват гости, а Сарафина се съмняваше, че има и стабилна приятелка. Разбира се, имайки предвид характера му, не беше особена изненада.

Сарафина беше общителна и имаше доста приятели, които се отбиваха по всяко време на деня и нощта. Само заради това поддържаше дома си подреден. Разбира се, също така чистеше и когато бе депресирана или притеснена, което означаваше, че напоследък апартаментът ѝ бе безупречен.

Точно сега пръстите ѝ сърбяха да намери лопатка, но нямаше начин да направи каквито и да било услуги на този човек. Мисълта за приятелите ѝ я изпрати в лека паника. Те сигурно се тревожеха къде е. Чудеше се дали вече са се свързали с полицията.

Хапейки долната си устна и вече напълно притеснена, тя вдигна дрехите от дивана, без дори да се замисля, и разчисти масичката за кафе. Преди да се усети бе почистила цялата стая, трупайки на купчина дрехите на Тео върху леглото му.

Боже, какво правеше този мъж, просто си сваляше дрехите още щом влезе през вратата? Дали не предпочиташе да ходи у дома си напълно гол през цялото време? Ярка картина на голото му тяло изникна в главата ѝ и накара устата ѝ да пресъхне.

— Стига *толкова* — смъмри се под нос тя и грабна одеяло и възглавница от гардероба и ги метна на дивана.

Вратата се отвори и Тео влезе в стаята, а Гросет го следваше по петите. Сарафина изведнъж осъзна, че нито за момент не се бе притеснявала за кучето си, оставено на грижите на Тео. Имаше му доверие, че няма да нарани многообичния ѝ любимец.

Макар че това не означаваше, че го харесва.

Игнорирайки присъствието му, тя се намести на дивана и се зави с одеялото. Гросет скочи да легне до нея.

Тео постоя на вратата за един дълъг момент.

— Добре ли е?

— Добре? — Тя се обърна, за да го погледне. — Кое дали е добре? Дали е добре, че бях отвлечена от любимец на обществото и магическите ми сили бяха активирани? Или дали е добре, че някакъв едър, мълчалив тип ме държи в плен в апартамента си и ме кара да спя на дивана, след като ме уреди с кална баня по-рано през деня? — Тя примига. — С кое животопроменящо събитие ме питаш дали съм добре?

Той се размърда и изражението му стана буреносно... е, по-буреносно поне.

— Почистила си.

— Леле, наблюдателността ти не пропуска нищо, а? — Тя се обърна настрани, за да не го гледа.

— Имаш ли достатъчно одеяла?

— Добре съм. Може ли вече да спреш да ми говориш, ако обичаш?

— С удоволствие. Лягам си. — Той се отпрати към коридора.

— Чакай! — Тя се обърна с лице към него. — Виж, здравеняко, направи ми услуга. Забрави нещото за мълчаливостта. Седни при мен и се престори, че не мислиш наистина, че съм вещица. Каж ми къде съм, какво представляват вещерите, защо са зли и всичко останало.

— Няма да си играя игрички с теб. — Думите излязоха като особено ниско ръмжене.

— Не искам да играя игрички, искам информация.

— Глупости. Искаш да ме направиш на глупак. — Гласът му се повиши. — Искаш възможността да седна при теб и да ти кажа неща, които вече знаеш, за да можеш да ми се посмееш.

Мамка му.

— Това бяха доста думи. — Тя стисна устни в тънка линия. — Изричането на всичко това докара ли ти главоболие?

— Аз...

— Няма значение. — Тя се обърна и завъртя очи. — Забрави, че попитах.

— Вече забравих. — Той се обърна и излезе от стаята.

[1] Хуманно общество на Съединените щати (Human Society of United States) — една от най-големите и ефективни организации за защита на животните. ↑

[2] Трибълите са малки, не особено интелигентни животинки от Стар Трек. Представени са като малки, меки и любвеобилни и издават успокояващ, мъркащ звук. ↑

5

Мика сложи кафеникавата папка на масата пред Тео.

— Сарафина Конъл. Открихме досиетата на някои от отвлечените магьосници и нейното беше сред тях. — На Мика и Изабел им беше възложено да се разпоредят с похитените магьосници, прибрани от фермата предния ден.

Тео се втренчи в папката.

— Може и да лъже за името си. — Все още беше на мнение, че Сарафина е вещица. Не можеше да не е. Всяка клетка в тялото му казваше, че е опасна, въпреки красивата опаковка, с която вървеше в комплект.

Всичкознаещият и всичкоможещ архивист на Сборището отвори досието със замах. Прикрепена към купчината листи беше снимка на Сарафина. Била е снимана, докато е стояла в Старбъкс. Говорила е с привлекателен мъж на нейната възраст. Главата ѝ бе килната назад в момент на смях, а дългата ѝ руса коса се къдреше около раменете ѝ и се разстилаше надолу по гърба ѝ. С едната си ръка държеше картонена чашка за кафе, а другата лежеше простряна на масата близо до тази на мъжа.

— Това ли е тя? — попита архивистът.

Тео кимна.

Мика се отпусна на стола срещу него и прокара пръсти през рошавата си кестенява коса.

— Значи наистина е отвлечена магьосница и през цялото време е казвала истината, Тео.

Мамка му. Той взе доклада и започна да чете информацията за нея.

— Няма никаква логика.

— Прав си, наистина няма — отвърна Изабел от другия край на стаята. Тя седеше на ръба на бюрото на мъжа си и полюшваше обувките си в червени сандали крак. — Защо Стефан е бил именно с тази жена? С какво е по-специална?

— Всичко изглежда нормално в досието? — подхвана Мика. — И двамата ѝ родителите са били огнени магьосници. Бащата ги е напуснал още когато е била бебе, оставяйки я на грижите на силно религиозната си майка. Тук става въпрос за новороден християнин — огън, жупел и много вярващи. Няма как да сме сигурни за миналото на майката, но доколкото навързвам нещата, не е могла да понесе, че е магьосница. Доста известна е станала в Боулинг Грийн с това, че когато Сарафина била на осем, майка ѝ я подгонила навън, хокайки я, задето е магьосница, след което избухнала в пламъци надолу по пътя, в задния двор на някой от съседите.

— О, Боже — промърмори Изабел. — Силата ѝ я е убила. Възможно е да не е знаела как да я управлява. Сигурно е изригнала от нея в момент на силна възбуда.

— Да, намерих всички новинарски истории оттогава. Всички в града са били много уплашени. Даже все още се изучава от парапсихолозите като един от най-добре документираните случаи на спонтанно самозапалване. Даже направиха епизод на „Неразгадани мистерии“ по него.

— Бедната жена — каза тихо Изабел. — Името ѝ подхожда, ако майка ѝ наистина е била набожна. Да не би Сарафина да се прави, че...

— Серафим — прекъсна я Мика. — Най-високостоящият ангел според Стария завет — допълни той и изкриви устните си. — Също означава „горящият“.

Изабел зяпна от изумление.

— Кажете ми, че това го намери в Интернет и не го знаеше от раз.

Те продължаваха да говорят, но Тео не ги слушаше. Накрая на папката се намираха още няколко снимки на Сарафина. На едната държеше ръката на мъжа от кафенето — вероятно приятелят ѝ. Изглежда, че вещерите са я наблюдавали от доста време, преди да я отвлекат. Боже, тя наистина приличаше на ангел с дългата си руса коса, кадифената си кожа и светлосините си очи.

Тео вдигна поглед от снимките.

— Какво е станало с нея, след като майка ѝ е умряла?

— Нямала е роднини, които да я приберат, затова е отишла в приемно семейство. Сменила е няколко различни, докато накрая не е останала при една жена до навършването на пълнолетие. Били са

много близки. Всъщност, тъкмо се е била прибрала, когато Стефан я е отвлякъл.

Тео се вгледа в греещото лице на Сарафина. Въпреки огромната трагедия в живота си, на всички снимки се смееше и усмихваше.

— Копеле — каза приглушено Изабел. — Напълно е възможно тогава да не е знаела каква е, докато Стефан не ѝ е показал. Изглежда майка ѝ е отричала силата си и впоследствие случайно се е самоубила, докато дъщеря ѝ е била малка. Не са се намерили никакви кръвни роднини, а бащата е офейкал, още когато е била пеленаче. Мащехата ѝ не е била магьосница, нали?

Мика кимна.

Изабел се изтласка от бюрото и закрачи към тях. Беше замислена.

— Значи е една от малкото, достигнали пълнолетие, без да знаят кои всъщност са.

Случваше се, макар и рядко, магьосници да се изплъзнат на системата. Единствената, която Тео лично познаваше, беше Мира Макалистър. Родителите ѝ — въздушни магьосници, били хванати в демонски кръг и принесени в жертва от Уилям Крейн, някогашен глава на Дъскоф и баща на Стефан. Лелята на Мира я отгледала според изричните указания на родителите ѝ да пази в тайна силите ѝ. Всичко това обаче се променило, когато Дъскоф научили за положението ѝ на рядко срещана и могъща магьосница. Искали и нея да принесат в жертва, но нещата излезли извън контрол.

Тео отново се втренчи в снимките.

— Силна е. Човек го усеща, когато е до нея. Нещо необуздано, но същевременно пълно с енергия.

— Знам какво си мислиш — отвърна Мика. — Мислиш, че Стефан затова ѝ е обръщал толкова внимание... заради силата ѝ — и поклати косматата си глава. — Аз не смятам така обаче.

— Не знам — заклати глава и той. — Имайки предвид как майка ѝ се е самозапалила, и тя трябва да е била много силна.

— Много са силните огнени магьосници на света — отговори Мика. — Това обаче не означава, че Негово Височество Стефан Фошо би желал да им отдели от личното си време. Ще се поразровя още и ще видим какво ще излезе.

— Междувременно я пуснете. Прати я при мен, Тео — включи се Изабел. — Ще пооправя малко ситуацията с нея и тогава ще я отпратя.

Тео се извърна и я изгледа застрашително.

— Какво те кара да мислиш, че сам аз не мога да го направя?

Тя му се изсмя.

— Аха. Не се обиждай, ама ти хич не си тактичен. По-добре да дойде при мен. Мога да си представя как си се отнесъл с нея. Научих всичко за гонитбата през полето. Гледайки назад, доста грубо, нали? Сигурно те ненавижда от дъното на душата си.

Тео си припомни разговора със Сарафина снощи. Как тя го помоли да ѝ разкаже за света, в който е попаднала, и как той я отблъсна. Думите на Изабел го нацелиха точно в гърдите. Сарафина по всяка вероятност го мразеше.

— Сигурно — отвърна той, свеждайки поглед към досието.

— Добре, значи се разбрахме. Премахни земната магия за защита от вратата си и я прати долу при мен, горката.

Тео се изправи с папката в ръка.

— Отивам да я взема.

Той излезе от стаята и се отправи към апартамента си. Вместо обаче да се радва, че се отървава от жената и джавкащото ѝ кученце, стомахът му се сви. Може би защото все още имаше усещането, че Сарафина — настрана фактът, че е кръстена на ангел — е опасна. Не му се нравеше идеята да я пусне. Или пък беше заради това, че е невинна, а се беше отнесъл толкова жестоко. Тя беше отвлечена точно като него, по дяволите. Вероятно чувството за вина стягаше корема му.

Влезе в жилището и я намери просната по корем на дивана, четейки една от книгите му със заклинания. Одеялото беше сгънато и прибрано върху възглавницата в крайчеца на канапето. Нещо не беше същото. Огледа се. Стаята беше безупречна. По всичко личеше, че даже и прахът по лавицата беше минат. Бърз поглед към кухнята разкриваше същата блестяща чистота.

По дяволите, за първи път от месеци виждаше плота. Най-хубавото му гърне за заклинания лъщеше върху печката. Толкова беше излъскано, че беше на косъм да се счупи.

Тя го погледна негодуващо за секунда и пак потъна в книгата си. Поне Гросет се зарадва да го види. Кучето заподскача около него като

пухкава бърсалка за прах, а малкото му розово езиче се подаваше навън.

Косата ѝ беше разпиляна по гърба — коприненото бяло-русо контрастираше с черната тениска, която му беше отмъкнала сутринта. Носът ѝ, дълъг и леко чип, беше заровен в книгата, обаче Тео подозираше, че само се прави, че чете. Както я наблюдаваше, тя сбърчи устни и смени страницата. Голият ѝ крак потрепна от раздразнение. На ноктите си имаше розов лак. Той наистина положи усилия да не обръща внимание на разкошната форма на гладките ѝ прасци, където ръбът на клина ѝ се беше набрал.

Жената изглеждаше и се държеше все едно е съвсем невинна, но Тео беше на мнение, че всичко е нагласено. И макар да не изгаряше от въодушевление тя да му е гостенка, му се искаше да остане още малко — толкова, че да разгадаят тайните ѝ. Навярно щеше да е по-добре сега да се преструва, за да могат да се помирят. Ако успееше да я спечели, щеше да му е по-лесно да я наглежда, щом излезеше от Сборището.

Наведе се да помилва Гросет, после се изправи и отиде в средата на стаята.

— Успяха да идентифицират спасените от фермата и има доказателства, че си била отвлечена. — Поколеба се за момент, мразейки факта, че трябваше да признае грешката си... евентуалната си грешка. — Не си вещица.

— Хайде, бе — подметна тя, затваряйки книгата рязко. — Бях несправедливо обвинена. Казах ти.

— Знам... Съжалявам.

Устните ѝ се извиха и тя погледна встрани.

— Да не би думата „съжалявам“ да горчи? Нещо се мръщиш.

Направи се, че не я чу.

— Не започнахме като хората.

— Мислиш ли? — каза и се изправи. Постави книгата със заклинания на масичката и се облегна на дивана със скръстени ръце. — По принцип много обичам да ме заравят жива.

— Виж, извинявай, чу ли? Съжалявам за всичко. Бях наистина груб към теб снощи и сега ми е гадно, така че, ако има нещо, което искаш да знаеш...

— Всичко — отвърна тя и се наведе към него със светнали очи. — Чувствам се сякаш съм пренесена в друга страна, чиито обичаи и език са ми непознати. Усещам, че съм намерила липсващата в мен частичка. Частичка, която едновременно ми е и много позната, и изцяло чужда.

Тео завъртя отегчено очи. Боже, сега и за чувства ли щяха да говорят? По-скоро би си извадил окото.

— Освен това — Сарафина стисна устни, с ръце, здраво притиснати в скута и целите побелели — съм много ядосана, че точно на теб трябва да го призная, но в момента скърбя. — При което буквално му се озъби. — Не, че ти пука.

Тео малко се размекна. *По дяволите.*

— Чух. Много жалко, че всичко това ти се случва наведнъж.

— Да, именно затова мисля, че се чувствам толкова... изгубена. Ако имаш компас за мен, би ми бил от голяма полза.

Той се наведе напред, слагайки ръка на дивана близо до рамото ѝ, извади някаква книга от рафта отзад и се намести толкова близо до нея, че ѝ стана неудобно. Тя миришеше добре. Още вчера го беше забелязал въпреки мириса на пръст, с която се беше опитал да я зарие. Може би беше парфюмът ѝ или пък шампоанът, който ползваше. Сапунът ѝ? Без значение кое от трите, беше едва доловима, но като че ли неделима част от нея. Погледите им се срещнаха и той видя, че очите ѝ блещукаха. Великолепно сини... и изпълнени с най-финия блясък на сълзи.

Тео се отдръпна с книгата в ръка. Надяваше се, че не плаче. Боже, Боже. Последното нещо, от което имаше нужда, беше цивреца жена. Какво, по дяволите, се прави с такава?

След като метна книгата в скута ѝ, той се облегна на стола зад него — на безопасно разстояние. Кучето веднага се настани в скута му. Тео се загледа в пъхтящата и покрита с козина муцуна на Гросет и се опита да сбърчи устни.

— Какво е това? — запита Сарафина, държейки червената книга с твърди корици.

— Всичко, което знаем за себе си. Мика, нашият ерудит и братовчед на лидера на Сборището, я състави и подвърза за всички тук. Доколкото ни е известно, това е нашата история.

Тя взе дебелия том и го заразглежда умислено.

— Вземи го у вас, прочети го и после питай, ако нещо не ти е ясно. — Надяваше се, че така щеше да поддържа връзка с нея, след като напуснеше апартамента му — за всеки случай.

— Още сега да ми отговориш на един въпрос?

— Казвай.

Лицето ѝ се изопна. Тео веднага разпозна страха ѝ.

— Магьосниците червени очи ли имат?

Той замръзна. Неприятни тръпки преминаха през тялото му.

— Познавам само едно същество, което има червени очи, и то не е магьосник.

— Какво?

— Къде си виждала такава?

— Във фермата. Събуди ме посред нощ и за малко да подмокрят леглото. Нищо не ми направи, но имаше много заплашително излъчване — каза това и се спря. — И беше неестествено голям. Когато попитах Стефан за това създание, той така и не ми каза какво е, а само, че е любопитно спрямо мен.

Тео потърка брадата си и обърна поглед. Демон. Вероятно Атрика. Но какво, по дяволите, търсеше Атрика на Земята... пак? Въздъхна. Умората си проправяше път навън от най-дълбоките кътчета на тялото му. Боже, изобщо не му се искаше пак да си има вземане-даване с Атрика.

— Не е било човек.

— Добре — продума и замълча, — не е бил човек. А до какво тогава се събудих посред нощ, Тео?

— Демон, предполагам — отвърна красноречиво и я остави да го осмисли. Тео беше израснал с тези неща, а тя — не. Можеше само да предполага колко шокиращо беше всичко за нея. — Самоназовават се като *дааеман* и идват от място, наречено Юдай. В книгата пише всичко.

— Просто не мога... — запелтечи тя, слагайки ръка на челото си. — Май имам нужда да пийна нещо. Съжалявам. — Тялото ѝ се тресеше леко и лицето ѝ беше преbledняло.

— В кухнята има бутилка уиски, ако наистина искаш. Виж, ще те оставя за минутка. Трябва да звънна на някого.

— Няма проблем.

Тео стана, извади мобилния от джоба си и отиде в спалнята. Чукна копчето за бързо набиране на Томас.

— Атрика отново.

Тишина от другия край.

— Чу ли? Жената, която смятах за вещица, но не е, казва, че била видяла един във фермата.

— Мамка му.

— Реших, че е най-добре да те уведомя веднага.

— Разкажи ми всичко, което е видяла.

Тео му предаде всичко, казано от Сарафина.

— Добре — гласът на Томас беше дълбок и звучеше малко уморено, — по някакъв начин Стефан се е съюзил с Атрика. Това е изводът. Нищо, за което вече не подозирахме, че може да се случи.

— Най-големият ни кошмар.

— До голяма степен — додаде Томас и издиша плавно. — Мика и Изабел са сигурни, че Сарафина не представлява заплаха, нали така?

— Да, пускаме я да си ходи.

— Нека я наглеждаме все пак.

— Вече съм се захванал с това, шефе.

Тео затвори и се върна в дневната, където Сарафина продължаваше да седи на дивана, опряла колене в брадичката си, а Гросет беше до нея.

Свлече се на стола до нея и прекара пръсти през косата си, въздишайки тежко.

— Свикваш ли с мисълта за демоните?

— Ти луд ли си? Как очакваш да свикна?

— Да, това беше тъп въпрос. Ясно ми е, че ти идва много наведнъж — каза съпричастно и погледна към книгата. — Ще я прочетеш, нали? Много неща ще ти се изяснят.

Тя отвърна поглед.

— Просто искам да съм сама. Искам всичко да си е постарому, както преди четири дни — без значение смъртта на мащехата ми, дълга и раздялата. Защо се интересуваха вещерите от мен? Защо съм толкова важна?

Тео се загледа в нея за секунда докато подбере най-точните думи.

— Доколкото ни е известно, вещерите отвличат уязвими магьосници и ги придумват да се присъединят към тях. Напоследък

обаче похищенията зачестиха. Сякаш набират армия.

Сарафина поклати глава.

— Не ставам за войник.

— Изглежда, че си привлякла вниманието на Стефан по специален начин. Обикновено не се занимава лично с отвлечените магьосници, още по-малко пък да участва в самото отвлечане. Не поема рискове, нали се сецаш? Има си подчинени за тази работа. Даже откакто Изабел почти го пипна, не ходи никъде без телохранители. А за теб е поел риск и те е удостоил с много внимание, но не ни е известно защо си толкова специална.

— Чувствам се като Алиса и току-що паднах в заешката дупка.

— В такъв случай кой съм аз?

По лицето ѝ се прокрадна усмивка.

— Не и Чеширския котарак във всеки случай. Не се усмихваш достатъчно, за да си него — продума Сарафина и се намръщи. — Изобщо не се усмихваш.

— Да, ами няма за какво в последно време.

— Боже — въздъхна тя, свеждайки глава към скута си и играейки си с малка дупчица в клина си — *майка ми*. Винаги съм мислела, че е шизофреничка. А човекът-факел... Е, никой нямаше обяснение за това.

— Сега вече имаш.

— Съгласна съм.

— Мика ми каза, че било по всички шоупрограми за неразгадани мистерии.

Изведнъж Сарафина изглеждаше с десет години по-стара.

— Да — въздъхна тя и отново сведе очи. — Това вече означава ли, че мога да си ходя?

— Изабел е долу в библиотеката. Ще те заведе при нея. Тя ще ти даде някои дрехи по мярка, нещо хубаво за хапване и после ще те откара у вас.

Тя го погледна.

— Изабел изглежда много мила, но ако не възразяваш, предпочитам още сега да ме закараш вкъщи — отвърна Сарафина и огледа дрехите си. — Искам да кажа, ако не ти пречи, че ти вземам дрехите. Ще ги изпера и ще ги върна...

— Не ми е проблем, че носиш дрехите ми.

Всъщност, изглеждаше дяволски добре в тях. Той плъзна поглед по тялото ѝ. Дрехите прикриваха стройната ѝ фигура, което още повече засилваше интереса му към това, което се криеше под тях. Имаше желание да я съблече, за да провери. Някак си интимна бе мисълта, че същата материя, преди покривала неговата кожа, сега е върху нейната.

Тео пак се вторачи в лицето ѝ. Очевидно трябваше да навакса със секса. Дълго време се беше въздържал. Откакто Ингрид беше починала миналата година, не си беше имал никого.

Любовта им не бе пламенна. Имаха връзка само заради секса и компанията, колкото да не са сами. Въпреки това Ингрид беше добра приятелка, загинала по ужасяващ начин. Много голям емоционален удар, от който Тео все още се възстановяваше.

— Ще ме закараш ли вкъщи тогава? Искам си старите неща. Познатото, нали знаеш? Трябва да се обадя и тук-там. Приятелите ми ще се тревожат, да не говорим за шефа.

— Добре. Само кажи и тръгваме.

Сарафина се оттласна от канапето.

— Да тръгваме тогава. Не е като да имам много багаж.

Той отиде до вратата, спря и се обърна към нея.

— А-а, само че аз не карам кола.

— А какво? Колело? Мотоциклет?

Той изви устни.

— Да не мислиш, че имам велосипед с десет скорости? Карам Харли.

— Какво си помислих и аз. Не те виждам да караш седан — заключи Сарафина и направи разсеян жест с ръката си. — Щом можем да закараме Гросет вкъщи с него, не ме бърка какво караш. Тази вечер просто си искам ваната и леглото.

6

Тео спря Харлито си пред дома на Сарафина, който се намиреше в една стара сграда, превърната в жилищен блок. Той остави мотора на празен ход, докато Сарафина разплете ръцете си, обвити около кръста му и слезе.

Бяха вързали Гросет към нея за краткото пътуване до дома ѝ и това сякаш му хареса. Тео не можеше да не забележи, че Сарафина изглеждаше сладко с каската, която ѝ бе дал. Тя я свали и му я подаде.

— Забавно беше! — каза тя с вълнение в очите. Този израз на лицето ѝ му хареса много повече от онзи на гняв или тъга, които го посрещаха по-рано.

Той загаси мотора и слезе.

— Качвам се горе, за да сложа защита. Понеже не ни е известно с какво толкова си заинтригувала Стефан, не се знае дали пак няма да те навести. — Като земен магьосник Тео можеше да поставя защити по-силни, отколкото на който и да е друг вид магьосник.

Сарафина изглеждаше притеснена.

— Искаш да кажеш, че лошите все още не са приключили с мен?

— Не знаем със сигурност. След похищението Стефан се покри, така че не бих се тревожил много. Защитата е само като предпазна мярка.

Тео обаче пропусна да спомене, че се надяваше Стефан да се покаже. Използваше Сарафина като примамка.

— Защита? Каква защита?

— Издигната магическа бариера, като периметър. Отблъсква някои видове хора или магьосници — зависи какво заклинание ще заложиш в нея.

— А-ха. А страшния демон?

— Един демон не би си правил труда да те преследва, след като има лесна плячка навсякъде около него. За Дъскоф обаче трябва да се тревожиш.

— Чудесно.

Заедно изкачиха стълбите до апартамента ѝ. Когато стигнаха, Сарафина застина. Тео проследи погледа ѝ и видя, че вратата беше открената.

— Стой тук — нареди той. — И гледай кучето да не лае. — Той пристъпи внимателно към вратата, трепвайки при всяко скърцане на пода под краката му. С безплътния си хват той напипа няколко защитни амулета от запасите си и доотвори вратата.

Слънцето струеше през огромните прозорци в дневната и малката кухня, светлината му обливаше декоративните възглавници и светлите, шарени мебели в мека светлина и хранеше петстотинте цветя в апартамента ѝ. Нямаше нищо нередно в малкото и уютно жилище. Домът ѝ доста приличаше на нея — красив и приятелски.

Но вътре имаше някого. Тео усещаше нечие присъствие.

В коридора зад него Гросет нададе глас.

При звука на лая, една брюнетка излезе от кухнята, погледна Тео и изписка толкова силно, че той по-късно се закле, че е успяла да спуска тъпанчетата му.

Сарафина се втурна покрай него и се метна в обятията на жената, която едва тогава прекъсна пронизителния си писък. Гросет подскачаше около краката ѝ.

— Мария, всичко е наред! Добре съм — каза Сарафина.

Мария я държеше на една ръка разстояние, обелвайки няколко изречения на испански, преди да продължи на английски.

— Къде, по дяволите, беше? Толкова се тревожихме за теб — каза обезпокоено тя и погледна към Тео, а после към дрехите на Сарафина. — Не ми казвай, че си... си... — запъна се тя и замаха с ръце.

— А-а, Мария, това е Тео — прекъсна я Сарафина изчервена. — Тео, Мария. Тя е моя добра приятелка. Тео е... той е... — руменината на Сарафина се задълбочи още повече.

Мария го изгледа от глава до пети и женско разбиране се изписа по лицето ѝ. Тази реакция му беше позната, макар че почти никога не я приветстваше.

Тео се обърна и погледна навън през прозореца, пречиствайки гърлото си.

— И така, как я караш, скъпа? — попита Мария. — Всички очакваха да се прибереш от Кентъки преди три дни. Когато не се появи

на работа, Даниел много се притесни. Трябва да му се обадиш. Даже Алекс не е на себе си.

— Съжалявам, аз... — прекъсна Сарафина. Очевидно търсеше начин да обясни отсъствието си, без да разкрива истината, и, странно, не ѝ достигаха думи.

Тео пристъпи напред и се усмихна. Сарафина затвори уста.

— Вината е моя. От известно време излизаме със Сарафина и когато видях колко я съсипа смъртта на приемната ѝ майка, настоях да остави всичко и да тръгне с мен — обясни той и изчака малко, преди да продължи. — Даже не ѝ дадох възможност да си събере багажа, което е и причината да носи моите дрехи. — Тео се приближи до Сарафина и я придърпа към себе си. — Нали така, захарче?

Сарафина се вцепени.

— А-а... — Той прокара пръсти върху студената кожа на ръката ѝ — А-а... — повтори тя.

— Брей, Сарафина. *От известно време?* Не си ми казала. Какво стана с Алекс? Че вие с него скъсахте само преди две седмици! — ахна Мария и се ухили закачливо. — Да не би да си му изневерявала?

— От известно време ли казах? — попита Тео. — Истината е, че тъкмо се срещнахме. Просто имам усещането, че се познаваме от много време — доизясни той и я целуна по слепоочието. Сарафина се ококори. — Нали така, кексче?

— Мария... — каза Сарафина с половинчата усмивка на лицето. Тя се отскубна от Тео и отведе Мария до вратата. — Много съм уморена. Изключително съм ти благодарна за загрижеността. Много добра приятелка си. Веднага щом се пооправя, взема душ и се обадя на Даниел, ти ще си първият човек, с когото ще се свържа, и ще ти разкажа всичко.

Мария взе чантата си от малката синьо-червена масичка до вратата. — Добре, обещаващ ли да ми се обадиш? Можем да отидем да прием коктейли или нещо такова.

— Няма проблеми.

Мария пак я прегърна.

— Камък ми падна от сърцето, като научих, че си добре. Никога повече не прави така!

— Обещавам. Просто... се отнесох — извини се Сарафина и погледна крадешком към Тео. — Ъмм, харесваме се, така да се каже.

Мария се наклони напред и прошепна нещо в ухото на Сарафина, хвърляйки поглед към Тео. Сарафина изхихика нервно и Мария си тръгна.

— Благодаря. Нямах представа какво да кажа.

— Какво ти прошепна?

Тя се усмихна с блясък в очите: „Нищо чудно, страхотен е“.

Тео се прокашля и извърна поглед.

— Изглежда не те бива с хората, особено с жените. Жалко, защото... ами жалко си е.

— Жалко е, защото какво? — изръмжа тихо той и застопори погледа си върху нея.

— А-а, защото повечето жени сигурно те намират за доста привлекателен. Голяма част от тях биха се съгласили с Мария.

— Повечето? Това включва ли и теб?

— Вие да не... *флиртувате* с мен, г-н Уинтърс? — отговори тя и направи жест с главата си.

Той измърмори и ѝ обърна гръб:

— Ще поставя защитата сега.

Докато изваждаше подходящите амулети от запасите си и ги поставяше на прозорците и вратите, Сарафина отиде в спалнята и се преоблече.

Защитата си дойде на мястото, точно когато тя излезе от спалнята със сгънатите му дрехи в ръка. Носеше тесни и износени сини дънки, които очертаваха дупето ѝ, и синя риза с дълги ръкави, която се връзваше чудесно с цвета на очите ѝ.

Не че обръщаше внимание на задника или очите ѝ по някаква друга причина освен чисто по навик.

— Съжалявам, че нямах възможност да ги изпера — извини се тя и му подаде дрехите.

— Няма проблеми. Защитата е поставена. Ще държи настрана Стефан или когото и да било от Дъскоф — каза той, насочвайки вниманието си към книгата, която тя беше поставила на масичката за кафе. — Прочети я и ме потърси.

— О, това ми е първа грижа. Ще направя кана чай, може би нещо за вечеря и сядам да чета — изреди Сарафина и погледна към една малка масичка близо до кухнята. — Веднага след като преслушам

петдесетте съобщения на секретаря си, сигурно всичките пълни с тревога.

Мамка му, наистина имаше петдесет и две оставени съобщения. Очевидно много хора бяха загрижени за Сарафина. Сигурно чувството беше приятно.

Той излезе от апартамента с намерението да слезе по стълбите и да се прибере вкъщи. Вместо това обаче се спря в коридора, за да я погледа. Не искаше да я оставя. Нещо го притесняваше. Имаше нещо странно в нея, нещо не на място, нещо, което разсейваше комфорта му.

— Защо ме зяпаш така?

— Зяпах ли?

Тя завъртя очи с досада.

— Знаеш ли, имаш силна нужда да поработиш над социалните си умения. Лека нощ, Тео — отсече Сарафина и тръшна вратата пред носа му.

Имаше нещо наистина *изнервящо* в нея.

Сарафина се мушна в леглото си, върху нейните чаршафи и положи глава на нейните възглавници, сгуши се и въздъхна. Беше почти идеално. Липсваше ѝ само... Гросет скочи и се настани в краката ѝ. Ах, сега вече беше идеално. Тя се усмихна и затвори очи.

Веднага в главата ѝ нахлу образът на Тео. Усмивката ѝ секна и тя поклати леко глава, мръщейки си.

Отново се опита да се сгуши и да се наслади на момента след последните няколко дни, изпълнени с ужас, но тишината не дойде. Нищо чудно. Книгата, която Тео ѝ бе дал, стоеше на масичката до леглото. Беше прекарала целия следобед и цялата вечер четейки я.

Не беше приказки за сладки сънища.

Вещери — покварили се магьосници — и демони? Демони? Сериозно? И тя беше отчасти демон? Или поне създадена от магическите експерименти на някой демон. Всичко беше толкова трудно за вярване. И все пак беше почувствала силата вътре в себе си. Беше я овладяла. Знаеше, че всичко беше реалност, колкото ѝ странна да беше тя. Земя, въздух, вода и огън. Тя беше огън. Центърът на силата ѝ затрепери леко при тази мисъл. *Да, има повече неща в небето и на земята, драги ми Хорацио, отколкото си мислиш с твоята жалка*

наука.^[1] Шекспир, убедена беше тя. От Хамлет може би? Не беше сигурна, но откъдето и да беше, беше истина.

Тя беше прекарала по-голямата част от вечерта в недоумение защо не беше по-изненадана от съдържанието на книгата и от това, което ѝ се беше случило. По някакъв странен начин информацията, която беше получила, я допълваше. Винаги беше знаела, че съществува нещо повече и че тя беше нещо повече, но досега не беше знаела какво.

Като липсваща част от пъзела. Сега вече всичко си дойде на мястото.

Майка ѝ беше луда — в това нямаше съмнение — но може би не чак толкова луда, колкото всички си бяха помислили.

Уф. Не можеше да си спомни за рождената си майка, без в стомаха ѝ да заседне огромна буца. Както винаги правеше в този случай, Сарафина насочи мислите си далеч от нея — от жената, която я беше родила, а впоследствие се беше опитала да я убие. Всичко друго носеше твърде много болка.

А и на кого би му хрумнало, че мъжете също могат да бъдат магьосници? Винаги си беше мислела, че жените са вещици, а мъжете са... магове или вълшебници, или нещо подобно. Понятието *вещица* винаги ѝ беше звучало по женски.

Определено нямаше нищо женствено в Теодосий Уинтърс.

Защо трябваше все за него да мисли? Той беше като някакъв вирус, от който не можеше да се отърве.

Истина беше, че се чувстваше по-добре със защитата около апартамента си. Трябваше само да се концентрира, за да я усети: здрава, силна, по-добра и от ров около замък. По ирония на съдбата Тео щеше да ѝ помогне да заспи тази вечер.

Изпразвайки съзнанието си от съдържанието на книгата и образа на Тео, тя затвори очи. След смъртта на мащехата си, Сарафина си беше взела целия платен отпуск от работа и планираше да използва времето, за да събере мислите си. Само трябваше да помоли хазяина за отсрочка на наема. Ако дареше кръв или нещо такова, сигурно щеше да може да си позволи да купи храна за себе си и за кучето.

Пълен ужас.

Първото нещо, което трябваше да направи утре, беше пак да посети Сборището. Това означаваше, че трябваше да се наспи тази

вечер.

Едва успяла да се унесе, тя се събуди от някакъв трясък, донесъл се откъм гостната. Гросет подскочи и започна да лае. Сарафина му направи знак да млъкне, за да може да чува.

Шумът продължаваше.

Цялата настръхнала тя отметна завивките и сграбчи бейзболната бухалка, която държеше отстрани на леглото. Все още не беше достатъчно уверена в уменията си с огнена магия, за да я използва като оръжие. Благодарение на защитата поне знаеше, че не може да бъде Стефан или някой друг вещер — е, или поне много силно се надяваше, — но можеше да е крадец. С нейния късмет, нямаше да я учуди.

С вдигната във въздуха ръка — знак за Гросет да остане на леглото — тя се приближи към вратата на спалнята. Той легна и прилепи глава към лапите си, скимтейки. Нещо издрънча в кухнята и Сарафина потръпна. Сякаш в жилището ѝ имаше диво животно.

Тя надникна през вратата в тъмната стая. За нейно щастие тя беше любител на нощните светлини, така че се виждаше малко... достатъчно, за да усети, че тъмна и тровава фигура препречи пътя ѝ към входната врата. Беше се надявала, че ще може да хване Гросет и да избяга. Премного бой или беж-ситуации ѝ се бяха насъбрали за последните няколко дни, мерси. Този път тя предпочете беж.

Голямата фигура се обърна и закрачи към стаята ѝ. *О, не.*

Сарафина се завъртя бързо с гръб, опрян в стената на спалнята и ръце, стискащи бухалката. Дъхът ѝ излизаше на пресекулки, а нервите ѝ бяха опънати до краен предел. Гросет беше заровил нос под лапите си — явно толкова изплашен, колкото господарката си. Боже, надяваше се, че няма да излае.

Между другото, каква беше тази миризма? Миришеше на нещо сухо и като че ли горчиво. Много странно. Не беше ли споменато нещо за тази миризма в книгата? Тя се опита да си спомни, при все че беше чела нещо за миризма, подобна на тази. Не идваше ли от... Цялото ѝ тяло се разтресе, когато спомена я осени.

Магия на *дааеман*.

Демони.

Неканеният гост стигна при вратата и тя замахна силно и нависоко — целеше се в лицето му. Натрапникът само улови бухалката и започна да я люлее заедно с нея. Тя се блъсна в рамката на вратата и

разтърсваща болка я прониза. Падна на задника си, зашеметена за миг.
Гросет направо освирепя около краката на демона.

— Вае, Сарафина. Радвам се да те видя.

[1] Уилям Шекспир, „Хамлет, Принц датски“ — превод от английски Гео Милев, 1918. ↑

Тя вдигна очи към него, разпознавайки го. Червени очи... убийствена ярост. Това означаваха червените очи, нали? Нали? Тя не можеше да отговори, не можеше да помръдне. Ужасът и болката я бяха вледенили на място.

Мислите ѝ се появиха в бърза последователност. Демон. Същият демон, който я бе посетил във фермата. Имаше демон в стаята и тя щеше да умре.

Гросет захапа крачола на демона и го заръфа, ръмжейки. Масивната глава и червените очи на демона се извърнаха към кучето и той дръпна рязко крака си, изстрелвайки Гросет във въздуха. Кученцето се удари в нещо и изскимтя.

Ярост избухна в нея.

— Копеле такова!

Тя се хвърли на пода, грабна бейзболната бухалка и се претърколи на крака. Издавайки боен вик, който дойде някъде от дълбините на тялото ѝ, тя замахна с бухалката с всичка сила към главата на демона. Този път се получи задоволителен удар, който запрати демона настрани към стената.

— Бей? Това ли е името ти? Никога, никога повече не докосвай кучето ми! — Тя се приготви да удари демона отново, но една ръка я улови, преди да успее да замахне. Сарафина погледна зад себе си, за да види Тео, който ѝ изсумтя и тръгна към демона. Магията на Тео се надигна в стаята, карайки косъмчетата по цялото ѝ тяло да настръхнат. Миризмата на прясно разровена пръст изпълни въздуха.

Демонът се отблъсна от стената с животински рев и насочи вниманието си към земния магьосник. Тео я избута настрани и пристъпи към него. При други обстоятелства щеше да е раздразнена, но в този случай, ако Тео искаше да се бие с демона, с удоволствие щеше да се остави да я избутат настрана. Той можеше да действа.

Сарафина притича до ъгъла на стаята и взе треперещия Гросет на ръце. Той моментално облиза лицето ѝ и тя въздъхна от облекчение,

че кученцето е добре.

Магия избухна около нея за втори път през последните два дни. Горчивият мирис на демонска магия опари носа ѝ, смесвайки се със земната магия, която Тео управляваше. Демонът проби дупка в стената ѝ в желанието си да удари Тео, който се дръпна от пътя му. Пушек изпълни стаята и я накара да се закашля. Нощното ѝ шкафче експлодира, заедно с библиотеката ѝ, карайки листите и кориците да завалят из стаята.

Купчина пръст угаси огъня, който се бе разгорял от порива на демонската магия. Подът пред нея се разпадна на подобна на пръст консистенция и погълна демона цял.

С разширени очи и широко отворена уста, тя се вторачи в Тео над купчината.

— Тръгвай! — нареди той. — Отивай в Сборището. Веднага!

Тя тръгна. Държейки Гросет близо до себе си, Сарафина заобиколи странния гроб в центъра на спалнята си и се втурна през входната врата на жилището си, точно когато купчината пръст в спалнята избухна и демонът изрева недоволно.

Сарафина хукна надолу по стълбите, чудейки се след колко ли време щяха да се събудят съседите ѝ и да открият, че в апартамента ѝ се е разразила битка на титани. Или че подът се е превърнал в каша. Как щеше да обясни това на хазяина си?

Пазеше скрит резервен ключ под калника на колата си. Държейки Гросет с една ръка, тя го намери и го извади с треперещи пръсти. От другата страна на улицата, проблясъци на светлина се изливаха от прозорците на апартамента ѝ. Бе изгубила наетия апартамент и при тези обстоятелства никога нямаше да си получи депозита обратно. Тази мисъл накара налудничаво звучащ, нервен смях да се надигне в нея.

Сякаш да изгуби апартамента си бе най-лошото нещо на света.

Щом се озова в колата, тя остави Гросет на пасажерската седалка, вкара ключа в стартера и потегли със свирене на гуми.

Още щом стигнеше до Сборището щеше да отиде при Томас Монахан и да изпрати помощ на Тео. Само се молеше да не е прекалено късно.

— Какво, по дяволите, става? Защо някой Атрика би тръгнал точно след теб?

— О, Божке, пак съм специална. Първо бях специална за главния вещер, а сега демон иска да се гушкаме посред нощ. — Сарафина почисти с дезинфектант гадната драскотина на лицето на Тео. Той трепна и тя започна да духа върху раната. Горкото голямо бебе. — Този тип, Бей, ме повика по име.

Тео бе дошъл в Сборището около час, след като тя бе стигнала до там и бе изпратила някои магьосници да му помогнат. Бе дошла в тъмното, тихо Сборище викайки за помощ, тъй като не знаеше къде да открие някой важен. Томас, Джак и Клеър бяха помогнали на Тео да отпрати демона.

Гросет не бе ранен. Изглежда се бе стоварил върху матрака на леглото ѝ, а не върху стената. Сега той бе нахранен, напоен, обгрижен, бе се сгушил като кълбо на дивана на Тео и бързо бе заспал.

Тео потърка брадичката си.

— Предполагам, че това означава, че онова, което подозирахме, е истина. Дъскоф някак са намерили начин да се съюзят с Атрика. Залагам всичко, че демонът е изпълнявал поръчка на Стефан.

— Тъъ, от това, което прочетох в книгата на Мика, никой Атрика не би бил момче за всичко на когото и да е.

— Нещо ги обединява. Според теорията на вероятностите няма шанс Дъскоф и Атрика случайно да се интересуват от теб по едно и също време.

— Наистина ми се ще да не бях толкова интересна.

Той хвърли поглед към часовника.

— Има само няколко часа до утрото. Останалите от Сборището може и да успеят да намерят някакъв смисъл във всичко това.

— Благодарих ли ти вече?

— Изглеждаше, че беше свършила доста добра работа още преди да дойда.

Тя изсумтя.

— Беше късмет.

— Убийствен.

Свивайки рамо, тя каза:

— Той ме ядоса.

— Напомни ми никога да не го правя.

Тя държеше бутилка дезинфектант в една ръка и торбичка с памучни тампони в другата. Хвърли многозначителен поглед към разкъсаната му и окървавена блуза.

— Свали я.

Той гледаше покрай нея, докато издърпа дрехата през главата си и я метна върху масичката за кафе, отнасяйки се далеч в страната на размишленията. Изведнъж Сарафина се оказа там, моментално онемяла от объркващата, съблазнителна, красива фигура на тялото му.

Първото, което забеляза, бяха татуировките му. Те покриваха ръцете, раменете, гърдите и гърба му във виещи се и спускащи се черни линии в стил трайбъл. Под тях, или всъщност смесвайки се с тях, имаше белези — тънки, бели, бразди по кожата му. Вероятно някога са били рани, причинени от нож? Може би дори от камшик. Белезите съпадаха с татуировките, флиртуваха и танцуваха с тях. Ефектът явно беше преднамерен и странно красив.

Второто, което забеляза, бяха мускулите. Явната физическа сила в горната част на тялото му бе спираща дъха, също както и татуировките. Тя остави погледа си да обхожда изваяното великолепие, всяка вдлъбнатина, извивка, възвишение и равнина на тялото му. Това бе мъж, който се грижеше за себе си, който тренираше ежедневно и имаше подходящо за модел тяло, майната им на белезите.

Сега погледът му бе концентриран върху нейния и на лицето му имаше предизвикателно изражение.

— Проблем ли има?

Сарафина премигна и прочисти гърлото си.

— Проблем? Не, никакъв проблем. Просто тялото ти е толкова, толкова...

— Белязано? Обезобразено? Отвратително? Избери си прилагателно.

— Боже, не, великолепен си! — изтърси тя и моментално ѝ се прииска да върне думите обратно. — Имам предвид, че татуировките са много добре направени.

— Благодаря.

Тя се зае да изсипва антисептик върху памучния тампон. Гърдите му не само бяха разкрасени с мастило, имаше и няколко гадни рани, на които трябваше да се обърне внимание.

— Ти ли си правил рисунките?

— Да. Помогнаха ми за местата, които не мога да достигна, но направих доста голяма част.

— Това е лудост.

— Правя го за много от земните магьосници тук, а и за някои от останалите, които ги искат по естетически причини. — Той направи пауза. — Защо? Искаш ли една?

Тя се усмихна.

— Твърде късно. Вече си имам.

Той повдигна вежди.

— Никога няма да я видиш, приятелче. — Тя се ухили и прокара памучната топчица през раната.

Той изскимтя.

— Съжалявам. Имайки предвид, че току-що си се бил с демон, за това си доста голямо мрънкало.

В отговор той само се взира в нея.

— Как изобщо премина през защитите на апартамента ми?

— Аз ги направих, Сарафина, което означава, че мога да ги разруша.

Разбира се. Оф. Тя мислено се плесна по челото.

— Значи си наблюдавал жилището ми? Стоял си на улицата отвън, следейки ме?

— Да.

Това бе малко зловещо.

— Та, предполагам все още мислиш, че съм лош човек.

Той не отговори за момент.

— Не. Не и след тази вечер. Наблюдавах те, за да видя дали...

Тя кимна, прободя я гняв.

— Използвал си ме за стръв, нали? За да видиш дали Стефан ще се появи отново.

— Да, и това го имаше — отговори той, свивайки едното си рамо. — Но и за да се уверя, че ще си в безопасност. Честна скаутска.

Устните ѝ се извиха.

— Някак си не те виждам като бой скаут, Тео.

— Тук ме хвана. Никога не съм бил.

— Даже не искам да знам на какво прилича апартамента ми след битката. Хазяинът ми ще ме съди ли за щетите по неговата собственост?

Тео поклати глава.

— Вече съм се погрижил. Използвах земна магия, за да го разчистя. Изглежда почти като нов. Малко е разхвърляно, но няма нищо, заради което да те съди хазяинът ти. Дори сложих звукова бариера около мястото, така че няма да получиш оплаквания за шума.

— Леле. Благодаря ти.

— Това е стандартна процедура. Сборището не иска немагьосниците да задават прекалено много въпроси. Най-добре да ни оставят на митовете и Холивуд.

Той отново трепна, когато тя намаза още дезинфектант върху раната.

— Съжалявам.

— Знаеш, че лекуването е част от огнената магия — каза през зъби той. — Боли дяволски много по-малко от антисептика.

— И аз така прочетох в тайния наръчник за магьосници. Обаче не възнамерявам да го пробвам.

— Защо не? Все някога ще трябва да се научиш. Може и да е сега.

— Квалифициран ли си да ми предадеш този урок?

Той сграбчи китките ѝ и тя леко подскочи, стресната. Пръстите му бяха топли върху кожата ѝ и тъмният му, напрегнат поглед проникваше в нея.

— Просто намери седалището на магията си, бъди едно цяло с него и ще стане естествено. Нищо работа е, щом приемеш силата си. Няма значение, че ще бъде по-късно в живота. — Той накара седалището на магията ѝ да се затопли, накара я да почувства пулса на силата, която живееше в нея.

Устните ѝ се разтвориха леко и топлият ѝ дъх бавно го заля. Между тях имаше енергия. Нещо горещо и бурно. Нещо, което нямаше нищо общо с начина, по който манипулираше седалището на магията ѝ в момента.

Тео почувства... опасност за нея.

Тя потисна нервния смях.

— Това е много Дзен от твоя страна.

Той сви рамене и пусна ръцете ѝ. Слабият пулс на магията между гърдите ѝ спря.

— Всички винаги тренират, учат. Не е задължително. Тези умения вече са част от теб. Естествени. Свързани с теб. Трябва единствено да ги отприщиш.

— Ами ако междувременно те изгоря целия?

Плътните му устни се извиха.

— Мислиш ли, че тялото ми не може да понесе още няколко белега?

— Всъщност нямах предвид това. Мисля, че можеш да понесеш всичко.

— Достатъчно. — Той сграбчи ръката ѝ и я сложи върху една от раните на гърдите си. Тя се пребори с желанието да извика на глас. — Сега затвори очи, отприщи седалището на магията си и се концентрирай върху лекуването.

— Добре. — Тя направи каквото ѝ беше казано.

Беше същото, което ѝ бяха показали във фермата през онези първи, ужасяващи двадесет и четири часа. Тя си пое въздух няколко пъти и се концентрира върху мястото между гърдите си. То се затопли леко и започна да трепти щом го намери. Топлината се разпротря надолу по ръцете ѝ, изскочи измежду пръстите ѝ с малки електрически заряди, които тя се концентрира да задържи настрана от кожата на Тео.

Той бе прав. Тя можеше да го направи; бе част от нея. Това бе тя, частта от нея, която винаги досега бе липсвала. Сега беше цяла и чувството беше хубаво.

Трептенето затопляше ръцете ѝ и изскачаше измежду пръстите ѝ, постепенно намалявайки до податлива топлина, която почти можеше да бъде оформена. Тя инстинктивно я насочи към раната, която бе закрыта от ръката ѝ.

Тео трепна и тя се отдръпна леко, позволявайки му отново да се нагоди към ръката ѝ. Този път регулираше топлината по-добре, концентрирана върху това да прави терапевтични магически нишки, вместо да пали такива. Тя позволи на лечебните вълни да се влеят в разранената му плът, лекувайки и зашивайки я обратно.

Под пръстите ѝ раната се промени и изглади, ръбовете се събраха заедно. Топлината, простираща се надолу по ръката ѝ, намаля и тя усети, че бе дала колкото можеше.

Само че досега се бе отнесла, изгубена в концентрацията, която ѝ бе необходима, за да управлява топлината. Дишането ѝ стана дълбоко

и стабилно, напасвайки се със сърцебиенето ѝ. Изплъзваше се все по-далеч и по-далеч...

Тео пое ръката ѝ в своята, палецът му галеше вътрешната страна на китката ѝ. Очите ѝ се отвориха бавно; бяха се завъртели на обратно в главата ѝ, сякаш медитираше. Фокусира се върху лицето му.

Тео продължи да държи ръката ѝ, а сега и погледа ѝ. Той имаше наистина хубави очи, наситено тъмно кафяви, като най-греховния шоколад. Бавните милувки на палеца му върху чувствителната ѝ кожа правеха лоши неща — или добри неща, зависи от гледната точка — в долната част на тялото ѝ. Тя не можеше да се принуди да издърпа ръката си или да откъсне поглед от неговия.

Той пусна ръката ѝ.

— Добре ли си?

Тя премигна и излезе от трансa, сякаш бе освободена от магическо заклинание... мисълта бе забавна. Само мигна в отговор.

Тео погледна надолу към раната си.

— Невероятно. Не мисля, че дори ще остане белег — промърмори той. — Не говорехме ли току-що за естествени умения? Изглежда имаш доста умения в сферата на лекуването.

Сарафина се концентрира върху раната му и ахна. Раната му бе почти напълно излекувана. Тя дръпна ръката си и отстъпи назад.

— Аз ли направих това? Огнената магия може да прави това?

Тео огледа розовеещия белег.

— За да бъде честен, това е малко отвъд обикновените възможности. Как се чувстваш?

— Изцедена.

Той изсумтя.

— Изразходи доста енергия за това.

— Какво друго може да прави огнената магия?

— Всички магьосници имат свои собствени специални способности. Ще трябва да намериш своите.

— Добре, но какво друго може да прави огънят?

Тео се ухили.

— Да пали разни неща. Да взривява. Страхотно оръжие е. — Той направи пауза. — Но мисля, че може би намерихме в какво си специална, Сарафина.

Как да контролира атрика. Ето това бе дилема.

Стефан мислеше, че като ги подмами с това, което искат най-много, ще ги принуди да се подчиняват. И през повечето време преимуществото, което имаше, бе ефективно.

През повечето време.

По ирония Атрика не можеха да контролират емоциите си много добре... нито либидото си, както изглежда. Някой би помислил, че такива машини за убиване нямат емоции или че емоциите им ще са ледени и безмилостни. И все пак сърцето на Атрика биеше диво и страстно, емоциите им бяха пламенни и силни. По някакъв начин бяха като деца, винаги действаха подтиквани от импулсите си.

Дяволски трудно бе да ги контролираш, а Стефан беше работил твърде дълго и бе стигнал твърде далеч, за да остави пишката на Бей да прецака всичко.

— Какво ще правим с непокорния демон, сър? — попита Дейвид, върлинест воден вещер. Изглеждаше толкова невинен, толкова... глупав. И все пак Дейвид беше от хората, които биха ти прерязали гърлото за двайсетачка. Стефан обичаше тази му черта.

Дейвид бе от персонала на баща му. Той присъстваше в деня, когато Уилям Крейн бе бутнат от четиридесетия етаж на Дъскоф Интернешънъл в Ню Йорк от Мира Хоскинс, онази кучка и въздушна магьосница. Също така присъстваше, когато Изабел Новак хвана Стефан за топките — буквално — преди няколко години. И двата пъти Дейвид бе избягал. Умееше да оцелява, също като Стефан.

— Какво да правим с непокорния демон? *Oui*^[1], това е въпросът на века. — Стефан въздъхна и потропа с пръсти на масата в заседателната зала на Дъскоф Интернешънъл и се загледа през прозореца, през който баща му бе намерил смъртта си. Само присъствието му в тази стая караше гнева да заври в седалището на магията му, карайки я да се разпростре из крайниците му, сякаш щеше да експлодира.

Караше Стефан да се чувства много мотивиран.

Томас Монахан и организацията му от слабаци убиха баща му. Беше им казал, че ще ги накара да си платят и щеше да го стори.

— Бойл не ти ли даде някакви съвети как да контролираш Атрика?

— Бойл ми каза много неща, но това как да покориш Атрика не бе едно от тях. Този дааеман беше лоялен към хората си.

— Разбира се, сър, беше глупаво от моя страна да мисля, че би разкрил подобни тайни.

— *Oui*. Как е въздушната магьосница?

— Слаба. Тя е отчайващо крехка.

— Приключихме с нея. Ако не можеш да я пречупиш да мине на наша страна, тогава я убий.

— Не можем да я привлечем към Дъскоф, сър. Изглежда е твърде свързана с предишния си живот и възпира опитите ни. — Дейвид завъртя очи. — Постоянно плаче за съпруга и детето си. Досадно е.

Стефан махна с ръка.

— Тогава прави с нея каквото искаш и захвърли тялото, когато приключиш. Вече нямаме нужда от нея.

— Да, сър. — Дейвид се обърна да си ходи.

— И ми прати Бей. Мога единствено да се опитам да го вразумя. Той вече разкри тайните ни.

— Веднага.

На Бей му отне доста време да се отзове на повикването. Достатъчно за Стефан да пресуши две чаши скоч и да стане още по-развълнуван. Обаче, дори и като имаше предимство над демона, Стефан не беше глупав. Не очакваш, че ще притиснеш Атрика, а след това ще съумееш да си запазиш главата, предимството или каквото и да е.

Демонът влезе и Стефан го огледа за момент над ръба на чашата си. Всички дааеман, без значение от вида, бяха високи и мускулести. Физически заплашителни. Освен това всички те — или поне тези, които бе виждал — изглеждаха добре според човешките представи. Атрика бяха особено красиви. Изсечени черти, привлекателни лица. Никога не бе виждал женски демон, но доколкото знаеше те също бяха привлекателни.

Стефан подозираше, че добрият им външен вид помагаше да съблазнят жените — и мъжете — в древността, за да се чифтосат с тях. Това бе един вид оръжие, вградено в ДНК-то им. Вероятно трябваше да е благодарен, понеже това чифтосване, с малко магическа помощ, бе създавало магьосниците на елементите. Всички магьосници произтичаха от дааеман.

— Не ми харесва да се отзовавам, когато ме повикаш — каза Бей като начало. Гласът му бе плътен с отсечените срички на акцента, който бе характерен за демоните. — Като най-обикновен мелез. — Бей бе един от малкото, които говореха добре английски. Поради тази причина Стефан се съгласяваше с него и с всичките му капризи. Ръката на Стефан се стегна около чашата и той се принуди да отпусне хватката си.

— *Et merde. J'en ai assez*^[2] — промърмори на себе си той. — Съжалявам, господарю демон, но трябва да си поговорим за прибързаното ти действие с онази жена, Сарафина Конъл.

Лицето на Бей се отпусна малко, челюстта му се отключи и плътните му устни се разтвориха леко.

— Сарафина? Какво за нея?

— Уговорката беше, че може да я имаш след като свършиш задачата си. Все още не си я завършил, затова още не можеш да я имаш. Не помниш споразумението или има причина, за да го спазиш?

Бей се размърда и очите му светнаха в червено. Очите на повечето демони ставаха червени само когато щяха да убиват. Очите на Бей ставаха червени, когато емоциите му вземеха връх, а това се случваше през повечето време. Бей бе особено опасен демон.

— Такава беше уговорката, преди да я изгубиш.

— Не съм я губил.

— Не прецени правилно обстоятелствата при въвеждането ѝ.

— Не, бях напълно прав да смятам, че миналото ѝ ще я направи добър кандидат за нас. Без намесата на Сборището и с още малко време, съм сигурен, че щях да я привлека на наша страна. — Челюстта му се стегна, когато си помисли за нападението във фермата. — Но знам точно къде се намира и, когато всичко това приключи, тя ще е твоя. Дотогава, никакъв контакт.

— Не ми заповядвай. — Очите на Бей отново светнаха в червено и дъхът на Стефан секна в гърлото му за момент.

За момент почти отстъпи назад, далеч от демона, който отказваше наградата му, но отстъплението щеше да го направи да изглежда слаб. А това би било самоубийство.

Бей оголи зъби, издължени и остри, уста пълна със зъби.

— Грешиш. Не ме е грижа за нищо друго, освен за Сарафина. Тя е моя, когато и да реша да я взема.

Той се изчезна от стаята — по зловещия начин, по който се придвижваха от място на място през пространството — и Стефан остана сам.

[1] *Oui* — (фр.) — Да. ↑

[2] *Et merde. J'en ai assez* — (фр. ез.) — Мамка му. Стига ми толкова. ↑

8

— Значи това е второто ти посещение от демоните!

Тео видя как Сарафина се сви изпълнена с неудобство под погледа на Томас. Тя беше застанала до Клеър и Изабел. Мира бе застанала наблизко. Трите веднага я бяха взели под крилото си.

— Да, — отговори Сарафина. — Първият път той просто ме гледаше. Гледаше ме как спя. Вторият път просто обикаляше наоколо, все едно апартамента беше негов. — Тя потрепери и гласът ѝ прозвуча грубо. — Тогава го ударих с бейзболната бухалка.

За момент Томас зарея поглед през прозореца в библиотеката, преди да отговори.

— След като Стефан изчезна след инцидента във фермата, бихме могли да предположим, че е намерил начин да се съюзи с един или повече атрика.

— Бей определено е много, много внимателен по отношение сигурността на Стефан, — каза Сарафина. — Очевидно е, че той му помогна да избяга от къщата.

— На същото мнение съм.

Мика седеше на един от кожените фотьойли до бюрото на Томас. Той поклати глава и се намръщи.

— Но това изглежда напълно невъзможно. Атрика не могат да отворят портал между Юдай и Земята.

— При условие че Ру, Кае на Итрай е единственият, който има нужната сила да го направи. — Проговори Клеър. Устните ѝ бяха оформили странна усмивка. — Помня го добре.

Да, както и Тео.

Преди година и половина, Клеър беше заточена на Земята, след като бе живяла през целия си живот на Юдай. Това се случи след като Кае на Итрай, Ру, я дари с оръжието наречено „елиум“, запрати я през портал и го затвори след нея, при нападението над двореца им от Атрика — врагът на Итрай. Двама Атрика бяха успели да минат през

портала след нея и бе започнало преследване на живот и смърт из целия среден запад.

Така Ингрид и много други магьосници бяха убити. Така Тео завърши със счупен крак, след което накуцваше в продължение на месеци.

— Правилно — отговори Мика. — Всички знаем колко е трудно да се отвори портал от тази страна, тъй като вече опитахме да го направим.

Тео го прекъсна:

— Имаш предвид без използване на кървава магия. Не мислиш, че Стефан би жертвал вещици, за да отвори портал?

Мика се обърна и го погледна.

— Разбира се, че би го направил, но това заклинание е много трудно. На Еразъм Бойл му отне години да го пресъздаде от тази страна. — Мика поклати глава. — Просто не виждам как е възможно Стефан да формира съюз с Атрика.

— Може би, — намеси се Мира, — трябва да обясним какво е портал. Сарафина изглежда объркана.

Сарафина кимна.

— Би било хубаво. В книгата, която Тео ми даде, имаше обяснение, но наистина не го разбрах.

— То кой ли може? — отговори Мика. — Но ето какво мислим всички. Юдай и Земята са наслоени на пластове един над друг. Материята във всяко място вибрира с различна скорост, създавайки бариера. Аз наричам разликата във вибрационните нива Завесата. Има начини в малки участъци на Завесата да се изменя вибрационната скорост чрез тънки връзки от енергия, при което е възможно да се осъществи преминаване.

— Толкова близо, но все пак далеч — промърмори Сарафина.

— Да. — Очите на Мика светнаха от ентузиазъм. — След като преминеш през зоната на преминаване в материята, тялото се променя в структура, имитираща заобикалящата те среда и по този ти начин позволява да останеш от тази страна на завесата. Поради някаква причина, преминаването ни въздейства повече, когато преминем от Юдай на Земята. Предизвиква ни гадене. И когато...

— Внимавай — провлачи Тео. — Той ще ти говори за това цял ден, ако му позволиш.

— Мисля, че е вълнуващо. — Сарафина се наведе леко напред.
— Как се изравняват участъците в материята, Тео?

— Това е голямата мистерия. Ние знаем как може да се направи, но просто не сме сигурни защо това се случва. Кръвната магия ще го направи. — Мика кимна към Клеър. — Някога, работехме денонощно да намерим начин да върнем Клеър от Юдай. Без убийството на куп хора, това е почти невъзможно.

Сарафина погледна към Клеър въпросително.

— Това е дълга история — отговори Клеър.

Тя отново насочи вниманието си към Мика.

— Извършване на кръвна магия, означава убийството на хора или животни?

— Магьосници. Конкретно, магьосници от всички елементи и нива на силата. Те трябва да бъдат убити на определени места и часове, за да се отвори портал.

— Гадост.

— Пълно представление.

— Добре, аз имам един въпрос. — Изабел се обади. — Когато Бойл освободи Стефан от Грибин, всички ние помислихме, че го е убил, нали? По-късно Стефан ми се обади, за да се похвали за продължилото си благосъстояние. Когато го попитах защо Бойл не го е убил, той ми каза, че други споразумения са били направени. Знаем също, че имахме предположения, че Стефан някак си е направил сделка с Бойл...

— Но всяка сделка ще е неизпълнима, заради смъртта на Бойл на Юдай — отвърна Томас.

Изабел размаха с пръст във въздуха.

— На Юдай. Това са ключовите думи. Да, може смъртта на Бойл да е била неочаквана, и да е създала засечка в първоначалната сделка, която Стефан направи с Бойл. Но нека кажем, хипотетично, че Бойл е имал резервен план, подставено лице някъде на Юдай, което би могло да помогне... не знам... да отвори портал или да остави някакъв начин за Дъскоф да сключи сделка с Атрика.

Мика скочи от стола си и започна да крачи.

— Мика? — попита Томас. — Възможно ли е нещо да е вярно?

Мика спря в средата на стаята и потърка брадичката си.

— Това е възможно, но има много въпроси.

Тео прехвърли теглото си от единия на другия крак и отпусна ръцете си, които досега бяха скръстени пред гърдите му.

— Основният въпрос тук, трябва да бъде, защо Бойл ще помага на Стефан и каква е възможната причина Атрика да се съгласят на съюз с Дъскоф. Техните цели не са едни и същи. Атрика искат Юдай, а Дъскоф — повече контрол на Земята.

— Няма да е преувеличено, ако кажа, — намеси се Томас, — че Стефан иска пълен контрол над Земята. Той е ужасен егоманин. Видях го, докато беше в Грийбин. Смята, че щом вещиците имат магична сила, трябва да владеят тези, които нямат.

— Да, но Атрика не изглежда да имат какъвто и да е било интерес спрямо Земята, — отговори Мика. — Значи Тео е прав. Няма никакъв мотив за тях да сформират съюз, когато техните цели са на буквално светове разстояние.

— Стефан Фошо не е глупав, — каза Томас, навеждайки се напред в стола си. — Аз никога няма да подценя неговите манипулативни способности в ситуации, като тази. Сигурен съм, че той ще намери нещо, което би примамило Атрика.

— Например нас? Като жени магьосници? — Изабел каза, повдигайки веждите си. — Неприятно ми е, че подчертавам това. Определено, аз наистина, ама наистина не искам да го посочвам, но Бойл беше вманиачен по мен, и този демон Бей също има интерес към Сарафина. Може би жените магьосници са доста привлекателни за тях.

— Но нито един от демоните на Юдай не е проявил интерес към Клеър — вметна Томас. — Нито един, нали Клеър?

— Това е така. — Тя погледна надолу. — Забранено е на всеки дааемен, принадлежащ към която и да било от класите, да проявява подобен интерес към жените ааемен.

Изабел махна нетърпеливо.

— Да, но те не са били Атрика. Клеър е живяла сред другите класи. Не с Атрика.

— Имаш право — каза Томас.

— Възможно е — вдигна ръце Мика. — Всичко е възможно в този момент. Отново се налага, да играем игри на отгатване с Дъскоф, докато сме на една крачка зад тях и заедно с това се опитваме да предотвратим всичко, което планират да осъществят. Това е познат, изтощителен танц.

Мира тръгна към вратата.

— Ще се отдам на въздушната магия.

Искаше да каже, че ще проектира съзнанието си извън тялото, така че да може да пътува безплатно до други места. Само силни магьосници на въздуха бяха способни да правят това.

— Ще се опитам да намеря пукнатина в защитата около седалището им в Ню Йорк, както когато държаха леля ми. Може би ще намеря нещо. Те може би пазят въздушната магьосница Емили там.

Томас кимна.

— Добре. Кажи ми, ако откриеш нещо. — Томас насочи вниманието си към Сарафина. — Сега трябва да те разпределим.

Сарафина повдигна вежди.

— Нима имам нужда от разпределяне?

— Имаш нужда от инструкции. Огънят е лесно избухлив елемент и трябва да се научиш как да го овладееш и то внимателно. Освен това, Тео ми каза, че притежаваш повече сила в сравнение с другите.

Сарафина погледна към него, усмихвайки се леко.

— Знам, че си прав. Искам да кажа, че видях от първа ръка какво може да направи с един човек, неконтролирана огнена магия.

Томас кимна, както се придвижи към бюрото си, за да вземе някакви документи.

— Клеър и Адам се съгласиха, да останеш при тях. Те ще те обучават. Адам е огнен магьосник, а Клеър има контрол над четирите елемента. Те са най-точните хора, които да ти помогнат.

— Не.

Томас погледна към Сарафина. Няколко магьосника говореха така на Томас Монахан. Причината той да е оглавява Сборището беше, защото можеше да убеждава хората да му се подчиняват.

Сарафина се размърда, косата ѝ се разпиля около раменете.

— Виж, съжалявам не исках да създавам проблеми, но не искам да бъда с никого друго, освен Тео. Той е единственият, на когото имам доверие.

Тео се вцепени от изненада. Като се има предвид начина, по който нещата започнаха между тях, това изявление беше неочаквано.

Сарафина погледна към Клеър.

— Искам да кажа, о, Боже, защо просто не си затворя устата, нали? Всички вие бяхте много мили с мен, и съм сигурна, че сте

прекрасни учители и достойни за доверие хора...

Клеър се усмихна и докосна ръката на Сарафина.

— Всичко е наред. Не си ме обидила. Аз напълно те разбирам и съм сигурна, че Адам също.

— Разбира се, — отвърна Адам от другия край на стаята. Ухили се. — Давай, отхвърли ни.

— Адам! — Клеър го изгледа с добре изигран на кръвнишки поглед. — Той просто се шегува. Адам почти винаги се шегува.

Сарафина погледна Тео и разпери ръце.

— Просто, нали знаеш, той се бори с демон в спалнята ми и победи. Това някак си... спечели симпатията ми.

Тя се изчерви леко и отмести поглед. Адам отвори устата си и Тео му хвърли поглед, който обещаваще много болка, ако думите на езика му излезеха навън.

Томас бавно кимна, дълбоко замислен.

— Добре, съгласен съм дотолкова, доколкото и Тео е съгласен. Той е добре запознат с всички елементи, а също има и добър контрол над магията и знания. Все пак мисля, че ще научиш повече, ако се свържеш с магьосници на собствения си елемент.

Тя поклати глава.

— Не ме интересува. Искам Тео.

— Добре, съгласен съм — Тео отговори.

Томас кимна.

— Тогава е уредено. Вие двамата може да работите извън жилищните помещения. Освен това би било по-безопасно за Сарафина да бъде в близост до по-опитен магьосник по всяко време. Ако решиш да не останеш при Тео, Сарафина, имаме свободни апартаменти в Сборището.

— Тя остава с мен — отвърна Тео.

Адам вдигна вежди в другия край на стаята и Тео го стрелна с друг унищожителен поглед.

Сарафина сви рамене.

— Предполагам, че избора ми е решен вместо мен.

— Не мога да те защитя, когато сте в друг апартамент.

Томас кимна.

— Съгласен съм. Не знаем дали Бей ще се върне или не. — Той замълча. — Ти си в опасност, Сарафина.

Тя му хвърли тъжна усмивка.

— Всичко е наред. Имам известна практика в това.

Тео бе сигурен, че имаше предвид майка си. Какъв по дяволите е бил живота ѝ в ранните години? Вероятно до голяма степен бе приличал на неговия.

— Надявам се, че нямаш нищо против — каза Сарафина преднамерено бавно, изучавайки гърба на Тео, докато той стоеше в кухнята и създаваше заклинание в едно котле. — Искам да кажа, че те исках за бодигард или учител или каквото и да си.

Без отговор.

— Разбира се, това не е, защото имам намерения спрямо тялото ти или нещо подобно.

Погледа ѝ се спусна към задника му. Много.

Раменете му се стегнаха.

— Това е много жалко.

Тя се ухили и побутна леко една случайна билка на масата с възглавничката на показалеца си.

— Дали откривам нотка на забавление в гласа ти? Възможно ли е? Нима Ада е замръзнал или на прасетата са им пораснали криле?

Той изсумтя и продължи да разбърква, това което приготвяше.

— Както и да е, съжалявам ако те карам да правиш нещо, което не искаш.

Тео отговори, без да се обръща.

— Наистина ли мислиш, че ще направя нещо, което не искам?

Още тишина.

Е, явно това бе всичко, което щеше да получи като отговор.

— Значи нямаш нищо против, че ще остана при теб?

— Ти трябва да останеш с мен. Бей може да се опита отново да тръгне след теб и ще бъде по-добре, ако съм наблизо. Защитите не работят срещу демоните. Нито дори тези обграждащи Сборището, които раздават ритници.

— Значи няма да ти пречат розовите ми бикини закачени на закачалката в банята?

Това вече го накара да се обърне.

— Ще има ли розови бикини, закачени на закачалката в банята?

Тя се ухили.

— Всъщност, нося прашки. Заемат по-малко място.

Захвагът му около дървената лъжица, която държеше се стегна.

— Шегувам се, Тео отпусни се. Гросет, няма да те притеснява, нали?

Той отклони погледа си от лицето ѝ към тежко дишащото куче, което седеше на пода близо до купата си за хранене.

— Не, но предполагам, че ще трябва да купим малко Алпо^[1]. Той не може да живее от СПАМ^[2]?

— Ще се погрижа за това утре. Трябва да отскоча до нас, да опаковам една чанта и после ще отида до офиса, за да довърша документите за отпуската.

Нейната ваканция се бе превърнала в неплатен отпуск. Това бе най-лошото време за нея да бъде в неплатен, като се имаше предвид финансовите ѝ проблеми. За щастие Сборището щеше да ѝ помогне за наема и сметките. С готовност щеше да вземе парите, макар гордостта ѝ да диктуваше да ги върне, когато може.

— Няма да ходиш сама.

— Всичко ще бъде наред.

— Няма начин.

— Не искам да те безпокоя, Тео.

— Не ме безпокоиш. Просто си върша работата. А работата си ти.

Начинът, по който го каза, толкова дълбоко, така защитнически, накара сърцето ѝ да пропусна удар. За да прикрие реакцията си, тя му хвърли сияйна усмивка.

— Уоу, значи ти ще ме оправиш? Боже, какво ще кажат съседите? Той игнорира коментара ѝ.

— След като се върнем утре в Сборището, ще отидем направо в тренировъчните зали.

— Тренировъчни зали?

Тео кимна.

— Преди около година и половина Сборището получи пари от Ру, лидерът на Итрай. Томас и съветът на Сборището ги използваха, където бе необходимо за ремонт на някои от сградите, след голямата битка с Атрика. Докато правиха ремонта, те добавиха и тренировъчни зали за всеки от елементите.

Сарафина сви рамене.

— Звучи добре за мен.

Той се обърна към бълбукащата отвара и я свали от огъня.

— Кой е Алекс?

Сарафина настръхна.

— Откъде знаеш кой е Алекс?

— Не знам. Ето защо питам теб. Приятелката ти го спомена в апартамента ти, каза, че се чуди дали си изневерила на Алекс.

Тя замислено погледна към масата.

— Той е бившият ми приятел. Бяхме заедно около две години, но страстта бе проблясваща само в началото, а после изчезна. Останахме заедно прекалено дълго. Най-вече заради страха от самотата, мисля.

— Значи освен всичко друго не лекуваш разбито сърце?

Сарафина преглътна тежко, очите ѝ внезапно се насълзиха.

— Лекувам, но разбитото ми сърце е за моята приемна майка, не за Алекс. Все още тъгувам за нея.

Тео постави котлето настрана и се загледа в него за един дълъг момент.

— Съжалявам — промърмори, без да се обръща. — Трудно е, когато загубиш родителите си.

Майка му си бе заминала, когато бе тийнейджър, но имайки предвид жестокия ѝ съпруг, Тео не можеше наистина да я вини много.

— Благодаря. Тя беше добра жена. Аз вярвам в задгробния живот, мисля, и това ме утешава малко.

— Дори сега, когато знаеш всичко това за магьосниците, дааеман и други светове?

Тя се усмихна.

— Особено сега. А ти в какво вярваш?

Тео сви рамене.

— Повечето магьосници избират за покровител богиня или бог, но някои от нас са с по-широки убеждения във вярванията.

— Нека позная, ти си от тях?

Той погледна надолу към котлето.

— Да, но вярвам в задгробния живот.

Тео се пресегна наоколо и набра няколко билки от гърнето на тезгяха, после ги пусна в отварата. Въздухът избухна в експлозия от

земна магия, дразнейки носът ѝ с аромат на свежа почва. Очевидно, току-що бе завършил магията, която правеше.

Той се обърна.

— Не се тревожи за кучето или твоите... твоите... прашки... окачени на пръта за хавлии. Просто продължавай и се чувствай като у дома си. — Той замълча, изучавайки я с напрегнат поглед. — Но, Сарафина, не прави грешката да мислиш, че не съм опасен за теб.

Малка тръпка на тревога се разля из вените ѝ.

— Какво искаш да кажеш?

Той ѝ хвърли бавен, замъглен поглед, който почти опърли фините косъмчета по лицето ѝ и гореща тръпка от желание се изви към долната част на тялото ѝ. Нейният отговор беше в тъмните очи на лицето му.

Ооо. Това.

Тео излезе от стаята, изчезвайки в сенките на тъмния коридор.

Да, тя започваше да осъзнава точно колко опасен може да бъде.

[1] Американска марка храна за кучета. ↑

[2] Вид колбас за сандвичи. ↑

9

Тео плъзна ръцете си надолу по гладките рамена на Сарафина и веднага реши, че това не бе добра идея. Тя се нуждаеше от някой друг, който да я обучава как да контролира огнената си магия. Магьосник от нейния собствен елемент, който не е привлечен от нея. Боже, трябваше да остане с Адам и Клеър.

Сарафина потръпна леко и опъна ръцете си, както той я инструктира. Тео постави ръката си в седалището на нейната магия, точно между гърдите ѝ и се опита да пренебрегне факта колко много харесва ръката си там.

Те стояха в центъра на чисто новата огнена зала за тренировки. Томас не бе жалил средства. Меки подложки покриваха голяма част от пода за по-голям комфорт при упражнения в ръкопашен бой. Стените и пода бяха огнеупорни. Бяха набавени многобройни инструменти за новите огнени магьосници при изучаване на тънкостите на контрола... и Сарафина наистина се нуждаеше от тях.

Тя имаше невероятно количество суров талант за лекуване... но това беше всичко. Защитната ѝ огнена магия изглежда бе умение извън нейния контрол. Беше добре, че не се бе опитала да се бори с демона в апартамента си с магия, защото щеше да загуби.

На около десет крачки от тях, стоеше голяма метална купа на пиедестал.

— Концентрирай се в уцелването на купата — каза той, използвайки малко земна магия, която щеше да ѝ помогне да изтегли собствена нишка от сила и да я задържи стабилно. — Това ще те научи на контрол.

Без да бърза, тя насочи струя от огън към купата... и удари в стената зад нея със сияен блясък. Огнената топка избухна в нажежен до ослепително бяло блясък, а след това започна да избледнява бавно, докато изгори. А купата все още си стоеше напълно невредима.

Тео позволи на ръцете си да паднат надолу.

— Уау, аз наистина не струвам в това, нали? — попита Сарафина, докато се взираше в черното петно на стената.

Тео прокара ръка през косата си.

— Мисля, че това бе малко грубо.

Случилото се бе вариант на едно и също нещо през този ужасно дълъг ден. Всеки, които получеше силата си толкова късно в живота би трябвало да има проблеми с нейното адаптиране и контролирането ѝ, но Сарафина изглежда бе... изключение.

— Не се опитвай да го подслаждаш, Тео. Не струвам.

Той въздъхна.

— Да, добре, не струваш.

Тя направи гримаса.

— Значи без златен медал, за мен днес?

— Вероятно имаш нужда от повече практика. Виж, способността ти да лекуваш далеч надхвърля всичко, което досега съм виждал, а освен това имаш и много сурова сила. Да се научиш да я управляваш и контролираш. Там е затруднението. Просто трябва да се упражняваш повече.

Сарафина повдигна вежда и издаде хълбока си.

— Тогава за какво бе всичко това, което каза за магьосниците, усъвършенстването и че всъщност всичко което наистина трябва да направя е да се вгледам в себе си, да бъда едно с моето седалище на магията и сила?

Той я погледна за момент.

— Да, е, в твой случай, имаш нужда от тренировки.

— Ок, нека го направим, тогава. Нека опитам нещото със свещта отново. Аз почти го схванах.

Тео извади нова свещ и я постави в свещника. След това те отстъпиха назад далеч от нея. Тя можеше да запали свещ отблизо, това бе първото нещо, което се научи да прави. Целта тук бе да се запали фитила от разстояние, нещо което отнемаше значително повече контрол. Сарафина разтопи цялото нещо, дори свещника. Заедно загледаха кипящата каша.

— Това беше даже по-зле от първия път, нали? — попита тя.

— Последния път успя да разтопиш само половината.

Тя въздъхна.

— Няма да се предам. Нека продължим.

Той също нямаше да се предаде, заради нея.

Тренираха през останалата част от деня, с различна степен на успех. Сарафина беше неуморима в усилията си да научи това, което той се опитваше да ѝ предаде и малко по малко имаше напредък.

В края на деня, Тео я дръпна назад десет крачки пред купата за още един опит.

— Опитай отново.

Сарафина затвори очите си и се концентрира да издърпа нишка сила и да я задържи. Дъга от нажежен до бяло огън се изстреля от нея и експлодира в купата с ослепителен блясък от искри, близо до пръскачката отгоре. Перфектен изстрел.

Сарафина изтанцува малък победоносен танц и след това се обърна към Тео с блеснали очи.

— Добре ли беше?

Тео се втренчи във водата, която пръскаше вече слабия огън и се усмихна.

— Много по-добре. Мисля, че най-накрая го схващаш.

Жената имаше толкова много вродена сила, че беше умопомрачително. Чудо бе, че бе успяла да стигне толкова далеч в живота, без да се самозапали, както майка ѝ. Сарафина вероятно бе сред най-силните огнени магьосници в Сборището. Единственият ѝ проблем бе контролът.

Тя стоеше с ръце отпуснати до тялото, облечена в чифт прилепващи сиви памучни панталони за тренировка и тъмноредна блуза.

— Ставаш все по-добра, но все още трябва да поработиш. Мисля, че трябва да дойде Джак да ти помогне с някои по-специфични подробности върху огнения контрол. Но с тази част от тренировките приключи за днес. Седалището на магията ти би трябвало да е изтощено.

Сарафина се усмихна кратко.

— Тази част на моето обучение? Каква друга форма на обучение ще трябва да мина?

— Клеър трябва да те научи как да ползваш магията си срещу демоните. Те имат ефективен щит срещу магичните елементи, но има техники как да улучваш около нея.

Тя кимна.

— Добре, това изглежда като нещо, което е добре да се знае.

— Изабел ще работи върху обучението ти да използваш меден меч.

Сарафина кимна.

— Четох за чувствителността на дааеман към медта в книгата на Мика.

Дааеман, от всички раси, имаха алергия към видовете мед. Когато Сборището за първи път научи за това, те направиха оръжия, за да се възползват от това предимството. Дааеман можеха да използват вид ваксина срещу ефекта на медта наречена каплиум, но тя не бе напълно ефективна. Медта, макар и без да е много сполучлив начин да победят дааеман в битка, все пак бе по-добре от нищо. Това беше единственото им оръжие срещу тях и всички усърдно бяха обучени с мечове.

— А аз ще трябва да те науча на самоотбрана — добави Тео. — От немагическия вид.

Очите ѝ се разшириха малко.

— О, подобно на кунгфу?

— Нещо такова. — Тео не можа да се въздържи и се изхили на изражението на лицето ѝ. — Това е необходимо. Магията не винаги помага.

— Ей, ако знаех как да сритам задника на Стефан обратно във фермата, щях да съм опитала всичко по силите си, за да го направя.

— След като свърша с теб, ще можеш.

Сарафина се приземи на тепиха под голямото тяло на Тео. Сърдечният ѝ ритъм се бе повишил, но нямаше нищо общо с натоварването, което тя понасяше, а имаше много общо с мъжа, който я караше да напряга сили.

Дъхът на Тео подразни фините косъмчета около лицето ѝ. Той се втренчи надолу в нея с такава интензивност, че накара дъхът ѝ да секне.

— Дай ми повече.

Повече. Тя затвори очи.

През последната седмица това бе всичко, което той, Клеър, Изабел и Джак искаха от нея. Тео работеше с нея над уменията ѝ за

самозащита, Джак ѝ помагаше да овладее тънкостите на суровата си огнена сила, а Клеър я учеше как да я използва ефективно срещу демоните. На последно място, Изабел я обучаваше как да използва меч — нещо, което тя никога не бе мислила, че ще прави в живота си.

Боже. Невинаги.

Всяка нощ тя падаше изтощена в леглото си и спеше, като мъртвец до сутринта. Всеки един от мускулите ѝ, които тя никога не бе допускала, че има, я болеше. Разбираше сериозността на положението си, и даваше всичко от себе си. Това значеше около триста процента повече. Тя нямаше какво повече да даде.

Сарафина се опита да не позволи на погледа в очите му да я сплаши.

— Ще се опитам.

Тео изсумтя и се претърколи от нея.

— Не се опитвай, просто го направи.

Тя се изтласна да се изправи на крака и се намръщи при болката в гърба. Да бъдеш тръшнат на подложката от мускулест мъж, два пъти по-тежък от теб не бе забавно.

— Кой си ти, Йода? — раздразнението накара думите ѝ да прозвучат рязко.

— Само защото Бей не се е завърнал, това не означава, че няма да го направи.

Сарафина отпусна главата си да клюмне.

— Знам, знам. Повярвай ми, ако той или Стефан някога дойдат искам да бъда готова. — Тя потрепери. — Мисля, че Стефан ме плаши дори повече от Бей.

— Защо?

Сарафина се приближи до макета на Наутилус и си взе кърпа, от мястото където бе закачена. Те тренираха в стаята за упражнения на Сборището.

— Защото той е вещер. Искам да кажа, че очаквам от един демон да прави отвратителни и ужасни неща. Мога да разбера това. Но Стефан е аеамон, един от нас.

Тео отвори бутилката си с вода и отпи. Когато свърши я остави настрана и каза:

— Всички сме едно цяло, Сарафина. Колкото и да е трудно да бъде разбрано, аеамон са част от даеаман. Ние сме родени от тях.

Дааеман са сложна раса, подобно на хората. Някои от тях са добри, някои от тях са зли. Има много нюанси на сивото. Можеш да разчиташ, че Атрика са насилници и социопати. Те са направени да бъдат такива. Ти трябва да разчиташ на това, за да спасиш кожата си. Но има и свидетелства, че дори Атрика са се влюбвали в хората в древните времена. Очевидно, дори те са способни на състрадание.

— Какво искаш да ми кажеш?

— Казвам, че не трябва да обобщаваш и не бива да мислиш от гледната точка на нас срещу тях. По същество, има добро във всички демони, магьосници, и вещици, но също има и зло. Не можеш да живееш с абсолютната убеденост в нещо и не трябва да вярваш на никого, нито дори на най-близките си.

Сарафина се вгледа в него за един дълъг момент.

— Наистина ли вярваш в това? Не може да се има доверие на никого?

Той се размърда.

— Да, в повечето случаи.

— Съгласна съм с повечето от това, което каза, без края. — Тя отмести поглед. — Уоу, аз съжалявам.

— Защо?

Думата падна като заточено острие между тях и тя се опита да не трепне. Сарафина се обърна и срещна погледа му.

— Съжалявам, че нещата, които съдбата ти е поднесла, са били толкова ужасни, че си се научил, че не трябва да имаш доверие на никого.

Тео наклони главата си малко настрани.

— А теб не те ли научи на това?

Тя се усмихна и поклати глава.

— Не. О, имах такъв тежък период, когато бях дете и денят, в който майка ми почина не беше пикник, но не. Има много хора в моя живот, на които да вярвам и всеки ден благодаря на звездите, за всеки един от тях.

Мислейки си колко благословена бе, че има Розмари, да не споменаваме всичките ѝ приятели, накара топлина да припламне в гърдите ѝ.

Но погледът на Тео само стана по-хладен. Той отмести поглед от нея, към вратата.

— Нека прекъснем за през нощта. Мисля, че беше достатъчно за един ден.

Тя се опита да не заподскача с писък от вълнение. Скокове нагоре-надолу в този момент бяха изключени, тъй като така или иначе, бе твърде наранена.

— Звучи добре за мен. Бих се радвала на дълга и гореща вана, и една вечер на спокойствие.

— Ако имаме късмет, Бей и Стефан ще ни го позволят.

Те си събраха нещата и се отправиха към апартамента на Тео. Гросет лежеше на дивана, когато пристигнаха, изглеждайки като малък вълнест император, очакващ вечерята си. Сарафина се срина върху дивана до неговото щастливо, свито на топчица тяло и въздъхна дълбоко.

— Говорейки за твоите приятели — каза Тео от вратата на кухнята. Той вероятно щеше да прави още отвари. Изглеждаше така, сякаш всичко, което той прави е да вари отвари или да работи, когато не я тренира. Както изглежда, мъжът нямаше желание за забавления. — Трябва ли да се свържеш с тях? Те не се ли чудят къде си?

Сарафина се усмихна толкова, колкото може под тежестта на изтощението си.

— Писах им съобщения през последната седмица. Ти ми даде перфектното прикритие. Мария съчинява хвалебствия за теб на целия ни кръг от приятели и познати. Всички си мислят, че си ме отвел далеч, за да ми помогнеш да преживея мъката си.

Само ако тя наистина можеше да изчезне за известно време, за да излекува спотаената тежка и тъжна емоция, която изглежда ставаше все по-настоятелна, заради смъртта на Розмари. Този лукс ѝ бе отказан.

Тео кимна.

— Значи в техните очи съм ти гадже.

Той можеше да използва същия тон, за да каже „Аз съм осъден и ще да бъда обесен на разсъмване“.

— Това е по твоя вина, пич, не по моя.

От чиста умора тя пусна главата си да падне обратно върху възглавничките и затвори очи. Дори не можеше да събере достатъчно енергия, за да се обиди.

Гросет скочи от дивана и хукна към кухнята, където Тео дрънчеше с тенджери и тигани. Тя знаеше, че ще нахрани малкото куче

и можеше да го чуе да говори на Гросет с ниския си, буботещ глас. В крайна сметка, като се има предвид колко бе изтощена, не чу нито дума.

Сарафина се събуди вътре в съня си. Или поне в краткия промеждутък между съня и будността, както бе според нея.

Тео се надвеси над нея, освежен от душа, не носеше нищо друго освен хавлия около тънкия си кръст. Кожата му миришеше на сапун и малко афтършейв. Дългата му и тъмна коса бе още влажна и разбъркана върху широките му рамене. Погледът ѝ обхвана гръдния му кош, който рядко бе оголен, въпреки тренировките, които правеха всеки ден. Спираща дъха област от съблазнителни мускули спускащи се към тясна талия едва покрита от бялата хавлия. За момент тя се надяваше, че ще се изплъзне. И, Боже, умираше да го попита за всички тези белези.

— Заспа, — избоботи Тео помагайки ѝ да стане от дивана. — Ще се събудиш скована, ако спиш по този начин на дивана, а ние имаме още тренировки, които ще правим на сутринта.

Тя простена и му позволи да я дръпне, за да изправи на крака.

— Не мога да се скова повече, отколкото вече съм — промърмори Сарафина и се олюля към спалнята. Тежката сънливост обърка сигналите, предавани от главата ѝ, за да се изправи на крака и тя се препъна. Тео я хвана и я задържа, но не и преди тя падне и да се олюлее пиянски. Това я събуди малко.

— Вземете си душ и се облечи, в каквото спиш и аз ще ти направя масаж.

Тя се препъна отново.

— Масаж?

— Аз съм добър в тях.

Тя започна да се чуди, върху кой е практикувал. Тео не изглеждаше като човек, който има много приятели, да не говорим за приятелки. Неговият живот беше изцяло за магията, тренирането и за отмъщението срещу Дъскоф и демоните. Но отбелязвайки, че той няма личен живот не бе добър начин да се отнесеш с човека, който бе достатъчно щедър, за да отвори дома си за нея, да не говорим да се постави пред демона заради нея.

Както и да е, мисълта, за ръцете му по нея, караше коленете ѝ да омекват.

— Добре, няма да откажа офертата. Добрият масаж ще ме накара да спя по-добре.

Те спряха пред вратата на стаята за гости.

— Увери се, че носиш нещо — той замълча и обходи с поглед тялото ѝ — подходящо.

Сарафина се намръщи зад гърба му, докато Тео вървеше по коридора към спалнята си. Облечи нещо подходящо? Какво си мислеше той, че тя възнамерява да направи? Да се опита да го съблазни ли? Да не би да си мисли, че тя е планирала да запали няколко свещи и ще се пъкне в черна дантела или нещо подобно?

Тя сви устни, гледайки го как изчезва в стаята си. Сарафина може и да мислеше, че той беше горещ и малко повече мистериозен, но тя нямаше намерение да се опита да му скочи. Беше добре, че той току-що даде ясно да се разбере, че така или иначе, няма да има нищо от това. Беше я отхвърлил, преди да направи стъпка... а тя дори не беше планирала да прави!

Със скърцащи зъби, тя отиде и си взе горещ душ. Намери чифт боксерки и потник, и ги сметна за подходящи. Сарафина предполагаше, че той иска тялото ѝ, покрито колкото е възможно, но тя не притежаваше никакви бабешки нощници, които да я обхванат от врата до глезените. Просто щеше да му се наложи да се примири с нейното нормално вечерно облекло.

Трепвайки, тя успя да стигне до леглото и се срина с лице надолу. Клепачите ѝ веднага се затвориха. Топлата вода от душа накара мускулите ѝ да се чувстват малко по-добре и я направи още по-сънлива. Гросет нахлу шумно в стаята, следван от Тео.

Безмълвно, Тео започна от десния ѝ крак, масажирайки го компетентно със силните си ръце. Сарафина простена, чувствайки как всичкото напрежение и болезненост от тялото ѝ се стопяват с всяко докосване, което той правеше върху крака ѝ. И колкото по-нататък се местеше той върху крака ѝ още по-болезнено ясно усещаше докосването му. Той работеше тихо и много делово. Това не бе мъж, който е предложил масаж, като начин да се опита да влезе в панталоните ѝ. Ясно е, че е имал предвид само да работи върху възлите в мускулите ѝ, така че тя може да спи по-добре и те могат да се върнат към тренировките на следващия ден.

Като се има предвид това, което той ѝ беше казал за облеклото ѝ да бъде подходящо, трябваше да бъде обидена. Тя със сигурност не трябваше да се наслаждава на плъзгащите се мазолести длани върху кожата си и как дълбок, силен натиск от пръстите му масажираше прасците и бедрата ѝ. Отпусайки тялото ѝ я накара да чувства гъделичкане в места, където той най-вероятно не бе докоснал.

Неговото докосване я накара да се чувства странно утешена и защитена. Когато Сарафина отстъпи пред факта, че харесва ръцете му върху нея, тя не разполагаше с никаква останала енергия, да се бори, така или иначе тялото ѝ наклони толкова далеч в сънливостта, че бе невъзможно да се възстанови.

Когато Тео достигна раменете ѝ и превърна на мускулите ѝ в разтопено масло, успокояващият мрак на съня се надигна над главата ѝ, като вълна плисваща на плажа.

Тео забеляза, когато дишането на Сарафина се задълбочи в дрямка, след като той завърши работата си по напрегнатия ѝ гръб. След като се убеди, че ѝ е помогнал да се възстанови от стреса и напрежението от изтощителната седмица, в която се постави, той се отдръпна и си позволи за момент да я погледа как спи, напълно безсилен да устои на изкушението.

Тя се обърна по гръб, лежейки наполовина покрита от чаршафа, който бе увила около краката си. Тъй като тя се размърда, боксерките, който носеше се вдигнаха малко по-нагоре, позволявайки по-добро излагане на копринената и бледа кожа на бедрата ѝ. Тъй като преди малко ръцете му бяха върху тях, той знаеше колко мека и кадифено гладка беше тя.

Тя отметна една ръка над главата си и действието накара гърдите ѝ да се притиснат срещу материята на тениската, която носеше. Ако той погледнеше по-внимателно можеше да види очертанията на зърното ѝ. Той беше мъж, затова погледна. Тео дори си представяше, какво ще почувства под пръстите си, какъв вкус би имало по езика му.

Погледът му се върна нагоре отново. Нейните мигли се спускаха към кремаво бледата ѝ кожа, а пълните ѝ устни бяха леко отворени в съня.

Да, тя беше привлекателна. Може би дори малко повече, отколкото само привлекателна. Повечето мъже вероятно щяха да я нарекат сладка, но Тео я намираше за красива.

Гросет лежеше от другата ѝ страна и хъркаше. Кучето сумтеше срещу гърба ѝ и почти я събуди, затова Тео се обърна и излезе от стаята. Последното нещо, от което той се нуждаеше бе да го хванат да я гледа как спи. Всичкото доверие, което тя си мислеше, че има в него, щеше да се изпари.

А на него му харесваше, че му вярва.

10

Докато течеше още една изморителна тренировка, Сарафина се обърна към Клеър.

— Къде е семейството му?

Клеър се снижи до покрития с подложки под, като държеше три топки във въздуха чрез своята магия. Тя беше жонглирала с тях, докато Сарафина се упражняваше да хвърля огън по определен начин, както Клеър я бе инструктирала. Вероятно двете заедно бяха по-добри от братята Ринглинг^[1].

Тя примигна:

— Кой? — Поглед пълен с разбиране преобрази изражението ѝ.

— О, имаш предвид Тео.

Сарафина кимна.

— Нашият Тео не говори много, сигурно си забелязала.

Клеър говореше със странен, много лек акцент, който хората може да предположат, че е холандски. Той бе свързан с живота и порастването на Юдай, досети се Сарафина. Беше трудно да се повярва, че Клеър всъщност говори свободно аемни, демонския език.

— Той не говори особено много за миналото или семейството си.

— Клеър продължи. — Знам, че е отчужден от родителите си, откакто е бил тийнейджър. Не мисля, че Тео е имал добър живот с тях. Баща му е злоупотребявал с майка му и вярвам, че тя го е напуснала, когато Тео е бил юноша. — Тя повдигна рамо. — Не мисля, че има никакви братя и сестри, но просто не съм сигурна. Тео е сдържан. Не споделя много за себе си и е трудно човек да се сближи с него.

Сарафина се размърда и отмести поглед.

— Да, понякога хората, които са били пречупени, когато са били млади се затварят в самите тях спрямо останалата част на света, за да защитят несломената част от себе си. Трудно е за тях да рискуват, защото разбират колко много има да се губи.

— Звучиш сякаш говориш от опит. — Клеър говореше спокойно и нежно.

Сарафина се засмя.

— Предполагам, че когато майка ми се опита да ме убие в пясъчника на съседите ни, се квалифицира като събитие, съсипващо детството. Аз също се затворих в себе си, но моята приемна майка ми помогна да видя какво правех преди и го поправи. — Сарафина спря и преглътна, прилив на мъка за Розмари се появи, за да я повлече за миг. — Имах от кого да получа помощ. Не всеки получава това.

Клеър ѝ даде малка, тайна усмивка.

— Аз също имах помощ.

Сарафина си помисли, че се отнася за Адам. Двамата бяха винаги заедно и очевидно обвързани и дълбоко влюбени. Имаше няколко двойки в Сборището обвързани по този начин, които караха хората около тях да усетят буца заседнала в гърлото си.

Един ден Сарафина искаше нещо подобно на това, което Клеър и Адам имаха. Подобно на това, което видя, когато Джак среща погледа на Мира от другия край на стаята, или когато Томас милва бузата на Изабел с opakото на ръката си, когато мисли, че никой не гледа. А връзка, като тази не влизаше в плановете ѝ, поне не и в скоро време.

Сарафина върна усмивката си, весела, — може би и малко ревнива — заради щастието на другата жена. Това беше естествено. Всеки искаше да бъде обичан, нали? Дори и Тео изпитваше тази необходимост да бъде обичан някъде дълбоко под всичката грубост.

— Можеш ли да ми кажеш какво се е случило с гърдите му, за да се получат всички тези белези? — попита Сарафина. Тя не можа да устои да зададе въпроса, просто не можеше.

— Дъскоф, кой друг? Ще му оставя на Тео да ти каже подробностите, все пак.

Сарафина повдигна вежди.

— Мислиш, че ще го направи?

— Мисля, че е привързан към теб повече, отколкото някога съм го виждала да се привързва към някого. Дори и с Ингрид.

— Ингрид?

— Огнена магьосница, която загина в кръвно заклинание, магия, извършена от даеман Атрика преди около година и половина. Тео спеше с нея, но всъщност никой не знаеше дали е било повече от това. — Тя отмести поглед. — Чувствам се отговорна за смъртта ѝ по такъв

начин, защото магията на демона беше направена с цел да ме намери. Нейната смърт наистина дълбоко засегна Тео.

— Това е ужасно.

— Бяха... тежки времена.

— Аз не спях с него, нали знаеш.

Клеър погледна изненадано.

— Никога не съм си мислила, че го правиш.

— Добре, но ти каза, че Тео се е привързал повече към мен, отколкото е бил с Ингрид, с жената, която е спал. Аз не съм с Тео по такъв начин.

— О, съжалявам. Аз не исках да кажа, че мисля, че си с него.

— Просто искам да е ясно. — Сарафина махна с ръка към нея. — Аз оставам в стаята за гости и имаме различни бани. Никога не съм го виждала гол, добре, освен от кръста нагоре, и...

Клеър се засмя.

— Добре, аз го разбрах. Мисля, че някой протестира твърде много.

Сарафина усети по бузите си топлина.

— Аз просто искам да няма разни слухове, най-вече заради Тео.

— Ок, разбрах те — намигна Клеър. Обърна се и тръгна към вратата. — Ще се видим утре, Сарафина.

— Добре, до утре! — Сарафина махна с ръка и след това се плесна по челото, след като Клеър бе изчезнала. Тя не бе напълно сигурна дали не я убеди в това, че си падаше малко по Тео, а дали? Нее, не изобщо... Сарафина изтръпна.

Тя тръгна към изхода на залата повече от готова да си почине през нощта. През целия път до апартамента на Тео тя се мъчеше в движение, за всичките приказки относно спането с Тео. Колкото и да се опитваше да го отрече, колкото повече време прекарваше с мъжа, толкова повече тя си представяше какво ли би било.

Тео беше толкова горещ. Щеше да бъде по този начин и в леглото, нали? Каква ли трансформация биха претърпели между чаршафите всичките интензивни, страстни емоции, които изобилстваха под неговата постоянно мрачна повърхност? Само тази мисъл я накара да потръпне.

Тя беше чела, че някои елементи са привлечени един към друг. Въздухът и огънят се поддържат един от друг. Земята и водата, се

подхранваха взаимно. Когато двама души, които вече са били привлечени един от друг, имат елементи, които се допълват взаимно, това караше привличането помежду им да се засилва. При земята и огънят нямаше нищо специално — привличането не се увеличаваше.

От нейна страна, това нямаше никакво ни най-малко значение.

Понякога, преди да отиде да спи през нощта си представяше какво би било, ако го целуне. Той имаше толкова чувствена уста, толкова пълни устни. Как ли щеше да се почувства при допира им срещу нейните? Какво ли щеше да изпита от неговите задебели и силни ръце движещи се по най-интимните ѝ места? Тя знаеше, от първа ръка от масажа, който Тео ѝ беше направил, че той едновременно може да бъде нежен и силен.

Щеше ли да бъде от силно доминиращите в леглото, или щеше да ѝ позволи да поеме инициативата?

О, Боже.

Тя спря пред вратата му, опитвайки се да успокои буйното изчервяване, което се разля по бузите ѝ. Това бе проклятието на светлата кожа. Трябваше да контролира фантазиите си. Тео не ѝ беше дал абсолютно никакъв знак, че има интерес към нея по този начин. Въпреки че каза предупреждението в кухнята, но, по дяволите, беше възможно и тя да не го е разбрала. Тогава беше вмъкнат и коментара за подходящото облекло.

Не, той не е привлечен от нея.

Тя влезе в празен хол. Гросет беше на обичайното си място на дивана. Сарафина остави чантата си на пода до масичката за кафе и отбеляза, че в апартамента беше много по-спретнато, откакто тя беше тук с него. Вероятно това се дължеше на комбинацията от разтребването на нещата и факта, че Тео е осъзнал, че не трябва просто да се съблича веднага след като влезе през вратата и да мятат дрехите си насам — натам.

Не че тя имаше нещо против, ако той се съблечеше веднага след като влезе през вратата.

Тео се появи от коридора.

— Успешен ли беше урокът с Клеър?

Тя търсеше каишката на Гросет и кимна.

— Тя ме научи как да насочвам магията си, за да мине през щитовете на даеман и как да отклонявам техните атаки.

Тео я гледаше как върви към Гросет с каишка в ръка.

— Аз вече го изведох.

— О, чудесно. Благодаря. — Тя остави каишката обратно.

— Мира „чу“ някои обезпокоителни неща. Оказва се, че въздушната магьосница, която бе заловена от Дъскоф е била убита.

Сарафина спря рязко.

— Наистина ли? Това е ужасно.

— Това е Дъскоф. Ако не могат да те пречупят, дрогират, или ако няма да им вършиш никаква полза в бъдеще, те убият.

— Но почакай. — Сарафина се обърна към него. — Защо не са я оставили жива? Имам предвид, че се нуждаят от магьосници на четирите елемента, за да съставят демонския кръг, нали? Защо не са я използвали за някой от тях? — тя прехапа устна, замислена. — Те не са я използвали, за да доведат Бей, защото така тя щеше да е мъртва преди много време, тъй като магьосниците в кръга са жертвани, за да изтеглят дааеман на Земята.

Но има вероятност да са я използвали, за да призват втори дааеман, нали?

Тео оголи зъбите си в нещо, което Сарафина предположи, че би трябвало да бъде усмивка.

— Много проникателно. Томас смята, че това е така поради една от следните две причини. Или магьосницата не притежава достатъчно сила, да привлече достатъчно силен дааеман, или на тях не им трябва да съставят демонски кръг. Като се има предвид, че Бей е тук и никой не знае как е пристигнал, Томас клони повече към втората причина.

— Искаш да кажеш, че Дъскоф не са я държали жива, за да я използват в демонския кръг, тъй като вече са си имали демон.

— Да.

— Ние просто не знаем как се е озовал тук.

— Да.

— Звучи зловещо.

— Винаги е така, ако не и повече. — Той премести масичката за кафе в края на стаята, като че ли беше лека като перце. — Заради последните събития, искам да ми покажеш какво знаеш.

— Какво? Това да не е тест?

Той застана в средата на стаята с лице към нея.

— Да. Аз ще те атакувам и искам да ме обезвредиш. Искам да ми докажеш, че можеш да го направиш.

Тя огледа мебелите.

— Не трябва ли да правим това на тепиха?

— Наистина ли мислиш, че нападателят ти ще изчака, докато сте някъде на удобно място?

— Имаш право.

— Какво чакаш?

— Все още не си ме атакувал.

Той се втурна към нея. Да пресрещне два пъти по-тежък от нея мъж спуснал се през стаята към нея, беше достатъчно, за да спре сърцето ѝ за момент. Тогава инстинктите надделяха, в резултат от обучението през последните две седмици. Тя не мислеше съзнателно, просто реагираше.

Премествайки се настрана, той мина покрай нея. Тактиката ѝ не проработи. Тео я сграбчи през кръста, повдигна я въртейки в кръг. Въздухът излезе рязко от дробовете ѝ и магията ѝ избухна, преминавайки над тялото ѝ, точно достатъчно далеч, за да не я изгори... но не и него.

Тео извика и я избута настрана, плата на тениската му пушеше. След миг отново беше над нея, аромата на земната магия изпълни въздуха. Гросет започна да лае. Точно когато сноп от сила се спускаше към нея, Сарафина залегна, удряйки пода, а миг по-късно вече се бе изправила на краката си.

Той я сграбчи отзад и се сборичкаха. Тя поднесе лакътя си към слънчевия му сплит, карайки го да грухти. После се завъртя на пръсти и изнесе дланта си към носа му, той се дръпна назад едва в последната минута, така че не го счупи. Той изохка и се извъртя настрани, като се спъна и падна полетявайки към ъгъла на стената.

Това, което твърдят, че големите момчета падали по-трудно, беше вярно.

— О, Боже мой! Съжалявам! — Сарафина се втурна отстрани до Тео и постави ръката си върху гърба му, като адски много се надяваше, че не го е ранила твърде зле.

— Предполагам, че премина теста — каза Тео, като притискаше с ръка главата си.

— Хайде, дай да видя. — Тя дръпна ръката от лицето му и видя, че имаше цицина в областта на челото. Тези видове рани на главата кървяха много, а тази не беше изключение. Тя ахна и прехапа долната си устна.

— Наистина съжалявам, Тео. Не исках да те нараня.

Тя го поведе към дивана. Гросет наблюдаваше и двамата предпазливо. Сарафина приглади назад косата му, разгледа челото и се намръщи.

— Помолих те да ме нараниш. Не се извинявай. Ти доказа, че моето обучение действително е направило нещо добро.

Тя се намръщи.

— Май доста те поударих.

Подобие на усмивка премина през устните му.

— Аз ти позволих да спечелиш. — Той улови и задържа погледа ѝ. — Както и да е, това ти дава възможност да упражниш лекуването върху мен отново.

Сарафина утихна пленена. Това беше най-дългия поглед, което той някога беше отправял директно в очите ѝ. Зениците му се разшириха леко, цветът се промени до по-дълбок, по-тъмнокафяв нюанс. Устните ѝ се разтвориха и тя затаи дъх от интимността на момента. Тишината между тях изглеждаше натежала от възможности...

Следващото ѝ изречение излезе почти без дъх, издишвайки въздуха навън, докато се взираше дълбоко в красивите му очи.

— Свали си панталоните.

Този натежал, богат, многозначителен, интимен момент пукна като балон.

Той примигна.

— Какво каза?

Умствено, тя плесна челото си. Брилянтно, Сарафина, брилянтно!

— Исках да кажа ризата ти, не панталоните. Ще се опитам да измия кръвта от нея. — Тя нададе нервен смях. — Защо ще те моля да си свалиш панталоните?

Той и даде възможно най-краткия намек за усмивка. Поради своята искреност, тя беше най-зашеметяващото нещо, което Сарафина

бе виждала в последно време. В едно плавно движение, тялото му кипящо от сила, свали ризата си и ѝ я подаде.

Смутена, тя се изправи и трескаво зачетка петното от кръв преди да пхне ризата в пералната машина. Върна се с бинтове и дезинфектант.

— Позволи ми да почистя раната преди да започна с лекуването. Не ми харесва възможността да се стигне до инфекция там.

Тео кимна и тя седна до него. Сарафина вече беше свикнала да закърпва раните му. Не отне много време да почисти кръвта и да дезинфектира раната. Едва тогава тя използва огнена магия, за да я затвори. В крайна сметка, дори нямаше нужда от бинтовете.

Тя се облегна назад и се възхити на делото сътворено от ръцете си за миг. Всичко, което бе останало, бе бързо лекуващи се розови ивици в плътта. По дяволите, тя ставаше все по-добра в това.

— Значи, убийството на въздушна магьосница е лоша новина, особено за самата магьосница на въздуха, но Бей не се е опитал да ни разкъса на парчета от цели две седмици. Броя това за добра новина.

— Аз не мисля, че той ще се опита да разкъса теб на парчета, Сарафина — Той замълча. — Поне не и веднага.

След тези думи Сарафина потръпна. Тя преглътна тежко.

— Не искам да лъжа за това, което мисля, че Бей иска от теб.

Тя повдигна вежди.

— Е, има си поговорка за неведението и блаженството...

— В света, в който живеем, заради незнание, единственото, което ще се случи е да те убият.

— И все пак, мисля, че ми харесваше повече, когато не говореше много.

— Аз говоря само когато има нещо, което си заслужава да се каже.

Тя кимна.

— Без режим на разговор за теб.

— Аз не харесвам повърхностните разговори. — Той се размърда. — Но ако ще се чувствала по-спокойна, бих могъл да опитам.

— Аз също не харесвам повърхностните разговори, голямо момче. Тя прокара поглед надолу по гърдите му.

— Така че, докато сме още на вълна избягване на подобни теми, искаш ли да ми кажеш от къде имаш тези?

Той погледна надолу към гърдите си.

— Дъскоф ги сложиха там. Те ме заловиха, когато бях тийнейджър и се опитаха да ме пречупят физически. Искаха от мен да им се подчиня, да стана един от тях.

— Как физическите изтезания помагат на каузата им?

— Отначало опитват да те съблазнят. До изтезания прибягват в краен случай. Върши работа като всичко останало. Те те пречупват напълно и те изграждат по тяхно подобие. Когато приключат с теб, ти си готов да им дадеш всичко. — Последва дълга пауза.

— Биеха ли те с камшик?

— Малко, но тези белези са направени предимно с върха на нож. Имаше един човек, който изпитваше удоволствие от причиняването на болка по този начин. Това го вдъхновяваше. — Челюстта на Тео се стегна. — Той имаше цял комплект от ножове, които държеше толкова остри, че дори не болеше, когато режеха кожата. — Той замълча. — Не и отначало, във всеки случай. Той обичаше да съставя модели върху хората, считайки се за истински артист.

Гадене разтърси стомаха ѝ.

— Господи, толкова съжалявам.

— Свършено е и направено. Аз не гледам назад в миналото.

Хм, може би, но тя можеше да го чуе в гласа му — все още не изчезваше от него, във всеки случай. Те споделяха това бреме — на тежкото минало. Искаш да го забравиш, но не е позволено напълно да го оставиш зад гърба си. За това, тя го разбираше. Те споделяха обща връзка. Разликата между тях бе, че тя не бе позволила да се превърне в емоционално изплашена от миналото си. Тео също трябваше да го направи. Това беше достатъчно ясно.

Сарафина протегна ръка и проследи един дълъг и тънък бял белег пълзящ от рамото му към гърдите. Плътта му потръпна под нейното докосване, а дишането му бе почти твърде тихо, за да го чуе. Тя прокара дланта си по топлата му кожа и се наслади на стабилните и силни удари на сърцето му, което думкаше под ръката ѝ.

— Какво си сторил с тези белези — направил си ги великолепно. Ти си ги преобразувал в нещо твое, собствено изкуство. Пипнал си раните и си направил нещо красиво от тях.

Тео я хвана за ръката толкова бързо, че я накара да ахне. Той се втренчи в нея.

— Не ме предизвиквай.

Той се изправи и тръгна към коридора.

— Да те предизвиквам ли? Какво искаш да кажеш?

Сарафина стана от дивана. Тео се обърна и тръгна към нея.

— Знаеш какво искам да кажа. Ти ме привличаш и го знаеш. Не ме предизвиквай. Това не е игра.

— Какво? — Тя поклати глава, объркана. Честно казано, когато проследи белега на гърдите му, последното нещо, за което си бе мислила бе за секс. Тя просто бе движена от неговите преживявания и белезите, които винаги носеше, за да му напомня. — Тео, аз не се опитвах да те предизвикам. Може би не трябваше да те докосвам. Прекрачих границата. Съжалявам.

— Не мога да бъда около теб без да те желая.

Той се извърна от нея, тръгвайки към коридора. Вероятно искаше да избяга в спалнята си. Бягаше далеч. Сарафина го последва.

— Тео, почакай. Ние трябва да поговорим за това.

Тео се завъртя и я бутна към стената.

[1] Циркови артисти. ↑

11

Тя изпусна дъха си в прилив на изненада и мъничко страх. Трябваше бързо да си напомни, че има доверие в Тео и че той не иска да ѝ навреди.

Тео прикова ръцете си от двете страни на тялото ѝ и наведе глава, топлия му дъх дразнеше фините косъмчета по краищата на лицето ѝ. Цялото ѝ тяло настръхна.

— Последното нещо, което искам да правя с теб е да говоря, Сарафина.

Тео премести ръката си от кръста ѝ, бавно надолу към долната част на стомаха ѝ, оставяйки я там.

Мускулите на стомаха ѝ се стегнаха и тя затаи дъх.

— Не знаех, че те привличам — прошепна тя. — Ти не ми даде никаква причина да мисля така.

— Ще ти дам причина сега. — Гласът му беше нисък и мелодичен по един суров и мъжествен начин. Говореше в непосредствена близост до ухото ѝ, изпращайки тръпки по тялото ѝ.

Дишането ѝ се учести. Да, той ѝ даваше причина сега, достатъчно причини. Толкова много, че предизвикваше в главата ѝ световъртеж.

Ръката му се спусна малко надолу, играейки си с копчето на дънките ѝ.

— И ако не мога да си тръгна точно сега, ще ти дам още по-голяма причина.

Гласът му беше нисък като кадифено мъркане. Сарафина затвори очи, докато се бореше с желанието да се пресегне и да го докосне. Вагината ѝ реагира на думите му, така все едно бяха в любовна игра — ставаше все по-влажна и напрегната в очакване на докосването му. Зърната ѝ се стегнаха и най-малкото отъркване на плата на ризката ѝ в тях, изпращаше вълни на удоволствие в нея. Тя потрепери леко, искайки повече от него.

Тео направи всичко това с нея само с гласа си.

Сарафина бе искала и копняла за много мъже в живота си, но не беше сигурна дали някога е искала някого толкова, колкото искаше Тео сега. Според собствените му думи, той се контролираше, но какъв ли би бил, ако целият му самоконтрол се отрицеше?

Топлият му дъх, успокояващо минаваше по кожата ѝ близо до ключицата, а устните му едва докосваха извивката между рамото и врата ѝ, карайки я да трепери.

— Понякога, докато те гледам, — промърмори той, — се чудя как искаш да бъдеш докосвана. Чудя се къде са най-чувствителните места и кои части от тялото ти те карат да въздишаш и стенеш, когато те погледат и целунат.

Видения на неговите големи ръце, галещи голото ѝ тяло, обсебиха ума ѝ. Тя си представяше как голите му гърди се отъркват в нейните, а коляното му разделя бедрата ѝ...

Сарафина се опита да се протегне и да го докосне, но той улови китките ѝ и ги прикова към стената от двете страни на главата ѝ, а тялото му се притисна срещу нейното и я задържа.

Гласът на Тео се снижи до шепот.

— След това се питам какво ще е усещането, когато те чукам. Дали ти харесва бързо и енергично или бавно и леко. Чудя се какъв звук издаваш, когато свършваш.

Мммм...

Сарафина сви юмруци и ги насочи срещу непреклонната му хватка, не можейки да намери адекватен отговор. Тео беше преминал от студенина до изгарящ огън за половин секунда, а тя не възприемаше толкова бързо. Той пусна китките ѝ и тя вдигна глава, срещайки погледа му. Объркване и желание воюваха за надмощие в нея и тя нямаше представа как да реагира на този развой на събитията.

Челюстта на Тео беше стегната. Всичко което правеше, бе да гледа надолу към нея, взирайки се в устните. След дълго мълчание, той наведе глава и ги вкуси. Беше толкова нежен, в противоречие с начина, по който действаше преди. Сарафина затвори очи и се разтопи, а коленете ѝ омекнаха. Пръстите ѝ намериха предната част на ризата му и се преплетоха в материята, хващайки се здраво, тъй като устните му се плъзгаха върху нейните, вкусвайки я.

Сарафина разтвори малко устните си, приканвайки го да поеме нататък. И той го направи, раздалечи още повече устните ѝ, прилепи

своите решително към нейните и плъзна езика си в устата ѝ. Докосването на езика му срещу нейния, беше като огън и накара пулса ѝ да запрепуска.

Ръцете му се плъзнаха към гърба ѝ и я притиснаха към гърдите му, когато прилепи устни и задълбочи целувката. Разумът на Сарафина изключи за миг, тъй като тя се потопи в Тео — в усещането, миризмата и в топлината му.

Нежността в първоначалната целувка беше изчезнала, заменена от гореща, брутална нужда. Сега устните му бяха почти груби върху нейните, езикът му търсеше, колкото може повече контакт. Сякаш искаше да я погълне. Като че ли всичко, което искаше на света бе да я целуне, сякаш това щеше да бъде единственият му шанс.

Сарафина изскимтя дълбоко в гърлото си. През целия си живот тя никога не бе целувана по този начин. По дяволите! Начинът, по който Тео я караше да се чувства, беше все едно никога не е била целувана изобщо. Умът ѝ се завъртя и тя не можеше да направи нищо друго, освен да се вкопчи в раменете му, като пръстите ѝ нетърпеливо захващаха материята на ризата му. Мускулите му се издуваха и свиваха движейки се, като така подчертаваха колко голям и внушителен мъж беше той. Сарафина не искаше целувката да свършва.

Но в следващия миг той беше изчезнал.

Олюляваща се на нестабилните си краката, тя отвори очи и го видя да изчезва надолу по коридора. Устните ѝ бяха подути, а тялото ѝ настръхна, когато осъзна че него вече го нямаше. Неспособна да се движи, тя просто се загледа в отстъпващия силует, чувствайки се все едно беше прелъстена и изоставена.

— Тео. — Името му прозвуча дрезгаво.

Той не спря.

Тя се отблъсна от стената и се насили да отиде след него. Сарафина осъзна, че това беше малко като да преследваш див вълк. Тео беше опасен и непредсказуем, той току-що го беше доказал. И все пак тя не можеше да се спре.

— Чакай малко. Не можеш просто да направиш това, да го кажеш... да ме целунеш и след това да избягаш.

Той спря на прага на вратата на спалнята си, с гръб към нея.

Тя спря зад него.

— Тео — повтори тя.

— Казах ти да не ме предизвикваш, — отвърна се още с гръб към нея.

— Просто искам да знам какво става тук. Объркана съм. Обърни се и говори с мен.

Той стоеше там за един дълъг момент, след това просто влезе в спалнята си и затвори вратата пред лицето ѝ.

12

Бей се надвеси над нея, очите му бяха червени. Дъхът му миришеше на стари кости и гореща кръв. Сарафина изпищя и седна изправена в леглото. Гросет се сви треперейки наблизно.

Тео се плъзна и спря пред вратата ѝ, косата му бе рошава, облечен само с чифт боксерки. Той държеше меден меч в едната ръка.

— Къде е?

Дишането ѝ бе рязко в хладния нощен въздух. Сарафина протегна ръка, гледайки я как трепери.

— Беше само кошмар. — Гласът ѝ също трепереше. — За Бей.

— Мамка му, Сарафина. — Думите излязоха от него с въздишка на облекчение. Тео свали оръжието си. Тя прокара трепереща ръка през разрошената си от възглавницата коса, след това отметна завивката от нея и постави крака на пода.

— Имам нужда от питие, и нямам предвид Коол Аид^[1].

— Недей.

Тя спря по средата на движението.

— Недей? Ти нямаш право да ми казваш какво да правя, Тео. — Гласът ѝ сега трепереше по-скоро от гняв, отколкото от страх. Тя не бе забравила реакцията му към нея по-рано.

Също беше и повече от леко раздразнена от кошмара. Да бъдеш ужасен и извън контрол я бе ядосало.

— Алкохолът може да замъгли преценката ти и да забави времето за реакция. Той може да направи ума ти по-лесен за влиянието на Бей.

Тя седна обратно на леглото, мисълта вледени вените ѝ.

— Какво?

— Трябва да допуснеш, че това не е било обикновен кошмар.

Страхотно. Сега тя нямаше да заспи през останалата част от нощта, а може би и за останалата част от живота ѝ.

— Какво? Като Фреди Крюгер? Те могат да правят така?

Той кимна.

— Той не може наистина да те нарани, Сарафина, но може да те изнасили в съня.

Тя прокара ръка по лицето си. Боже, беше толкова уморена. Гросет дойде, за да се свие на кълбо до нея.

— Невероятно.

Тео се размърда до вратата.

— Добре ли си?

— Фантастично... Превъзходно... Просто чудесно.

— Мислиш ли, че ще можеш да заспиш отново?

Тя изсумтя.

— Това май е не.

Той опря рамото си срещу рамката на вратата и подпря глава там. Гласът му беше приглушен, когато проговори.

— Когато не мога да спя, карам.

— На мотора ти?

Тео повдигна главата си.

— Да, нощния въздух действа добре на хората, знаеш ли?

— Това оферта ли беше или нещо подобно?

— Да.

— Твоята щедрост и многословие ме поразяват.

Той въздъхна.

— Искаш ли да дойдеш или не?

Каквото и да е, за да развали магията от кошмара.

— Да.

Минути по-късно те бяха облечени и качени на мотора на Тео, карайки бързо по празната рано сутрин магистрала, за да може Сарафина да изхвърли спомена за кошмара направо от мозъка си. Хладният въздух влизаше в белите й дробове, карайки върху лицето й да изгрее усмивка.

Все едно летяха — бяха свободни.

Сега Сарафина видя защо да караш мотор бе толкова привлекателно, като се има предвид, че преди беше на мнение, че тези мисли по право принадлежаха предимно на лудите, глупавите или на мъжете в криза на средната възраст. На гърба на мотора, профучавайки през тъмнината можеше да се намери свобода — макар и кратка — от всичко покрай теб. Цялата тежест от нея си отиде, унищожена от силата на пътя под гумите на мотора.

Цялото напрежение от миналото ѝ до момента, така или иначе бе изчезнало, принудено от вибрациите на превозното средство под нея.

Не бе чудно, че Тео обичаше мотора си.

Накрая те стигнаха до парк и Тео отби, спирайки мотора с ръмжащ звук. Трябваше да е около два или три часа сутринта. Сарафина отпусна ръцете си обгръщащи корема му, свали каската си и слезе от мотора. Дърветата изглеждаха високи и тихи под нощното небе осеяно със звезди. Те бяха доста далеч от градската среда, съдейки по красотата на небето.

— Колко дълго сме карали? — попита, когато Тео слезе от мотора.

— На около час път сме от Чикаго. Идвам тук понякога, за да се измъкна от светлините на града. Всъщност можеш да видиш няколко звезди тук.

Тя погледна нагоре към небето, лекият бриз охлаждаше главата ѝ, която бе затоплена от каската и издуха няколкото кичурчета коса, които бяха полепнали около лицето ѝ. Сарафина затвори очи и се потопи в момента, оставяйки се да я изпълни, както се налива вода в стомна.

Когато отвори очи, Тео се беше облегал на мотора втренчен в нея.

— По-добре ли се чувстваш?

Тя се усмихна и кимна. Гневът, който я бе обзел и стягаше мускулите ѝ го нямаше.

— Благодаря ти.

Той се загледа в нея за момент, докато погледите им се преплетоха, тогава той се отблъсна от мотора и отиде в близката гора от дървета. Някъде в далечината, нощна птица наддаде крясък, нарушавайки почти пълната тишина.

— Харесва ми тук по това време на нощта.

— Харесва ти, защото няма хора ли? — Това беше едно логично предположение.

— Да, определено.

Тя се приближи, за да застане до него.

— В момента напълно те разбирам.

Те стояха в приятна тишина за няколко секунди. Накрая Тео проговори.

— Обичам този парк. Ако някога имам деца, ще ги вода на лагер тук през почивните дни.

Думите му се изплъзнаха от него, сякаш не искаше да ги каже, като блуждаеща, случайна мисъл намерила малко въздух и освободена по погрешка.

Някак си идеята за Тео и деца, да не говорим за лагериране с тях, не я дразнеше. Печене на бонбони върху огън? Туризм в гората? Изглеждаше странно, но в някои отношения, Тео щеше да бъде страхотен баща. Щеше да бъде покровителствен, това е сигурно. Ако някога има дъщеря, на гаджета ѝ щеше да им се наложи да бъдат много внимателни с нея.

Тя му хвърли кос поглед.

— Искаш ли деца?

Той я погледна и се отмести малко.

— Да, може би. Някой ден.

— Аз просто мислех, че...

Той се обърна към нея.

— Какво? Че човек с живот така прецакан като моя, не би искал да рискува с родителство?

— Не. — Тя протегна ръка, сякаш да отблъсне войнственият тон в гласа му. — Не мисля така, изобщо. Просто сякаш всичко в живота ти е свързано с работата. Ти изглеждаш толкова настървен за победа над Дъскоф и нямаш особено интерес за срещи, да не говорим за изграждане на семейство.

Той потърка с ръка около устата си.

— Да, добре, може би един ден ще победим Дъскоф и тогава ще мога да се концентрирам върху други неща. — Той замълча. — Също така важни неща като брак и семейство.

— Надявам се да е така.

— Може би, — каза той. — Ако мога да си намеря жена достатъчно луда, за да остане с мен.

Тя се разсмя.

— Имаш своите очарования, Тео, дори ако те изглеждат погребани под огромна купчина пръст.

Той изсумтя, обърна се и тръгна към мотора.

— Готова ли си да се връщаме? — Тонът му наистина не предразполагаше към несъгласие. Очевидно бе, че е време за тръгване.

Тя се обърна към него.

— Бих искала да бъда твой приятел, Тео.

Той спря с гръб към нея. Раменете му се стегнаха.

— Това е хубаво. Искаш ли да държиш ръката ми, също?

Сарафина изпусна разочарован дъх и тръгна към мотора.

— Аз само се опитвам да подам маслиновата клонка.

— Не знаех, че сме скарани.

— Просто нещата, като че ли са напрегнати след това, което се е случило между нас, нали знаеш... в коридора...

— Искаш да кажеш, когато те целунах ли, Сарафина? — Той се обърна към нея и тя застана, като елен пред погледа на ловец. Гласът му беше станал един нюанс по-нисък, малко по-кадифен. Почти... съблазнителен.

Тя не можеше да приеме още една целувка, а после той да си тръгне отново.

— Да, ти ме целуна, след това ме отблъсна.

Тео се обърна към мотора.

— Това беше грешка.

— Кое беше грешка, целувката или че ме отблъсна?

Той се заигра с каските, оставени върху мотора.

— Целувката, Сарафина.

— Не и от моята гледна точка.

— Мнението може и да се промени, ако знаеш, че всяка жена, която има нещо общо с мен в крайна сметка завършва мъртва, убита по някакъв начин.

— Какво? — Тя сложи ръка на бедрото си. — Това звучи наистина зловещо, Тео. Какво точно искаш да кажеш?

Той се обърна към нея.

— Аз не съм ги убил, Сарафина. Просто казвам, че те имат навика да завършат мъртви.

Тя отвори уста, после я затвори.

— Нямам представа какво да отговоря на това.

— Не казвай нищо. Не искам да говоря за това.

— Добре.

— Хайде, аз ще ти позволя да караш за известно време.

— Ъ?

— Ще те науча как да караш мотор.

— О. — Тя погледна към огромния и тежък мотор носещ прозвището шопара. Така ли ги наричаха? — Хм.

— Не е трудно. Хайде. — Той ѝ подаде една от каските.
Тя я взе, знаейки, че това е неговата маслинова клонка.

Мечът на Адам посрещна този на Тео като вълната от удара премина надолу по дължината на ръката му. Тео се отблъсна и изпрати Адам назад. Адам се обърна, замахна стремително нагоре с меч и принуди Тео пак да заеме отбранителна позиция.

Докато Тео се извъръщаше, за да блокира мощен удар на Адам, косата му го перна в лицето. Той бе един от най-добрите бойци в Убежището и Тео обичаше да го предизвиква на бой. Беше предизвикателство. Днес той жадуваше за схватка и за състоянието на безумие, която тази борба му даде. Така необходимото бягство.

Пот течеше от гърдите на Тео, тъй като отново мина в настъпление, бутайки Адам обратно в една вихрушка от премигващи мечове и звън на метал. Насочвайки цялото си досегашно чувство на неудовлетвореност и гняв в битката, Тео притисна Адам още повече. Мускулите му се напрегнаха, а ръцете и краката потръпнаха, той наддаде силен вик и принуди Адам да се препъне назад върху подложката.

Адам хвърли меча си на пода и изпсува колкото му глас държи. Той поклати напоената си с пот коса и изкрещя:

— Добре, достатъчно! Предавам се! По дяволите!

Тео остави меча си да виси от едната му страна. Той наклони глава назад и затвори очи за миг, наслаждавайки се на рядката си победа над Адам, както и удовлетворяващото физическо натоварване на тялото му от усилието, за да го победи. След това се пресегна предлагайки ръката си на Адам.

Адам я пое и той вдигна другия човек да се изправи на крака.

— Добра битка — каза Тео.

Адам го погледна предпазливо.

— Казваш го само, защото ти спечели.

Тео се усмихна.

— Може би. Искаш ли още една?

Адам завъртя рамото си.

— Не, по дяволите. Ти искаш кръв днес. Искам да задържа главата си на раменете. Имам жена вкъщи, за която да мисля.

Да, Тео точно сега имаше жена вкъщи, също. Това бе развой на събитията, на който той никога нямаше да разчита. Отначало той предположи, че това не би било голям проблем. Тя бе негова работа. Разбира се, тя бе красива, но имаше много красиви магьоснички в Сборището и той можеше да устои на почти всяка от тях. Тео не беше като Адам преди Клеър, преследвайки всяка жена, с която влезе в контакт.

Но само след една седмица съжителство със Сарафина, съпротивата му отслабваше. Постоянното ѝ присъствие — изкусният ѝ сладък аромат нахлуваше в носа му на всяка крачка, гледката на задната част на врата ѝ, когато усукваше косата на върха на главата си, или извивките на краката ѝ, както и малкото ѝ босо стъпало, когато сяда в люлеещия се стол, за да почете книга.

Всички тези малки неща имаха значение. Сега присъствието ѝ в апартамента му беше като прелюдия към любовна игра. Това го вълнуваше. Като размахване на пържола пред гладен тигър. Той не чувстваше нищо друго освен насмешка и неудовлетворение към Джак Макалистър, когато бе започнал да спи с поверената му тогава Мира Хоскинс. И когато Адам и Клеър започнаха да спят заедно, докато Адам имаше задача да опази Клеър от Атрика преди година и половина, Тео не беше изненадан, но бе малко отвратен. Той се бе закълел и двата пъти, че ако попадне в подобна ситуация като Адам или Джак, никога няма да следва капризите на пениса и тялото си.

Сега той всячески се опитваше да мисли с горната си глава и да игнорира долната.

— И така, откъде, по дяволите е тази твоя допълнителна енергия? — запита Адам, минавайки с кърпа врата си. — Винаги се бориш усилено, но това беше изключение. — Той повдигна вежда. — Сексуално въздържание, може би?

— Млъквай, Адам.

— Да, добре, ако е сексуално въздържание, дръж го далеч от мен, ясно? Аз не се вписвам в тази картинка.

Тео оправи хватката върху меча си.

— Аз просто исках една добра схватка, това е всичко. Знаех, че ще я получа от теб.

— Всичко наред ли е със Сарафина? Тя изглежда наистина готино момиче. Клеър я харесва много. Тя не трябваше ли да е тук сега, за да се учи с меча?

— Тя се обучава, но го прави с Изабел. — Той замълча. — Всички харесват Сарафина.

Адам погледна към него.

— Включително и ти? Знам, че двамата имахте трудно начало. Знаеш, как я гонеше през царевичната нива и така нататък.

Тео вдигна меча си и разгледа острието.

— Да, нещата бяха недобри в началото, когато си мислех, че е вещица. Имаше нещо подозрително около нея.

— Подозрително? — Адам поклати глава и изсумтя смешно. — Да, добре, тя никога не е приличала на вещица за мен. Като ангел, може би, но не и вещица.

— Понякога хората, който изглеждат сладко и невинно, невинаги са.

— Да, вярно е. Добре де, хвана ме. — Адам го погледна. — Тя е и много секси. Не мислиш ли така?

Тео опря меча срещу стената и извади бутилка с вода от малкия хладилник наблизо.

— Ти мислиш, че всяка жена е секси — каза той, със сумтене преди да отвори водата и да отпие голяма глътка.

— Не мисля така — запротестира Адам, обръщайки се към него с меч в ръка. — Верен съм на Клеър сега, но това не означава, че не забелязвам привлекателната жена, когато видя такава. Просто не мисля, че някоя от тях може да отстъпи пред жена ми с нещо.

Тео само изсумтя. Вярно бе, че Адам се превърна друг човек, когато се запозна с Клеър.

— Ти не отговори на въпроса ми. — Адам затанцува към него закачливо с меч в ръка. — Признай, че тя е сладка.

Тео отстъпи крачка назад и бе принуден да остави водата си.

— Адам, не съм в настроение за игри.

Той затанцува по-близо с меч в готовност.

— Мамка му, Тео, кога си бил някога? Хайде, признай, че мислиш, че тя е сладка. Не е толкова трудно да го направиш.

Адам маневрира, карайки Тео да залегне и отстъпи. Тео бе принуден да вземе меча си и да блокира внезапния удар на Адам.

— Мамка му, по дяволите, ти си като трън в задника.

— Като че ли това е новина.

Той замахна нагоре към гърдите на Тео и бе блокиран от него. Удрянето на метал изпълни въздуха отново. Ударът премина през ръката му.

— Признай вече.

— Не ме карай да те нараня, Адам — изръмжа Тео.

Адам се завъртя, блокирайки удара на Тео в последния момент.

— Признай най-после.

— Да, добре, мамка му. Тя е сладка.

Адам повдигна вежда и се завъртя на петата си, насочвайки острието надолу и силно към него.

— Сега стигнахме докъде.

Тео имаше само един миг да се зачуди защо Адам се интересуваше какво мисли за Сарафина, преди той отново да мине към настъпление обратно в битката.

Целувката на Тео все още бе отпечатана върху устните на Сарафина от времето, което бе минало, откакто я притисна до стената, не караше спомените да избледнеят. В действителност, всеки път, когато Тео я погледнеше — които погледи не бяха лице в лице тези дни — ставаше все по-трудно.

Тя се размърда на малкия диван, на който бе седнала и се опита да се съсредоточи върху последните данни на Томас, а не върху Тео, който се бе облегал на близката стена със скръстени ръце пред гърдите си.

Те се събраха в една от съвещателните зали на Убежището. Всички бяха богато обзаведени с тапицирани дивани и столове и със свежи цветя по масите.

Някак си, по някакъв начин, те бе приета във вътрешния кръг на Сборището. В началото Сарафина бе просто не-магичен офис работник, после премина през съмнение за вещерство и накрая се разбра, че е огнена магьосница, която е тясно свързана с най-мощната магьосническа организация в света.

Тя не можеше да мисли за това твърде много без сериозно да се съмнява в разума си, затова не го правеше. Да се пусне по течението

изглежда бе най-добрият начин за действие в този момент.

Сарафина предполагаше, че бе включена в тесния кръг, заради факта че по някаква причина има специален статут. Че Стефан Фошо и домашният му любимец дааеман Бей, имат към нея особен интерес, не бе под въпрос. Но каквато и да бе причина, поради която те бяха решили да я включат, тя беше повикана заедно с други близо петнайсет магьосника да слуша периодичните новини събрани от Томас и Мика.

Дори Перфектно поддържаната и изключително модерна майка на Изабел Каталина, беше тук за тази дискуссия. Каталина, както бяха казали на Сарафина, правеше всичко възможно да поправи отношенията с дъщеря си. Очевидно, докато Изабел бе пораствала, Каталина не бе била добър родител. Въпреки това, сега тя се опитваше да даде най-доброто от себе си за дъщеря си като прекарваше много време в Сборището.

Днес също имаше представители от Сборищата по Източното и Западното крайбрежие, едно събиране, което както тя реши, бе рядкост. Сборището в Чикаго не бе само магьоснически главен щаб за Средния Запад и за Юга, но също така бе и най-голямото Сборище в Съединените щати. Въпреки това, също имаше малки Сборища в Бостън и Сан Франциско. Днес Елинон Пикенс, магьосница на земята, бе дошла от Сборището в Сан Франциско и Дарън Уесткот, магьосник на водата бе дошъл от Сборището в Бостън.

Новините, които носеха не бяха добри.

— Имаше две убийства, които изглеждат, като извършени от дааеман, що се отнася до нас — каза Елинон. Тя кимна към Дарън, който седеше на един стол не далеч от Сарафина. — Дарън каза, че е имало също едно и в тяхната област. Обаче, може да е и извратен сериен убиец, но тъй като убийствата са разпръснати из цялата страна, е малко вероятно. Жертвите не са магьосници, но са били разпокъсани и изкормени, както Атрика биха направили. Не са убити заради кръвна магия, най-вероятно е заради спорта.

— Значи предполагаш, че Атрика са разпръснати из цялата страна? — Мика се намеси.

Елинон вдигна рамене.

— Вие ми кажете. Аз просто излагам фактите. Вече установихме, че вещерите са неспокойни навсякъде, предприемат отвличания по-често, а също така поемат и по-високи рискове, за да

изградят редиците си. Вече се доказа, че има поне един Атрика от тази страна на Земята. — Елинор посочи с брадичката си към Сарафина. — Този, който толкова се интересува от нея.

Колко бе депресиращо да се знае това.

Елинор продължи.

— Ние не знаем как е дошъл този демон, така че наистина не е толкова трудно да се предположи, че други също ще дойдат.

Тишина.

Сарафина потръпна, представяйки си повече от един, като Бей на свобода по света.

Мика прочисти гърло и се наведе напред в креслото си.

— Мисля, че трябва да предложим няколко пикантни изкушения пред Дъскоф, като се надяваме да захаят стръвта и по този начин да успеем да внедрим някои от нашите хора там, за да видим какво става. Има няколко магьосника в Сборището, които изглеждат по-млади отколкото са всъщност и едновременно с това имат опит, който ще ги направи подходящи за тази задача. Трябва да говорим с тях, за да видим, дали ще пожелаят да участват.

Томас се размърда и привлече очите на всички. Той тръгна от мястото си до стената, където бе стоял, към центъра на стаята.

— Въпреки че говорихме за това и преди, аз имам опасения. Първо, не се знае дали ще успеем да поставим под прикритие магьосници в Дъскоф и дали те ще имат достъп до поверителна за вещерите информация. Ще ги считат само за войници, нищо по-особено. Второ, това е твърде голям риск. Ако магьосниците, които отидат бъдат разкрити, това ще означава смърт за тях. Много ясно.

— Ти говориш за риск, Томас. — Еленор се намеси. — Ами риска за всички нас, ако Дъскоф някак си се съюзят с Атрика? Представете си свят, препълнен с най-яръстния вид дааеман, предвождани от вещерите? Опитайте се да си представите касапницата от магьосници, както и от цялото човечество.

Сарафина не бе била тук, когато Еразъм Бойл бе тероризирал Сборището или когато другите двама дааеман бяха дошли през портала, за да преследват Клеър, но тя знаеше много добре на какво е способно едно създание като Бей. Замисли се за Мария, Робин, Ник и останалата част от приятелите си. Какво щеше да стане, ако Атрика се

развилнеят по Земята? Какво щеше да стане, ако дааеман забие ноктите си в един от тях?

Мислите бяха ужасяващи.

— Права си Елинор. Разбирам това, което искаш да кажеш. — Но е твърде много, за да искам от...

— Аз ще го направя — обяви тя.

Резките думи накараха дори Сарафина да подскочи от изненада. Тео завъртя главата си към нея, очите му станаха тъмни. — Аз ще отида. Аз ще го направя.

[1] Разтворим сок на пакетчета. ↑

Гласът ѝ леко трепереше.

— Дъскоф ще ме пуснат да вляза. Стефан се държеше приятелски с мен, помните ли? Мога да се върна при него, да кажа, че съм премислила нещата и искам да се присъединя към тях. Мога да накарам Стефан да ми каже какво става и да открия защо съм толкова специална за тях.

— По никакъв начин — намеси се Тео от мястото си до стената. Той отпусна кръстосаните пред гърдите си ръце и пристъпи напред. Сякаш изведнъж изпълни стаята и всеки сантиметър от него излъчваше заплаха. — Атрика са по петите ти, Сарафина. Да не си забравила?

— Не, със сигурност не съм забравила — контрира го тя, взирайки се в него. Думите ѝ бяха гневни и това ги караше да звучат твърдо. — Това е една от причините да се предложи доброволно. Трябва да открия какво, по дяволите, става. Не искам просто да се крия в Сборището и да го чакам да се върне за мен.

Тео стисна ръката си в юмрук и на челюстта му потрепна мускул.

— Още не си пълноценна магьосница, Сарафина. Тренировките ти дори не са приключили още и ще се намъкнеш право в леговището им без никакво подкрепление.

— Това са глупости, Тео, и ти го знаеш. Силна съм. Не ми ли каза самият ти, че съм изключително силна?

— В лекуването си изключително силна, Сарафина. С огъня си по-силна от много други, но все още нямаш уменията да боравиш правилно с него. Не си готова за нещо такова.

Тя продължи нататък, сякаш той изобщо не бе проговарял.

— А фактът, че нямам опит, работи в моя полза. Ще кажа на Стефан, че съм прекарала известно време тук, в Сборището, но всички вие сте били прекалено добрички за мен. Ще му кажа, че искам да съм с онези, които могат да ми помогнат да увелича силата си и да съм им

от полза. — Тя направи пауза. — В гимназията участвах в театралната група. Мога да го направя.

Тео я изгледа гневно.

— Не. Проклятие, дори и някой да ти помага като в „Моята прекрасна лейди“^[1] не може да те подготви за нещо подобно.

Тя се наежи.

— Ти не си ми...

— Достатъчно! — изрева Томас.

Стаята отново потъна в тишина.

— Съгласен съм с Тео — каза Томас. — Твърде опасно е.

Сарафина махна с ръка.

— Перфектно е. Имам по-добри шансове, от които и да било тук. Стефан вече благоволи да разговаряме лично. Трябва само да го убедя, че искам да стана вещица и съм сигурна, че той отново ще ме допусне.

Томас повдигна вежда.

— А Бей? Да не го забрави? Може би Стефан иска само да нахрани домашния си любимец Атрика с теб.

Сарафина поклати глава.

— Не, той каза, че ще държи Бей под контрол и далеч от мен.

Тео изсумтя.

— Наистина ли си мислиш, че Стефан има някакъв контрол над Бей?

Тя се обърна и го прониза с очи за един дълъг момент, преди да отговори:

— Нито пък ти, Тео. Никой няма. Или ще стоя тук и ще чакам Бей да дойде за мен, или ще се върна при Стефан и ще чакам там. Същото е. Но ако се върна при Стефан, може и да получа някаква информация, която да е от полза за Сборището и може би за цялото човечество. Толкова лошо ли е?

— Тук имаш мен, за да те защитавам, Сарафина — заяви Тео в отговор. Той се огледа из пълната с магьосници стая, всеки от които бе вперил поглед в нея. — Тук имаш всички нас, за да те защитаваме.

Част от нея искаше да отрече нуждата си от защита, защото, ако признаеше, че не може да води собствените си битки, я караше да се чувства слаба и крехка. Но Сарафина трябваше единствено да си спомни погледа в очите на Бей, за да затвори уста и да преглътне отрицанието.

Клеър, която седеше до нея, докосна коляното ѝ.

— Всеки има нужда от защита срещу Атрика, Сарафина, дори великият и славен Теодосий Уинтърс. — Последните няколко думи бяха изпълнени със сарказъм. Вероятно Тео действаше на нервите и на Клеър.

— Значи вероятно Тео може да отиде с нея. — Това дойде от Мика. Всички се обърнаха да го погледнат. Мика разпери ръце. — Тео е имал малко директен контакт с Дъскоф, откакто е бил тийнейджър. Предимно е преследвал изменилите вещици и нарушилите закона магьосници, които не са били част от организираната им структура. Имаше малко спречкване със Стефан преди няколко седмици, но има земни заклинания за илюзия, които може да използва, за да промени външността си достатъчно, че да не бъде разпознат. Може и да успее да влезе с нея.

Томас стисна плътно устни и огледа Тео.

— Не знам.

— Не искам Сарафина да ходи там — изръмжа Тео.

— Това вече го разбрахме — отвърна остро Томас, потърквайки брадата си с ръка.

— Нека да обмислим възможностите си.

— Няма нищо за обмисляне — озъби се Тео.

Томас го стрелна със заплашителен поглед.

— Последно като проверих, ти не командваше Сарафина.

— Ти ми нареди да я пазя. Да я поставиш насред гнездо, пълно с вещици и в близост до даеман, който има нездравословно увлечение към нея, не е като да я пазиш.

— Трябва да направим това, което е най-добро за Сборището — отговори равно Сарафина. — Ще направя всичко по силите си, за да помогна да победим тези, които биха наранили невинни хора. — Тя се обърна, за да погледне Томас. — Каза, че Мира не може да проникне през защитата на Дъскоф?

Мира заговори от другия край на стаята.

— Гладка е като стъкло и десет хиляди пъти по-здрава. Не мога да открия начин да проникна, нито пък земните магьосници успяват да я разбият. Обходих я цялата, всеки инч, но не намерих нито пукнатина. Сякаш не е правена от магьосници, сякаш може да е... е, не искам да го казвам, наистина, но може да е даеманска защита. — Тя поклати

глава. — Не мога да чуя нищо, освен ако не е казано извън стените на Дъскоф, а те много внимават да не се изпуснат.

Сарафина върна вниманието си обратно към Томас.

— Та по какъв друг начин можем да съберем нужната информация? Някой трябва да влезе вътре.

Томас не каза нищо в отговор. Само яростно се взираше в нея. Тя беше права и всички в стаята го знаеха, без значение колко не им харесваше.

Тео изруга под носа си.

— Вижте, дайте да оставим този въпрос настрана засега — рече Томас. — Ще го обмислим. Все още не казвам, че е добра идея, а само, че де нуждае от по-внимателно обсъждане.

— Не можеш да спечелиш война, без да поемаш рискове — добави меко Сарафина. — А това се очертава като война, нали?

Тео рязко обърна глава, за да я погледне, присвивайки тъмните си очи.

Магьосниците заизлизаха от стаята. Сарафина ги наблюдаваше как се разотиват, нищо че Тео стоеше до вратата и несъмнено я чакаше.

О, Божичко, конско.

— Това беше доста смело — провлачи Дарън с бостънския си акцент, седейки в креслото до нея. Имаше лъскава черна коса и козя брадичка, която го караше да изглежда малко дяволито.

— Смело да не е синоним на глупаво? — Ръцете й трепереха.

Боже, за какво се бе предложила доброволно току-що? Напълно побъркана ли беше? Тя беше чиновничка, работеща в кутийка вместо офис, професионалист по въвеждане на данни! Не беше Джеймс Бонд.

Дарън се засмя.

— Не, не го казах в този смисъл. Имах предвид, че мисля, че си храбра.

— Е, мерси. Може би ще кажеш нещо мило на погребението ми. Хей, между другото, съжалявам за загубата ти.

Усмивката му избледня.

— Имаш предвид въздушната магьосница, Емили. Тя беше член на нашето Сборище. Макар че живееше предимно с не-магьосници. Способностите й бяха толкова слаби, че се смяташе за нищо повече от човек с няколко зловещи способности. Не я познавах толкова добре.

— Имате ли някаква представа защо са били заинтересовани от нея, след като не е била особено силна?

Дарън поклати глава.

— Не. Наистина нямаме представа. — Той се намръщи. — Предполагам, че е била достатъчно уязвима, че да успеят да я заловят, затова са го и направили.

Сарафина кимна.

Тео се размърда до вратата и продължи да изглежда бесен. Разбира се, той винаги изглеждале бесен. Дали не искаше тя да побърза, за да може да я смъмри?

Да бе, все тая.

Тя върна вниманието обратно към Дарън.

— Просто е странно — каза Дарън. — Не беше достатъчно силна, дори за да я използват в демонски кръг. Защо са я отвлекли, а след това са размислили и са я убили... — Той махна с ръка във въздуха. — Не знаем.

— Нищо от това няма смисъл.

Точно затова искаше да види какво ще може да измъкне от Стефан. За Емили. И за не-магьосниците, които биваха избивани из цялата страна, вероятно от даеман просто за спорта.

Дарън се усмихна.

— Благодаря ти, че мислиш за нея.

— Разбира се.

— Може би, ако имаш малко свободно време по-късно днес, може да си вземем по чаша...

— Сарафина — прекъсна ги Тео, приближавайки се към нея. — Да вървим.

Сарафина отмести погледа си от Дарън и го фокусира върху Тео.

— Имаме ли ангажимент или нещо подобно, Тео? Не си спомням да съм си уговаряла такъв.

— Тренировки. — Тео изкара думата през почти заключената си челюст. — Ако ще се поднасяш на тепсия на Бей, по-добре да се уверим, че си с добра гарнитура.

Дарън се изправи.

— И без друго трябва да тръгвам. Беше ми приятно да се видим, Сарафина. — Той се обърна и кимна на Тео. — Тео. — На лицата и на двама им ясно се четеше мъжествено предизвикателство.

Тя и Тео гледаха как Дарън си отива. Тео затвори вратата зад него, после подпря ръка на обратната страна на вратата и проговори. — Завързваш нови приятелства както виждам.

— Ревнуваш ли?

— Разбира се, че не. — Гласът му бе рязък. — Флиртувай с когото си поискаш. Не за това съм бесен.

Сарафина се изправи.

— Виж, Тео, не съм дете. Разбирам, че се поставих в огромна опасност.

Тео гледа вратата известно време, преди да се обърне към нея.

— Не, Сарафина, ти току-що се обрече на смърт. — Той направи пауза. — Това ли искаш? Срещал съм много хора през живота си, които са го искали, съзнателно или подсъзнателно. Няма да те поставя в тази категория. Ти си... живот. Ти си хармония, смях и магия.

Тя примигна и се отдръпна пред страхопочитанието в гласа му. Беше почти благоговение. Добре, не бе очаквала такива думи. Челюстта ѝ се отпусна малко, а ченето ѝ увисна.

— Не го прави. — Той изруга тихо. — Оттегли предложението си. Стой далеч от Дъскоф.

— Не.

— Сарафина...

Тя го подмина на път към вратата. Нямаше никакъв начин да остане тук и да го остави да я накаже сякаш ѝ бе баща. Той я сграбчи за раменете, докато го подминаваше, и я задържа.

— Остави някой друг да отиде — каза тихо той.

Но никой друг нямаше достъпа, който тя имаше.

— Не мога, Тео. — Цялото ѝ тяло потрепери заради близостта му, спомняйки си целувката му. Това събитие бе неизличимо белязано върху устните ѝ.

— Няма да те оставя да пострадаш.

— Тогава ела с мен и се увери, че няма.

Погледът на Тео се плъзна надолу по шията ѝ. Пръстите го сърбяха да погали фините руси косъмчета по задната част на врата ѝ.

Тя не гледаше към него; гледаше към вратата. Подсъзнанието ѝ говореше. Сарафина искаше да е далеч от него. Челюстта ѝ бе

склучена, а очите — леко присвити. Тя беше бясна и той бе виновен за това.

Беше права, че е най-подходящият човек, който да се доближи до Дъскоф, но Тео не го интересуваше. Мисълта преднамерено да я постави в опасност караше всеки негов защитнически инстинкт да се задейства.

По някое време бе решил, че е негова задача да пази Сарафина, негова отговорност.

— Да, разбира се, че ще отида, ако и ти отидеш. — Той направи пауза. — Но няма да ме допуснат близо до Стефан.

Тя вдигна поглед към него.

— Но ще си близо до мен. Само това има значение.

— Стефан без съмнение те смята за красива. Това въобще няма да навреди на плана ти. Дори и да ме пуснат в Дъскоф, няма да мога да те пазя през цялото време, защото той ще се опита да те държи наблизко, а мен — надалеч. Ще те иска за себе си.

— Красива? — Тя премигна. — Ама че е странно да кажеш нещо такова. Защо мислиш, че Стефан би ме сметнал за красива?

Той не каза нищо и се постара да задържи изражението си под контрол. Мамка му. Да не би тази жена да не се беше поглеждала в огледало? Тя беше светлината в неговата нощ — светла кожа, коса и очи. Тялото ѝ бе крехко, деликатно, но знаеше колко е издръжлива не само магически, но и физически. Обичаше противоречието в нея.

И беше дребна. Толкова дребна и слаба, че можеше да я вдигне без проблем. Сексуалните възможности, породени от разликите в ръстовете им, също не бяха подминати незабелязано. Бе готов да се обзаложи на всичко, че може да я повдигне, да я подпре на стената и да я изучука без никакъв проблем. По същия начин щеше лесно да я обръща, докато правят секс, поставяйки я на колене, за да може да я вземе изотзад почти без никакво усилие.

Мамка му, искаше му се да го пробва някой път.

Сарафина изви тънката си руса вежда.

— Пак ли замлъкнахме? — Тя направи престорена гримаса. — А се справяше толкова добре.

Той се отърси от фантазията, разиграваща се в ума му. Със Сарафина му бе трудно да държи мислите си фокусирани върху

работата. Искаше я. Това желание се увеличаваше с всеки проклет ден и започваше да го разсейва.

Тя завъртя очи и се опита да се измъкне покрай него. Той затегна хватката си, взирайки се в нея. Думите за това колко красива я намираще просто не искаха да излязат. Не беше добър в казването на такива неща.

Както и да е, нямаше да го каже.

В отношенията им нямаше място за такива глупости. И все пак не можеше да я остави да си отиде. Останаха приковани така за няколко дълги мига.

Най-накрая Сарафина се изтръгна от хватката му.

— Боже, Тео, какъв ти е проблемът? Пусни ме.

Той я наблюдаваше как излиза от стаята и стисна юмрук, когато вратата се затвори подире ѝ.

— Не знам какво да го правя — каза Сарафина на Мира. — Толкова е странен. — Отпи от студения си чай. — Как може толкова великолепен мъж да е толкова странен? Все едно е престъпление срещу природата или нещо подобно.

Тя, Клеър и Изабел бяха в оранжерията, седейки на една от масите в общата част след вечеря. Беше късно и мракът бе стиснал като в юмрук Сборището.

— Той е силен земен магьосник — отговори Мира, свивайки рамена. — Произхожда от цяла линия силни земни магьосници, доколкото съм чувала. Родителите му са били истински кошмар, а детството му е било доста буйно. А после и цялата работа с Дъскоф, когато е бил тийнейджър. Заради всичко това е малко различен.

Клеър отпи от питието си и каза:

— С Адам всъщност сме изненадани, че реши да останеш с Тео. Той е страхотен мъж и един от най-добрите хора, които да ти пазят гърба в битка, но през цялото време е толкова мрачен. Толкова е трудно да общуваш с него.

Мира поклати глава.

— Много обичам Тео, но не го разбирам.

Изабел прокара пръсти по кондензираната влага върху стъкления плот на масата и се заигра с капките вода, карайки ги да се въртят във

въздуха и да изчезват. Фукла.

— С някои хора не трябва да имаш големи очаквания. Вземи каквото ти предлагат и се опитай да не изискваш от тях повече, отколкото могат да ти дадат. Там, където бях дълго време, хората трябваше да са с ниски очаквания. — Тя погледна Сарафина и се усмихна. — След това срещнах подходящия мъж.

Сарафина ѝ върна усмивката.

— Не че планирам да се омъжа и да имам деца от Тео, но засега трябва да живея с него. Той е добър човек и така нататък, но просто... не знам. Предполагам, че ме интригува.

Нямаше начин да им каже за целувката ѝ с Тео. И без друго беше само веднъж. Никога повече не бе показал, че има интерес да я целуне, а само към това да диктува поведението и изборите ѝ. Това не минаваше при нея.

Клеър се засмя.

— Теб и половината други жени в Сборището.

— О, наистина ли? — отвърна Сарафина. — Не знаех. — Тя сви рамене и се засмя. — Макар че не трябва да съм изненадана, той е секси.

— И ги подбира — отговори Клеър. — Според Адам, Тео може да има която си иска, но, доколкото Адам знае, досега е имал само една любовница.

А Сарафина знаеше коя е тя.

— Ингрид.

Мира кимна.

— Беше дразнеща, но в сърцето си бе добър човек. Беше удар за цялото Сборище, когато бе убита.

— Беше една от заместниците на Томас, заедно с Джак — добави Изабел. — Беше истинска загуба.

Сарафина кимна.

— Веднъж ми каза, че всички жени, с които се е забърквал, някак си са свършвали мъртви.

Мира се намръщи.

— Това е интересно. Знам само за Ингрид, но Тео придава ново значение на думата „резервиран“. Не е лесен за опознаване.

— Да, това е сигурно.

— Та какъв беше Алекс? — попита Изабел.

— Алекс? Той беше... приятен.

— О! Приятен. — Изабел се ухили. — Извинявай.

Сарафина се засмя.

— Беше наистина хубав и дружелюбен, много мотивиран в кариерата си. Беше от този тип мъже, които приемната ми майка би нарекла „глава на семейството“. Отнасяше се добре с мен и почти никога не се карахме. Само че я нямаше тази... тази... — Тя се отнесе, търсейки правилната дума. — Тази искра. — Тя щракна с пръсти, карайки да пламне огън. — Разбирате ли?

И трите жени се засмяха.

— Да, мисля, че разбрахме — отговори Мира. — Тази искра, за която говориш, е доста важна за огнените магьосници.

— Алекс беше страхотен тип, но не трябваше да сме заедно. Просто не беше редно. Той не беше...

— Висок, тъмен и мистериозен? — допълни Изабел, хилейки се. — Мрачен и необщителен? Сложен и съвсем малко опасен?

— Хммм, звучи като някой, когото всички ние познаваме — добави Клеър с дразнещ тон.

Сарафина впери поглед в масата, оставяйки лека усмивка да премине по устните ѝ.

— Можем ли да добавим раздражителен, контролиращ, мълчалив, инат и неразгадаем?

Клеър кимна.

— Можем.

— Макар че разбирам какво имате предвид. — Сарафина сви рамене. — Може би. Или може би защото Алекс не беше магьосник. Нямахме общо в това отношение. Когато бях с него, не знаех, че съм магьосница, но някъде дълбоко в себе си винаги съм знаела, че съм различна.

— Честно, Сарафина — каза Мира. — Мога да го потвърдя, защото имах връзка с не-магьосник, преди да разбера, че съм въздушна магьосница. Просто не е същото с някой, който не споделяш в магическо отношение. Не казвам, че връзките с не-магьосници не се получават. В Сборището има някои, които се справят добре с тях, но мисля, че помага, когато има тази база на споделяне.

— Е, предполагам, че рано или късно ще разбера, след като започвам нов живот тук в Сборището, обръщам нова страница или

каквото и да е. Може би накрая ще имам връзка с магьосник и ще имам база за сравнение.

Изабел се наведе напред и се ухили пакостливо.

— Може би ще имаш връзка с Тео.

Сарафина се отпусна назад в стола си със смях.

— Не мисля, че Тео търси нещо подобно. Сигурна съм, че не е така.

— Забелязах, че и Дарън те наблюдаваше днес. — Клеър повдигна вежда над ръба на чашата си.

Сарафина усети, че бузите ѝ поруменяват, което имаше малко общо с вниманието на Дарън и доста общо с ревнивата реакция на Тео. Беше ли лош човек щом признаваше, че това ѝ доставя удоволствие?

— Да, е, той скоро ще се върне в Бостън. Както и да е, сега имаме да мислим за по-належащи въпроси. Вероятно скоро ще се отправя към Дъскоф. — Сарафина се оттласна от масата и стана. — Така че по-добре да лягам. Тео мисли само за тренировки рано сутринта.

Жените ѝ пожелаха лека нощ и Сарафина тръгна през оранжерията, усмихвайки се на себе си, а светлината по чакълена пътека трепкаше.

Явно Атрика бяха разрушили по-голямата част от оранжерията преди година и половина, както и голяма част от Сборището. Бяха използвали подарените от Итрай диаманти, за да ремонтират. Сега отново оранжерията бе прекрасно място, а Сарафина се радваше, че са успели да я спасят.

В този момент бе благодарна за много неща. Благодарна бе, че вече знаеше истинската си същност и имаше обяснение за лудостта на майка си. Това не правеше спомените по-леки за понасяне, но поне бяха по-малко объркващи. Бе благодарна и че завърза приятелства в Сборището. Клеър, Изабел и Мира бяха страхотни жени и бе лесно да говори с тях за новия си живот.

Можеше ли да разчита на Тео като приятел? Сарафина се намръщи. Не, той оставаше само загадка. И все пак бе благодарна за него, а също и на него.

Сборището вече бе тъмно, приготвяйки се за нощта. Коридорите бяха празни и знаеше, че Тео ще ѝ чете конско задето е стояло до покъсно от необходимото. Тя забърза нагоре по стълбите и зави зад ъгъла

на коридора, който водеше към апартамента на Тео, а в ума ѝ се гонеха милион неща. Сарафина вдигна поглед и се закова на място.

Бей стоеше там.

Ченето ѝ увисна, а мозъкът ѝ даде на късо. Повече от три седмици бяха минали и нищо. Нямаше и следа от него. А ето го сега тук, между стените на Сборището.

И, съдейки по изражението на лицето му, този път нямаше да приеме „не“ за отговор.

[1] „Моята прекрасна лейди“ (на английски: My Fair Lady) е американски музикален филм, излязъл по екраните през 1964 година, режисиран от Джордж Кюкор с участието на Рекс Харисън и Одри Хепбърн в главните роли. „Моята прекрасна лейди“ разказва историята за професора по фонетика Хенри Хигинс (Харисън), който се обзалага, че ще превърне момичето с обикновен произход Илайза Дулитъл (Хепбърн) да изглежда като истинска лейди от висшето общество, само като промени нейния провинциален акцент на произношение. ↑

— Тео! — извика Тя С Цяло Гърло.

Разбира се, беше взимала уроци по самозащита, но пред нея стоеше демон. Почти два метра и напълно разярен. Не беше чак толкова тъпа, че да не потърси подкрепление.

Силата ѝ се надигна при острия аромат на даемана пред нея. Тя изтегли нишка и я метна към него, извивайки я така, че да премине отвъд естествената защитна броня от елементи на Бей. Избухна в лицето му като пиратка и тя се възползва от възможността да хукне.

Бей издаде нисък, животински звук от болка и я последва. Тропотът от масивните му крака върху пода на Сборището отекваше зад нея. Тя зави зад ъгъла и едва не се сблъска с един диван. Сарафина знаеше, че трябва да му попречи да я докосне. Ако я докоснеше, той щеше да може да я прехвърли където и да е на планетата.

А тя толкова, толкова не искаше това да се случва.

Чувствайки се сякаш играе на гоненица на живот и смърт, тя изтрополи надолу по някакви стълби, с Бей плътно по петите ѝ, и се затича по непознат коридор. Мили Боже, това място беше огромно и тя нямаше никаква идея къде се намира. Всеки момент можеше да се хване в капан в някой ъгъл. Вратите от двете ѝ страни отвеждаха към непознати места. Всяка една от тях бе голяма въпросителна и потенциален път към смъртта.

Сарафина стигна до двойни врати, които изглежда се отваряха към голяма зала. Реши да рискува, надявайки се, че от другата страна има изход или поне добро скривалище.

Влетя в стаята и спря с плъзгане, затваряйки вратата зад себе си. На слабата светлина, влизаща през прозорците, стана ясно, че е влязла в нещо като бална зала. Разбира се, благодарение на скорошната тенденция да няма късмет, вътре нямаше никакви мебели.

И нямаше изход.

Зад нея, рев разтърси пода под краката ѝ.

Сарафина направи единственото възможно; обърна се и зае позиция. Извличайки колкото може повече сила, балансирайки на пръсти, тя зачака демонът да влезе през вратата. И изпищя, когато вместо това той изскочи зад нея.

Тя се задвижи от чист инстинкт, замахвайки с лакът назад към слънчевия му сплит. Той изръмжа от болка и я пусна, а тя се измъкна надалеч от него. Междувременно измъкна сила от центъра на гърдите си и я задържа отпусната, готова за употреба.

— Какво, по дяволите, искаш от мен? — озъби му се тя.

— Не искам нищо от теб, Сарафина. Просто искам теб. Скоро ще бъдеш моя. Беше уговорено.

Двойните врати се отвориха с трясък и Тео влезе, а ароматът на земната магия изпълни въздуха.

— Не може да я имаш, дааеман. Тя вече е моя.

Устните на Бей се отдръпнаха от острите му зъби.

— Мислиш ли, че можеш да се мериш с мен, аемон? Когато всичко свърши, ще се върна за нея и ти няма да можеш да ме спреш.

— Майната ви и на двамата — извика Сарафина. Никой не можеше да я обявява за своя собственост. Тя запрати към Бей голямото количество магия, което беше изтеглила от седалището на магията си. Нагорещен до бяло огън избухна около него във великолепен проблясък и едва не я ослепи. Бързото и мощно използване на силата ѝ я повали на колене, задъхана. Тя притисна гърдите си, всяко вдишване бе агония.

Тео изруга. Въздухът се изпълни с аромат на прясно разровена пръст, прогонвайки горещата миризма на огъня. Това, което бе нагорещено, сега стана студено и тъмно като дълбините на Земята.

Сарафина с усилие вдигна глава и видя, че Бей бе изчезнал. Мястото, където бе стоял, сега се бе превърнало в обгорен кръг и купчина пепел.

Ръцете на Тео я подхванаха под мишниците и я придърпаха към него.

— По дяволите, Сарафина, какво направи?

Тя си пое рязко въздух, притискайки с ръка центъра на гърдите си, сякаш можеше да прогони болката.

— Изтеглих... колкото можах... повече.

Тео я вдигна на ръце. Това действие я хвана неподготвена, но нямаше сила да протестира. Можеш единствено да се държи за него, докато той я отнасяше от балната зала нагоре към апартамента си. Щом влезе вътре, той я положи на дивана. Гросет скочи в скута ѝ и бурно облиза лицето ѝ, вероятно усещайки, че много я боли.

Тео се изправи и се вгледа в нея.

— Трябва да се грижиш за седалището на магията си, Сарафина. Не можеш да извличаш толкова магия наведнъж.

Тя вдигна поглед към него.

— Пред мен стоеше дааеман.

Думите прозвучаха задавено.

— Не говори!

Гняв, много по-силен от болката ѝ, я накара да изпъне гръб и да се опита да му се развика, въпреки че излезе по-скоро като остро мърморене:

— Не ми казвай какво да правя! — Тя се просна обратно на възглавниците и затвори очи, поемайки си накъсано въздух и борейки се да остане в съзнание.

Той жестикулира неразбираемо за известно време, преди да успее да събере мислите си. Пое си дълбоко дъх, преди да проговори.

— Виж, Сарафина, просто не можеш да извличаш големи части магия. Ако Бей се върне сега, ще бъдеш напълно беззащитна.

— Прав си. — Тя кимна. — Знам... че си прав.

— Не говори. — Този път го каза с по-нежен тон. Тео вдигна ръка, за да ѝ попречи да продължи. — Ще се нараниш повече. Разбирам какво се случи. Беше изправена пред дааеман и се паникьоса. Изтегли много магия, за да я запратиш по него, колкото можа.

Тя кимна. Боже, гърлото и гърдите я боляха.

— Това е новобранска грешка, ясно? Разбираш ли го? Говорихме за това.

Сарафина затвори очи за момент и кимна отново. Да, разбираше го. Беше се издънила. Той коленичи до дивана.

— Разбирам защо го направи, но трябва да е за последно. Да изтеглиш това чудо по средата на битка може да те убие. Изтегляй силата си малко по малко, използвайки я по най-добрия начин. Не я проигравай наведнъж.

— Виждам какво имаш предвид — прошепна тя.

— Добре. Сега, какво мога да направя, за да се почувстваш по-добре? За известно време няма да имаш достатъчно сила, за да се излекуваш.

Сарафина премигна. Той всъщност имаше нормален разговор с нея, със зрителен контакт и всичко останало. Беше шокиращо.

— Горещ чай с лимон. — Гласът ѝ излезе нисък и дрезгав. Той се изправи, за да отиде в кухнята, но тя постави ръка върху неговата. — Остави на мен.

— Няма начин. Стой тук и си почивай.

Сарафина отпусна глава на подлакътника на дивана и затвори очи. Изведнъж се почувства много доволна, че той е настоял да ѝ приготви напитката. Главата ѝ пулсираше.

Скоро усети допира на топла керамична чаша в ръката си. Отвори очи и видя Тео да се отпуска на близкото кресло.

— Това е чай от върбинка с лимон. Мира винаги ми го оставя, въпреки че не го пия.

Тя отпи и остави топлината да изпълни болезненото празно място в центъра на гърдите ѝ.

Забавно бе как преди да разбере, че притежава магия, това място между гърдите ѝ бе като всяка друга част от тялото ѝ. Никога не се бе замисляла особено. Но сега, когато знаеше, че е магьосница, когато седалището на магията ѝ бе наранено, то бе единствената важна част от тялото ѝ.

— Има две добри новини. Първата е, че си научи урока и повече няма да правиш така.

Сарафина завъртя очи при своеволния му коментар и тона, с който го каза. Боже, нямаше търпение да може да говори свободно отново; имаше доста за казване. Знаеше ли колко дразнещ може да бъде? Изглежда въобще не го съзнаваше.

— Втората е, че си силна магьосница и бързо ще се оправиш.

Е, това вече беше добра новина.

Когато чаят беше почти изпит, Сарафина остави клепачите си да се спуснат още веднъж. Тео простена от креслото до нея, странно сексуален звук, който я накара да се изтръгне от полудрямката и да застане нащрек. Някой ден с удоволствие щеше да го накара да стене

така, използвайки ръцете, езика и зъбите си. Мисълта я накара да потрепери.

Невероятно бе как в един момент този мъж можеше да я вбеси, а в следващия искаше да прави секс с него.

Имаше нещо в него, което я провокираше, това бе сигурно. Може би бе просто предизвикателството сексуално да покориш такова голямо и лошо момче. Може би, ако някога си начешеше крастата, вече нямаше да е толкова привлечена от него.

Тц, би бил като крек^[1]. Веднъж да го опита и вече ще е пристрастена.

Имаше и нещо хубаво в това някой голям и лош като Тео да я пази, докато подремва на дивана, уязвима и ранена. Убедеността, че Тео ще я защити, ако Бей се върне, я стопляше вътрешно колкото и чая.

В негово присъствие се чувстваше сигурна. Въпреки всичко имаше безрезервно доверие в Тео, без значение колко дразнещ можеше да е понякога.

Той измъкна чашата от ръката ѝ, зави я с одеяло и скоро тя заспа, с Гросет до себе си.

Когато Сарафина се събуди, Тео все още бе в креслото до нея. Изглежда му бе неудобно — свлечен надолу, с ръка праметната през подлакътника. Главата му висеше назад, а тъмната му коса се спускаше отстрани на креслото. Въпреки това успяваше да изглежда секси. Подгъвът на черната му тениска се бе повдигнал нагоре, разкривайки плоския му корем и примамващите копчета на дънките му.

Тя опита да преглътне и когато болката не се вряза в тялото ѝ, тя се навдигна малко. Седалището на магията ѝ отново бе пълно като презаредена батерия. Тя затвори очи, поемайки си въздух през носа и издишайки го бавно. А, много по-добре.

— Добре ли е?

Това бе дрезгавият сутрешен глас на Тео. Караше тялото ѝ да настръхва. Тя вдигна поглед към него и се усмихна.

— Много по-добре. — Коремът ѝ изкъркори. — Чувствам се толкова добре, че мога да изям цяла купчина палачинки, но след като нямаме такива ще отида да направя кафе.

Той помръдна леко и трепна, карайки я моментално да се почувства виновна. Бе спал в креслото заради нея.

— Отивам да се изкъпя — промърмори той, прокарвайки ръка през косата си.

После, докато тя пиеше кафе до кухненската маса, Тео влезе... само с бяла хавлия около кръста си. Отново.

Сарафина почти изпусна чашата си.

Явно нямаше представа колко добре изглежда така. Ако знаеше какви мисли минават през главата ѝ всеки път, когато се размотава така из апартамента, щеше да си облече някакви дрехи.

Тео отиде до кафемашината и си сипа чаша. Тя наблюдаваше движещите се мускули на гърба му там, където можеше да ги види през влажната му тъмна коса. Човекът беше заплаха за всяка жена на десет метра разстояние и нямаше никаква представа за това.

Тя насочи погледа си надолу към чашата с кафе.

— Не трябва ли да уведомим Томас за случилото се снощи?

Той се обърна, с чаша в ръка.

— Вече го направих. Обадох му се веднага щом разбрах, че си добре снощи, още щом заспа.

Тя кимна.

— Какво каза той?

— Нищо, което вече да не знаех. Каза да остана с теб. Аз и ти сме обвързани. Неразделни от сега нататък.

Супер. Вече щеше да е залепена за него денонощно.

— Обвързани, а? Уау, а аз никога не съм искала да се омъжвам.
— Тя сниши чашата. — Мога ли да се изпишкам сама?

— Разбира се.

— А да се изкъпя?

— Да. Няма да оглупяваме заради това.

Тя остави празната чаша и стана от масата.

— Мой ред е. — Коленете ѝ се подкосиха и той се отзова на секундата, за да я подкрепи.

— Сигурна ли си, че си добре?

Тя кимна.

— Добре съм. Просто станах твърде бързо. — Тя разтърси глава, оправяйки се към банята. — Обаче се надявам Бей да стои надалеч днес.

— Надявам се да стои надалеч винаги.

Тя го погледна и лека усмивка премина през устните ѝ.

— Няма голяма вероятност.

„Просто искам теб.“ Това бе казал Бей. Думите увиснаха между нея и Тео, неизречени.

Кога ли Атрика не е получавал каквото поиска?

Тя излезе от банята, точно когато Тео минаваше по коридора на пък за спалнята си.

— О, съжалявам.

Той я притисна леко към стената и Сарафина нямаше време да се чуди дали е било нарочно, преди устата ѝ да пресъхне. Дъхът му погали рамото ѝ и гърдите му се потъркаха в нейните. Зърната ѝ се втвърдиха под блузата.

Той остана така. Точно. Срещу. Нея.

— Ъ, слушай, Тео. Знам, че каза, че трябва да останем близо, но трябва ли да е толкова близо? — Погледът ѝ трепна надолу към хавлията му.

— Облеклото ми безпокои ли те? — Гласът му бе като тътен вибриращ дълбоко в нея.

Тя се опита упорито да не поглежда към гърдите му.

— Мисля, че имаш предвид липсата ти на дрехи и нека кажем просто, че като ходиш така наоколо може да ми докараш инфаркт. Ако го искаше, можеше да спестиш цялата работа на Бей.

— Би било жалко, но е хубаво да знам, че ти влияя така.

Тя изсумтя.

— Влияеш така на всички жени. Очарователното в теб, Тео, е, че не го знаеш.

Той се протегна и взе един кичур от косата ѝ между пръстите си. Тя нямаше нервни окончания в косата си, но това не беше от кой знае какво значение. Сарафина усети докосването чак в пръстите на краката си.

— Снощи ме изплаши. Много. Поемаш рискове, които не ми харесват, Сарафина.

— Защо те интересува какви рискове поемам? Ти едва ме познаваш.

— Може би те познавам по-добре отколкото предполагаш. —
Едно мускулче потрепна на челюстта му. — Може би и аз започвам да
те харесвам.

Пулсът ѝ се учести.

— Не мислех, че харесваш когото и да било.

— Грешно си мислила. — Погледът му бе напрегнат, както всяка
част от Теодосий Уинтърс. Не каза нищо повече, но очите му
потъмняха и това казваше всичко. Зениците му бяха разширени, което
значеше, че е възбуден.

Тя сведе поглед и затыкна прясно изсушената си коса зад ухото
си.

— Слушай...

Той я придърпа към гърдите си и я целуна. Склони уста над
нейната и пое изненаданото ѝ ахване. Нямаше сладко опитване като
предния път, сега всичко беше поемане. Ръката ѝ се притисна към
гърдите му, когато той разтвори устните ѝ и плъзна езика си вътре, за
да погали нейния. Коленете на Сарафина се подкосиха при горещия му
вкус.

След момент Тео прекъсна целувката, но я задържа там,
притисната в него.

— Трябва да спрем да правим това. — Гласът ѝ излезе останал
без дъх.

— Да, но не мисля, че можем.

Колко прав беше. Смях се надигна някъде в нея, но това, което
той стори, ѝ попречи да го възпроизведе. Придърпа я в спалнята си.

Право към леглото му.

Тя се озова на матрака му, а той се намести отгоре ѝ. Устата му се
върна върху нейната за втори рунд.

Човекът не правеше нищо половинчато, а това включваше и
целуването.

Тя се размърда под него и издаде звук дълбоко в гърлото си. Тео
вдигна глава и се взря в нея.

— Точно сега не мога да измисля причина да спра, но се опитвах
да не правя това — промърмори той.

— На мен това ми харесва.

— Съгласна ли си да рискуваш тогава? — Той захапа долната ѝ
устна, засмуквайки я в горещите дълбини на устата си, а след това я

подръпна със зъби.

О! Не очакваше да каже точно това. Трудно бе да оформи думи, но трябваше да опита. Важно беше.

— Само една жена не е еквивалент на всички жени, Тео. — Мислеше си за Ингрид. — И вината не е била твоя.

— Ингрид не бе първата. Никоя от тях не е загинала по моя вина, но така или иначе и двете се оказаха мъртви. — Той ухапа нежното местенце, където рамото и вратът ѝ се срещаха, а след това прокара език по ухапаното място.

Тя ахна, а след това изстена.

— Съвпадение. Суеверие. — Целувката му я остави гореща и влажна. Тя искаше още и би сторила всичко, за да го получи. — Моля те, Тео, не спирай.

Той прокара ръка надолу от ключицата до гърдата ѝ и я обгърна с шепи. Зърното ѝ се втвърди срещу дланта му, изпъквайки през материята на блузата ѝ. Взирайки се в очите ѝ, той го погали, дразнейки всяка извивка, докато тя не се изви под него и не впи зъби в долната си устна.

— Как ти харесва да те докосват, Сарафина? — промърмори той. — Харесва ли ти, когато мъжът гали гърдите ти и засмуква зърната ти?

— Ах — въздъхна тя. — Всички посочени.

Тео се ухили порочно.

— Добре тогава.

Той издърпа подгъва на блузата над главата ѝ. Сутиенът ѝ изчезна на мига, оставяйки я гола от кръста нагоре, разкривайки я за гладния, бродещ поглед на Тео.

— Дяволски красива си, Сарафина — промърмори той.

После устата му се спусна върху гърдите ѝ и той ѝ показа, че наистина мисли това, което бе казал току-що.

[1] Крек (crack) — химически дериват на кокаина под формата на големи кристали; тип на наркотика: Кока; непосредствено действие: бързодействащ, чувство за еуфория, свръхвъзбуда, чувство за могъщество; дългосрочно действие: бързо пристрастяване; може да доведе до самоубийство; смущения в дишането и в мозъка. ↑

Желание премина през тялото ѝ, когато устните му се затвориха около зърното ѝ. Тя се заизвива под него и той сграбчи китките ѝ с широката си ръка, преди да ги притисне към матрака над главата ѝ. След това накара тялото ѝ да се извие към него, снишавайки уста отново към гърдата ѝ.

Езикът му проследи всяка издатина и вдлъбнатина, всяко възвишение и извивка, докато тя едва успяваше да запази тишина. Никога не бе свършвала само заради нечий език върху зърното си, но Тео скоро щеше да я накара.

След това той направи същото и с другата ѝ гърда.

Тя раздвижи ханша си върху леглото. Гледката на тъмнокосата му глава, обработваща тялото ѝ, и усещането от дългата му копринена коса, галеца кожата ѝ, бяха достатъчни, за да я подлудят.

— Тео — промърмори тя. — Убиваш ме. Това е... това е...

— Аз, който те карам да свършиш.

Той премести ръка между бедрата ѝ, откривайки клитора ѝ през дрехите. С перфектните, точните движения, той направи няколко кръгчета около него, използвайки шева на дънките ѝ, за да потърка набъбналото, чувствително място. Удоволствие премина през тялото ѝ, извивайки гърба ѝ като дъга. Тео я преведе през него, карайки го да продължава още и още.

Оргазмът отлетя нежно и бавно, оставяйки Сарафина с чувството сякаш костите ѝ са се размекнали.

— Тео — прошепна тя. Той освободи китките ѝ, така че тя поднесе лицето му към своето. Боже, искаше да му върне жеста. Нямаше търпение да сложи ръце на тялото му.

Но изражението му беше напрегнато, а бе сигурна, че нейното е отпуснато и изпълнено с очакване. Странно бе как сега можеше ясно да разчете емоциите му. Маската му бе напълно изчезнала — изпепелена — заменена от мътно море от напрегнато желание и гняв.

Сарафина вдигна глава, изведнъж осъзнала голотата си, която не бе забелязала допреди миг.

— Тео, какво не е наред?

— Не исках да стигаме толкова далеч.

Е, по дяволите, тя искаше да продължи.

Сарафина се надигна на лакти.

— Ти го започна, не аз. — Звучеше като седемгодишна, но не й пукаше. Той й бе дал да го опита и сега тя искаше още от него. Вината си беше негова.

— Знам го. Очевидно, колкото и да се опитвам, не мога да ти устоя. — Той стана и obu долнището на анцуг, след което седна на ръба на леглото и прокара ръка през косата си. — А после миналата нощ така ме изплаши, че се побърках. Днес трябваше да те докосна.

— Тогава ме остави и аз да те докосна.

— Това не би било добра идея.

Сарафина се изправи до седнало положение, прикривайки се с одеялото.

— Виж, Тео...

Телефонът на Тео извъня от хола. Той го взе и изръмжа „Да“ в микрофона.

Тя се просна обратно на матрака, докато Тео говореше с тих, но твърд тон на който и да беше от другия край на линията. Последва тишина.

Тя вдигна глава и видя Тео да стои до вратата.

— Томас иска да говори с нас.

Тео стоеше до прозореца в далечния край на библиотеката в Сборището, стараяйки се да не хвърли нещо към простиращото се от пода до тавана стъкло. Знаеше, че това се задава. Още щом Сарафина го бе споменала на Томас, Тео знаеше, че той ще приеме предложението й.

Томас Монахан бе добър човек, но Сборището винаги бе на първо място. Би изложил на риск Сарафина, за да получи информация.

Без да му мисли.

— Значи, въпреки че Бей я атакува тук, в Сборището, ти си съгласен да я изпратиш обратно в Дъскоф. — Тео говореше, без да се

обръща с лице към Томас и Сарафина. Гласът му бе суров. Точно сега можеше единствено да се вира напред и да впрегне цялата сила на волята си, за да не потроши нещо.

— Не и за дълго. Искам да отиде само за ден или малко повече, а ти да отидеш с нея — каза Томас.

— Искам да разбера какво иска Бей от мен. — Сарафина контрира Тео с войнствен тон.

Тео изсумтя.

— И си мислиш, че Стефан ще ти каже?

— Може и да го направи, ако му предложи нещо в замяна. Знае, че съм била в Сборището. Мога да му предложи информация.

— Не си готова за това. Миналата нощ го доказа.

Сарафина въздъхна.

— Тео, Бей ще дойде за мен по един или друг начин. Няма къде да се скрия, няма къде да избягам. Предпочитам да го направя по своя воля.

Тео се обърна с лице към нея. Миналата нощ го бе накарала да осъзнае точно колко е загрижен за нея. Това го побъркваше — да я наблюдава как се отправя право към гнездо на черни мамби^[1].

— Знаеш ли поне къде са сега Стефан и Дъскоф?

— Ню Йорк — отвърна Томас. — Стефан се отправи към щабквартирата след нападението над фермата. Ще трябва да отидете там.

— От къде знаеш?

— Мира. Не може да чуе нищо през защитите, но забелязва, когато Стефан се насочи нанякъде и се озовава зад стените на Дъскоф. Тя го усеща и той го знае. За съжаление няма да направи гаф, макар че Мира ще е там, ако го стори.

— Ще вляза с нея. Ще си подстрижа косата и...

— Няма да го направиш! — Това дойде от Сарафина. — Няма да ти позволя да си отрежеш косата, Тео.

— Не съм сигурен, че ще мога да направя достатъчно силна магия, за да я прикрия.

Сарафина поклати глава.

— Няма начин. Знаем, че там складираш голяма част от магиите и заклинанията си. Няма да ти позволя да намалиш силата си заради мен.

— Предпочитам да помогна да те опазим жива, отколкото да разполагам с цялата си сила. — Той размисли. — Ще поработя върху заклинанието днес и ще видим дали мога да направя нещо. Ако не успея, косата ще си замине.

— Направи го — рече Томас. Той прокара ръка по собствената си коса, вързана на тила. Косата му, също място за съхранение на силата му, бе отрязана на Юдай от Итрай. — Отнема страшно много време да порасне отново. Така или иначе, искам ви и двамата на самолета утре сутринта.

На следващия ден сарафина, заедно с Тео, изкачи стълбите на висока гранитна сграда в Манхатън. На големия знак пред небостъргача пишеше „Дъскоф Интернешънъл“.

Сарафина потрепери, виждайки от първа ръка колко добре се бяха установили вещерите в човешкия свят. Дъскоф Интернешънъл бе седалището на компания, доскоро притежавана от семейство Крейн, преди да стане собственост на несъмнената алчност на Стефан Фошо. Цената на акциите стигаше до небето. Сарафина не знаеше почти нищо за света на бизнеса, но дори тя бе запозната с всичко това.

Кой би повярвал, че заседателната зала седят вещери? Преди три седмици и тя не би повярвала.

Вчера бяха поели към Ню Йорк и се бяха настанили в знаменития Хотел Индиго в Сохо. Томас Монахан имаше местенце тук в Ню Йорк, но оставането там не се подлагаше на въпрос. Не бяха сигурни дали Дъскоф не държат мястото под наблюдение, но вероятно бе точно така. Гросет бе оставен в Чикаго, заедно с Клеър и Адам.

Тео бе успял да сътвори убедителна илюзия за себе си. Само преди час в хотелската им стая Сарафина го бе наблюдавала как изпи вонящата смес и със страхопочитание бе гледала как действа.

Очевидно магиите за илюзия не бяха лесни за правене. Само земни магьосници силни като Тео, Томас и Мика, тримата най-силни в Сборището, можеха да ги сварят.

Недостатъкът бе, че тези магии бяха крехки и траеха само двадесет и четири часа. Утре по това време магията щеше да престане да действа и каретата щеше да се превърне отново в тиква... не че тялото на Тео би могло да се сравни с тиква. И нямаше как да се

направи отново, карайки те да изглеждаш по съвсем същия начин. Беше само с еднократно действие, подходящи повече за кратка промяна, отколкото за шпионаж.

Положителната страна бе, че промените бяха впечатляващи.

Тео не бе успял да създаде илюзията, че косата му е по-къса, но сега бе различен цвят — почти толкова светло руса, колкото нейната. Кожата му също бе по-светла, не толкова като мургав италианец, колкото като обичащ зимата скандинавец.

Магията го бе накарала да изглежда по-нисък и не толкова широкоплещест... както и не толкова агресивен. Бе омекотило жестоките, мрачни черти на лицето му, заобляйки изсечената линия на челюстта му и правейки устните му по-тънки, а устата му не толкова изразителна. Бе изгладило челото му и отпуснало строгото смръщване на веждите му. Ирисите му сега бяха сини, променени от чифт обикновени цветни лещи, но очите му все още разкриваха океанът от емоции в него. Зловещо бе как Тео не приличаше на себе си. И все пак строгостта и сериозността му изглежда някак се излъчваха през покриващата го магия, разваляйки илюзията за безобидност, към която се стремеше.

— Още в началото ще се постараят да ни разделят — каза тихо той, когато достигнаха стъклената двойна врата. — Ще си сама, но аз няма да съм далеч.

— Какво да правя, ако се опитат да ме убият?

— Отвърщаш със същото. Имаш огън. — Той направи пауза. — О, и викай много силно.

— Страхотно — промърмори тя, когато отвори вратата. И защо, по дяволите, се бе предложила доброволно за това? А, да, тя беше най-добрият шанс на Сборището за информация.

По дяволите, и тя самата искаше да я получи.

Лобито беше лъскаво и пълно с хора в бизнес костюми. Изглеждаше като всяка друго бизнес сграда във вторник сутрин, оживена от общуване и с тежкия аромат на алчност във въздуха. Очевидно не всички служители бяха вещици. Много от нисшестоящите бяха не-магьосници, които не знаеха нищо за делата на този другоземен конгломерат. Удивително.

Приблжиха се до бюрото на рецепционистката. Тя най-вероятно беше вещица. Сарафина почти усещаше горещината, която идваше от

нея — огън. Двамата охранители, които стояха до бюрото, също бяха вещици. Тя бе млада червенокоска — пасващо на елемента, който владееше. Охранителите ги изгледаха с подигравателни изражения, вероятно разпознавайки ги като сходни с тях магьосници, но все пак не от техния калибър.

Рецепционистката вдигна поглед към тях, когато приближиха, а на малкия ѝ нос бяха кацнали чифт стилни квадратни очила. На табелката с името ѝ върху бюрото пишеше „Белинда“.

— Мога ли да ви помогна?

— Искаме да се срещнем със Стефан Фошо — отговори Сарафина. Специално за случая се бе облякла в черна, вълнена рокля на „Ралф Лорън“ и подходящи ѝ обувки с отворени пръсти на „Прада“, всичките осигурени от Томас Монахан. Беше вдигнала косата си високо и доста време се бе занимавала с грима си. Знаеше, че изглежда така, сякаш мястото ѝ е тук. Само ако приятелите ѝ от Боулинг Грийн можеха да я видят сега.

Белинда примига.

— Имате ли насрочена среща?

— Не, той не ни очаква.

Рецепционистката изсумтя деликатно.

— Да не мислите, че се среща с всеки? — Деликатното презрение явно бе естествена част от гласа ѝ. Тя отново огледа Тео бавно и обстойно като жена, която оценява мъж. От израза на лицето ѝ можеше да се отсъди, че ѝ харесва. Искра на напълно неуместно собственическо чувство пламна у Сарафина.

Сарафина се усмихна сладко и се приведе леко напред.

— Ще се срещне с мен. Кажете му, че Сарафина е тук.

Белинда я изгледа мръснишки.

— Имате ли фамилия?

Сарафина наклони глава леко настрани и изпърха с мигли няколко пъти.

— Наистина ли мислите, че с име като Сарафина е нужно да го давам? Стефан ще знае коя съм.

Рецепционистката нацупи устни, но се пресегна за телефона.

— Тук има някаква южнячка на име Сарафина, която казва, че господин Фошо ще я приеме незабавно. — Последната дума бе изпълнена със сарказъм. — Тя е с господин... — Тя покри телефона с

ръка и се обърна към Тео. Изведнъж си бе надянала ослепителна усмивка. — Какво е вашето име?

— Джеймс Ануар. — Той направи секунда пауза. — Ние сме от Чикагското Сборище.

Жената подскочи леко и пребледня, а усмивката ѝ изчезна.

— Вие сте магьосници от Сборището?

— Засега. Това сме дошли да обсъдим с господин Фошо — отвърна Тео.

Човекът в другия край на телефона каза нещо и Белинда хвърли поглед на Сарафина, след което се обърна настрани и заговори тихо в микрофона. Постави слушалката обратно на мястото ѝ и ги погледна.

— Кажете на оператора в асансьора, че отивате на тринадесетия етаж.

Те ѝ благодариха и се отправиха през претъпканото фоайе към редицата асансьори в другия край. Когато влязоха в един от тях, Сарафина забеляза, че тринадесетия етаж дори не беше във възможните опции. Тео без съмнение го бе знаел, след като бе участвал в голямата битка в тази сграда от преди няколко години, когато с един въздушен порив Мира Хоскинс бе запратила Уилям Крейн през прозореца на последния етаж.

Тя хвърли поглед на Тео, който стоеше до нея в асансьора, със стиснати пред себе си ръце. Злобният му поглед бе забит в тила на асансьорния оператор — вещер. Тео бе бил тук и преди... и бе убивал тук и преди. В момента, въпреки маскировката си, изглеждаше така, сякаш иска да убива отново.

Като някаква странна шегичка, песента на Мерилин Менсън „I Put a Spell on You“^[2] звучеше за фон — асансьорната версия на музика. Чудесно, просто чудесно.

Качиха се няколко етажа над тринадесетия, оставиха двамата немагьосници, които бяха в асансьора, а после се върнаха на желания етаж.

Вратите се отвориха към лоби. Още едно извито бюро на рецепцията се простираше пред тях с още една красива рецепционистка и едновременно вещица зад него. Зелени растения в саксии стояха в ъглите на стаята, а до тях се намираше с редица столове, където тя предположи, че посетителите можеха да чакат

човека, с когото имат среща. От двете страни на рецепцията имаше стъклени стени с матирани врати, разкриващи коридор с офиси.

Намираше се в централата на вечерите.

Беше толкова различно от Сборището. В това място имаше само бизнес, без глупости. Блясък, полиран мрамор и дизайнерски костюми. Пари.

Сборището беше удобно и безгрижно. В този момент Сарафина осъзна за колко кратко време бе започнала да мисли за Сборището като за свой дом. Сборището и хората в него се бяха превърнали в семейство.

Е, добре, може би не искаше да мисли точно за Тео като за семейство. Това би било странно.

Силни защити пулсираха от двете страни на вратите от матирано стъкло. Бяха преминали през други врати на входа на сградата и още едни, когато бяха прекрачили прага на тринадесетия етаж. Чувството беше като да вървиш през паяжина. Тази защита беше много по-силна и Сарафина можеше да я усети дори от три метра разстояние. Никой не можеше да я премине, освен ако не беше вещер или не бе поканен от вещер.

Чернокосата рецепционистка им посочи с пръст. Тя заговори на Сарафина.

— Господин Ануар ще Ви почака тук. — Рецепционистката посочи вратите вдясно от нея. — Десетият офис вдясно.

Тео ѝ кимна веднъж — не бе нещо, което да не беше предвидил или което и двамата да не са очаквали — и отиде да седне в един от столовете. Изведнъж студен страх се стрелна по вените ѝ. Тя се взря във вратите за момент, а краката ѝ се бяха сраснали с пода.

— Сарафина. — Гласът на Тео бе тих и топъл. Разтапяше я. — Поздрави господин Фошо от мен.

Тя стрелна поглед от вратата към Тео, пое си въздух и се отправи към срещата си с дявола.

[1] Черната мамба е най-голямата отровна змия в Африка и втората по големина отровна змия в света (само Кралската Кобра е по-голяма). ↑

[2] „I Put a Spell on You“ — Омагьосах те. ↑

Като се има предвид, че защитата на долния етаж бе като паяжина, тази тук беше с доста по-различна структура. Беше хубава, добре изградена и здрава. Тази защита беше създадена да отблъсква неща от различно естество. Сарафина не беше съвсем наясно какви точно, но беше сигурна, че силата на Мира беше едно от тези неща. Ако Сарафина не беше получила право на достъп от Стефан, то усещането, което тя щеше да изпитва със сигурност щеше да бъде като съприкосновение с тухлена стена.

Тиха, но тежка музика се чуваше от офиса на Стефан. Когато Сарафина влезе, той беше с гръб към нея, облечен в скъп сив костюм, загледан през огромен прозорец с изглед към Манхатън. Той плъзна тока на италианската си обувка по пода и се завъртя в ритъма на музиката.

— Г-н Фошо? — тя попита високо.

Той насочи малкото дистанционно, което държеше към стерео уредбата и музиката заглъхна. После се обърна и я погледна. Негодникът беше красиво. Сарафина можеше да види защо целият свят го обожава или така или иначе поне това, което се знаеше за него.

— Ах, ангелът серафим.

— Името ми е Сарафина. — Гласът ѝ съдържаше малко острота, от която за предпочитане бе, тя да се отърве максимално бързо. Сарафина се усмихна. — Г-н Фошо.

Той наклони глава и посочи към коженото кресло пред голямото си махагоново бюро.

— Седни.

Когато тя се настани на мястото си, Стефан взе дебела пура от кутийката върху бюрото си и я запали щраквайки с пръсти. Сарафина се опита да не кашля от дима и да не прави на глас философски заключения базирани на теориите на Фройд.

Изгледа към градския пейзаж на Ню Йорк се разгърна зад него. Това бе голям офис, с обособени кът за почивка, мини голф и един

доста голям бар. Хубаво. Да не говорим за стереото и широкоекранния телевизор. Мястото беше два пъти по-голямо нейния апартамент и обзаведен значително по-добре.

Можеше ли да се очаква нещо по-малко от Стефан Фошо?

Зад нея вратата се затвори издавайки лек шум и Сарафина стреснато се обърна да провери какво става.

— *Merde*^[1]. Аз няма да те нараня, Сарафина. Моля те.

Сарафина почерпи малко от вътрешната си сила, която бе съхранявала още от детството си. Тя можеше да направи това. Можеше да изиграе ролята си и да я направи правдоподобна.

Тя отново се огледа стрелвайки Стефан с поглед пълен със скептицизъм.

— Ти ме отвлече, г-н Фошо, помниш ли? Мисля, че имам право да бъда малко нервна.

— Стефан. — Той седна на стола си и подпря скъпо облечените си крака върху лъскавата повърхност на бюрото.

— Стефан. Така че можеш да видиш защо доверието не е в дневния ми ред.

Той разпери ръце. Пурата беше между два от пръстите на едната му ръка.

— И все пак си тук, цветенце мое. Дошла си чак от Чикаго всъщност, за да поискаш среща с мен.

Изражението му се помрачи.

— След като си прекарала три седмици с Томас Монахан в Сборището му — изричайки презрително думата Сборище.

— Наистина бях три седмици в Сборището, прав си. Прекарах три седмици там и реших, че те не са за мен.

Стефан се усмихна и издиша облаче дим.

— Пура?

— Не, благодаря.

— Разкажи ми повече, цветенце мое. Разкажи ми за човека, с който пристигна тук.

— Джеймс Ануар. Той е земен магьосник, който срещнах в Сборището. Стигнахме до едни и същи заключения за мястото по едно и също време. — Тя се наведе напред. Не искам да говоря за Джеймс, искам да говорим за даемана, който...

— Той любовник ли ти е?

Тя настръхна.

— Джеймс ли? Има ли значение?

Стефан сложи една малка, потайна усмивка, която тя никак не хареса. Наведе се напред и постави пурата си на ръба на пепелника, оставяйки я да гори.

— Има значение за демона, който е тръгнал на лов да те преследва.

Устата ѝ изведнъж пресъхна и тялото ѝ се схвана. Демон и лов не пасваха добре в едно изречение.

— Той не би се отнесъл любезно с теб, ако спиш с всеки аеамон.

— Защо? — гласът ѝ излезе пискливо — За какво говориш?

Стефан седна на стола си и сложи ръце зад главата, гледайки мазно и щастливо като котка, която току-що е изяла сочна мишка.

— Върни се при нас и мога да ти предоставя защитни мерки срещу него, цветенце мое. Като се разхождаш свободна го... разстройваш.

На Сарафина ѝ отне няколко дълбоки и отмерени вдишвания, както и силна воля, за да накара неизбежния пристъп на паника да отмине.

— Той как е дошъл от тази страна на Земята?

— Нека кажем, че си имам своите начини.

— Има ли още? Други даеман освен Бей?

Стефан разпери ръце.

— Не е ли достатъчен Бей? Наистина, Сарафина, аз не съм човекът, който на драго сърце ще разкрие тайните на Дъскоф и ще ги предостави в ръцете на някой, който е бил в обсега на героичния лидер на Сборището и всичките му добри слуги.

— Аз не искам да съм част от тях. — Тя скръсти ръце в скута си и превключи в стила на Мерил Стрийп. — Ти ме отвлече, но и те също. Те предположиха, че съм вещица, защото ти се срещна с мен лично. Издърпаха ме от къщата, използвайки земен магьосник, който брутално ме преследваше през царевичната нива.

— Ммм, да, Теодосий Уинтърс. Той определено е едно студено копеле, този *sorcière*^[2]. Както всички тях. Той има особено голямо желание за мъст спрямо Дъскоф, обаче. Някои от вещерите са го видели как те издърпва от къщата онзи ден.

О, добре. Това беше много добре, наистина.

Тя кимна.

— Той ме заключи в Грибин и злоупотребяваше с мен до удостоверяването, че съм била отвличена и не съм член на Дъскоф.

Стефан кимна симпатизиращо.

— Знам много добре колко омагьосващи могат да бъдат. Опитал съм от гостоприемството на Грибин от първа ръка. Това е единственото нещо на този свят, което съм срещал и което има силата да ме пречупи. — Той се наведе напред. — Да загубиш своята магия по този начин, това е адско, нали? Така болезнено. Бих предпочел да умра, отколкото да мина през всичко това отново.

— Дори, когато толкова скоро открих моята магия, това беше... ужасно. — Тук Сарафина блъфираше на едро, тъй като никога не бе стъпвала в Грибин. Обаче беше очевидно, че мястото бе имало огромно влияние върху Стефан.

Стефан стисна чисто избръснатата си челюст и един мускул трепна близо до окото му.

— Бих искал да им дам малко от тези изтезания, на които подлагат затворниците там, ами ти?

Тя погледна нагоре, задържайки погледа му твърдо.

— Аз също съм си фантазирала за това.

Погледа му се затопли.

— Ето една жена близка на моето сърце.

— Когато най-накрая ме пуснаха, Теодосий Уинтърс ме чакаше навън пред апартамента ми дебнейки, да види какво ще направя, дали ще изтичам обратно към Дъскоф или не. Той беше там, когато Бей се появи и за това се радвам, но след това, след като се върнах в Сборището да търся убежище, тогава натиска да се присъединя към тях започна. Не ми позволяваха да си тръгна. Бях пленница отново.

— Така, че накрая избяга и пътува до тук, за да ме видиш.

— С помощта на Джеймс, да.

— И сега искаш обратно в Дъскоф.

Тя опита всичко възможно да изглежда объркано за момент, след това се изправи и закрачи из стаята.

— Не съм сигурна все още. Толкова съм объркана. И двете организации се отнесоха несправедливо с мен.

— Мога да разбера защо евентуално виждаш нещата по този начин, но наистина, ние нямахме друг избор, освен да направим така.

Всичко друго щеше да те накара да избягаш през глава.

Тя се обърна и се втренчи в него.

— Ти ме отвлече.

Той наклони глава.

— Направихме го и аз съжалявам за това.

Мръщейки се, тя поклати глава и продължи да крачи.

— Отне ми известно време да го осмисля, но мисля, че сега открих разликата между Сборището и Дъскоф.

— И каква е тя, цветенце мое.

Тя се спря в средата на стаята и го погледна.

— Сборището е преди всичко не причинявай вреда и живеј и остави другите да живејат. Те вярват в отговорността и обуздаването на поривите. — Тя позволи в очите ѝ да припламне лек блясък. — Но магьосниците са специални! Ние имаме сила, която другите хора нямат! Сборището игнорира това превъзходство. Те отказват да я използват в своя полза. А Дъскоф могат и го правят. Така, че избирам Дъскоф, не Сборището, които да ми помогнат да извлека максимума от себе си.

Стефан се вгледа в нея за един дълъг момент и след това се усмихна.

— Радвам се, че си получила просветление. Сборището е за слабите. А Дъскоф е за силните. — Той замълча, а усмивката му посърна. — Но замисляла ли си се да простиш за начина, по който аз постъпих с теб? Би ли се решила да се присъединиш към нас?

— Ами даеманът, Бей. Трябва да ми кажеш нещо повече. Защо той толкова се интересува от мен?

— Бей те е видял много преди мен, цветенце мое. Всъщност той е този, който ме накара да ти обърна внимание. Опитвам се по всички възможни начини да те пазя от него. Аз съм единственият, който може да направи това. Ако си по-близо до мен, би било по-лесно.

— Но защо ме иска?

— Страхувам се, че не мога да ти отговоря на този въпрос.

— Защо не?

— Защото аз избирам да не отговоря. Поне не още. Докажи ми, че си махнала от себе си малкото петно, наречено Томас Монахан, докажи ми, че наистина си отхвърлила Сборището и аз ще ти дам повече информация.

— Как предлагаш да направя това?

— Остани в Ню Йорк. Аз ще ти намеря апартамент. Започни работа тук в Дъскоф Интернешънъл. Ще ти дам отлична заплата, повече пари, отколкото си получавала в Боулинг Грийн, толкова, колкото не би могла да си представиш. Ще имаш най-доброто от всичко, ако се присъединиш към нас.

Ако само се съ согласиш да кървиш за мен. Думите останаха неизречени, но тя знаеше какво иска да каже той.

— Защо ме искаш толкова силно?

— Ти си много силна, цветенце мое, по-силна, отколкото можеш да си представиш. Аз съм като всеки друг изпълнителен директор на всяка друга компания — търся най-добрите и най-блестящите за моя екип.

— А Бей? Какво за него?

— Ако останеш близо до мен, мога да го контролирам. Заедно ще работим по този проблем.

Тя прехапа долната си устна.

— Още не съм решила какво ще правя сега.

Стефан не каза нищо за един дълъг момент.

— А г-н Ануар? Какво ще правим с него?

— Той също така проучва възможностите си.

Той отново взе пурата си и се облегна назад в стола.

— Аз не съм склонен да го взема. Не знам нищо за него, а и той изисква по-задълбочена проверка.

— Разбира се.

— Чукаш ли го?

Стефан издиша и облаче дим от пурата се образува около лицето му.

Сарафина не отговори.

— Ако го правите, спрете. Не искаш да дразниш астрика повече, отколкото вече е раздразнен.

— Аз ще живея живота си, както аз искам.

— Имаш ли саморазрушителна жилка?

Челюстта ѝ се стегна за момент, преди да отговори.

— Аз не съм робиня на никой. Нито твоя. Нито на Бей.

Той се засмя.

— Да, ти си огнена вещица. Няма никакво съмнение. — Стефан се наведе напред. — Цветенце мое, необходимо е да избереш една страна и да я избереш много скоро. Ние сме във война и всички тези, които стоят в средата рискуват да бъдат заличени.

Не ме карай да губя търпение, Сарафина. Повярвай ми, няма да ти хареса.

Тео крачеше из хотелската си стая, страхувайки се да отпусне дори един нерв в тялото си.

Страхуваше се за Сарафина.

Пътуването до Дъскоф Интернешънъл бе минало добре, доколкото можеше да се каже подобно нещо за такова нещо. Нито един даеман не се появи, за да ги убие. Стефан изглежда не знаеше, че е подведен, благодарение на правдоподобното извинение на Сарафина за това защо е дошла.

Те дори узнаха малко повече информация, която не им беше известна преди — Бей бе лично заинтересуван от Сарафина, и то не просто защото искаше да я убие без да се замисля.

Те също така знаеха, без капка съмнение, че Дъскоф бяха в съюз с Бей. Все пак имаше висящи много как и защо във въздуха.

Защо Бей искаше Сарафина?

Защо Дъскоф беше в съюз с Бей?

Как са го издърпали от тази страна и имаше ли други?

И тук те имаха една чудесна възможност да разберат повече. Всичко, което трябваше да направят е да рискуват живота на Сарафина.

— Развали тази магия, Тео. Притеснително е, когато не се вижда истинската ти същност.

Нямаше причина повече да я ползва. Дъскоф го възприемаше, като твърде голям риск. Той предварително знаеше, че няма да стигне по-далеч от вратата. Сарафина можеше да отиде много по-далеч от това, ако играеше добре, но щеше да наложи да го направи сама.

Поради което Тео бе толкова ядосан.

Издърпвайки малко сила, той оправи скалпа си, което предизвика изтръпналост премахвайки заклинанието. Тогавя той се завъртя и закричи към нея.

— Няма да го правиш.

— Ти не можеш да ми казваш какво да правя, Тео. Наистина ми писна да се опитваш.

Тя беше ядосана, също. Той можеше да съзре как огъня танцуваше между пръстите ѝ, движейки се нагоре-надолу по ръцете ѝ като малки огнени реки от ярост.

Той се извърна от нея и отиде до другия край на скъпата хотелска стая.

— Ако трябва ще те заключа в стаята, за да ти попреча да отидеш там утре сутринта.

— Знаеш, че не можеш и не трябва да го направиш. Аз просто ще прогоря път навън по моя начин.

Тео се обърна с лице към нея.

— Планът не беше такъв. Не сме готови за това и нямаме резервен план.

— А какво ще кажеш за Дарън и магьосниците му? Те не са много далеч. Те са на колко? Четири часа път с кола?

Челюстта му се стегна.

— Но ти все още ще отидеш сама.

— Все пак ще има резервен план, ако попадна в беда.

Той се загледа в нея, изчерпвайки оправданията, които биха могли да я спрат. Защитническите чувства, които изпитваше към Сарафина бяха като нищо, което бе изпитвал досега, или поне като нещо, което не бе изпитвал откакто беше на седемнайсет. Тези спомени са това, което силно подхранваше желанието му да пази Сарафина. Последното нещо, което би могъл да понесе е историята да се повтори.

И ето докъде бяха стигнали, стояха на ръба. По дяволите!

Защо бе развил толкова силни чувства към тази конкретна жена, не можеше да каже. Може би това бе така, защото я бе измъкнал от лапите на Дъскоф, дори и ако по онова време да я бе мислил за враг.

И за да е напълно честен поради някаква причина, за първи път в целия си съзнателен живот бе решил жена да означава нещо за него. Той беше сложил невидима, незаличима следа върху нея — като клеймо. Никой не можеше да я нарани без да рискува да си навлече гнева му. Тя не можеше да се постави в опасност без да го подлуди напълно.

Но тя бе жена свикнала да се грижи сама за себе си, която взема собствени решения. Колкото и да му се искаше, не можеше да ѝ забрани да направи това, ако тя го искаше да го направи.

И той не харесваше да чува името Дарън идващо от нейните прекрасни устни. Той още повече не хареса интереса, който бе в очите на Дарън, когато пак я погледна в Сборището.

Дали пък не ревнуваше?

Мисълта го раздразни. Ревността значеше, че бе поискал Сарафина като за нещо повече от това само за да я защитава. Това би означавало, че той я искаше на емоционално ниво. Това не можеше да бъде. Не можеше да го направи.

Богове, след като тази жена бе поставена под опеката му, тя го докарваше до лудост. Точно както бяха Джак Макалистър и Адам Тайрел. По дяволите!

Той се извърна от нея.

— Права си, не мога да те спра да се върнеш при Стефан. Ако избереш да направиш това, ще се обадя Дарън, за да вземе мерки за безопасност и да дойде с малко пазители магьосници.

Сарафина въздъхна дълбоко.

— Благодаря ти. Благодаря, че не ме караш да се карам с теб.

— Това не значи, че ми харесва. Не значи, че мисля, че е много умно.

— Това е нашата най-голяма надежда в момента.

— Да, добре, предпочитам да чуя становището на Томас по този въпрос. Той измъкна мобилния си телефон от задната част на дънките си.

Телефонът иззвъня в ръката му.

— Да. — Тео отговори с враждебен тон, знаейки вече кой може да бъде. Те нямаха „стража“ около тях точно сега, иначе Мира би чула разговора им, тъй като щеше да бъде „настроена“ за тях. А тя веднага би го предала на Томас.

Разговорът беше кратък и напрегнат. Тео рязко затвори телефона и закрачи далеч от Сарафина към неговата част от тристайния им апартамент. Той се опита да не изръмжи думите, докато хвърляше телефона върху дивана.

— Имаш благословията на Томас.

- [1] *Merde*. (от фр. ез.) — По дяволите. ↑
- [2] *sorcière* (от фр. ез.) — магьосник. ↑

Майка ѝ отвори вратата на спалнята с трясък толкова силен, че дръжката се заби в стената, оставяйки голяма дупка.

Сарафина подскочи от изненада и притисна куклата по-близо до себе си, като че ли можеше да я предпази от лудия блясък в очите на майка ѝ. Къдравата руса коса на майка ѝ стърчеше навсякъде около главата ѝ, като че ли я бе електрифицирала и тялото ѝ излъчваше постоянна топлина, която Сарафина усещаше дори от тази част на стаята. Нейното тяло винаги излъчваше такава топлинна енергия, все едно щеше да заври. Днес тя бе още по-осезаема. Пот набразди челото на майка ѝ, макар да не беше топло в стаята, а лицето ѝ бе почервенияло, сякаш имаше треска. Лятната рокля на цветчета се залепи за нея заради потната ѝ кожа.

Но топлината не беше единственото нещо, излъчвано от майка ѝ днес.

Днес равновесието, което майка ѝ винаги постигаше, сега изглежда бе по-трудно. Днес Сарафина подозираше, че нещо я е изпратило над ръба на пропастта, която винаги бе балансирала.

Днес беше опасен ден.

Тялото на Сарафина се напрягна. В опасните дни тя си лягаше със синини по ръцете и краката, а понякога дори със странни изгаряния по местата, където майка ѝ я сграбчваше за кожата. Опасни дни са тези, когато Сарафина знаеше, че трябва да се измъкне от къщата и бързо да се скрие.

Майка ѝ направи още една крачка към нея, поглеждайки я за момент.

— Има зло в теб. Има огън в душата ти. Трябва да прочистя злото от теб, детето ми, така че да можеш да отидеш чиста при Бог.

Прочистване от ръцете на майка ѝ означаваше болка.

Сарафина забеляза, че майка ѝ се приближаваше до леглото, оставяйки вратата открита. Нейният поглед се стрелна към

свободата, захващайки здраво куклата.

— Ти си също като мен, Сарафина. Също като баба ти. Като баща си, също. Ние всички сме проклетни с адския огън на дявола.

Майка ѝ се хвърли към нея, но Сарафина избяга далеч от леглото, като остави любимата кукла зад себе си, минавайки покрай нея, чувствайки изместването на въздуха по тила си, където майка ѝ почти я хвана.

— Сарафина! — тя се вбеси, след като Сарафина изтича на пълен ход през хола и през входната врата. — Върни се!

Сарафина се затича през поляната и надолу по улицата, усещайки топлината на майка си, когато тя се приближи. Като погледна назад, видя проблясък на нещо дълго и остро в утринното слънце. Тя имаше оръжие.

Съседите, излязли отвън на дворовете си в този прекрасен ден, се загледаха. Твърде слисани, твърде самодоволни. Каквато и да бе причината, никой не направи нищо, за да помогне на Сарафина, докато тичаше крецейки надолу по улицата.

Тя се промъкна между къщите и затича през задните дворове, с късите си осем — годишни крака, които се движеха толкова бързо, колкото можеха да направят.

Но не бе достатъчно бързо.

Тя не можеше да се мери с дългите пораснали крака, които я преследваха и всяка стъпка, която правеше я чувстваше като крачка назад. Колкото по-далече се отдалечаваше, толкова по-близо майка ѝ се приближаваше — топлината и блясъка на острото нещо, което държеше върхлиташе върху Сарафина.

Сандалът на Сарафина улови ръба на пясъчника в двора на приятелката ѝ и се просна по лице в него. Тя се придвижи напред, изпращайки пясък на всички страни, обърна се точно навреме, за да види как майка ѝ се задава към нея.

Сарафина вдигна ръцете си нагоре, сякаш малките ѝ ръце биха били достатъчни, за да я предпазят от оръжието идващо за нея и от дивия блясък в очите на майка ѝ.

— Опитвам се да те спася детето ми — извика тя. — Не виждаш ли?

— Мамо, не!

Светлини избухнаха в брилянтен дисплей. Майка ѝ изплака.

Сарафина се придвижи обратно далеч от пламъка, втренчи се за миг в гледката пред нея.

След това изпищя.

— Шшш... всичко е наред. Сарафина, събуди се. Събуди се.

Сарафина се събуди с ахване срещу топло и стегнато тяло върху нейното.

— Алекс?

Но това не можеше да бъде Алекс, помисли си тя уморено. Той бе извън живота ѝ сега.

— Не. — Тя чу нисък, тътнещ глас. — Не е Алекс. Ти крещеше в съня си, Сарафина.

— Тео. — Тя преглътна сълзите, останали от кошмара. Сънуваше го толкова много пъти. Отново и отново. Все едно подсъзнателно не искаше да забрави този ден. Но съзнателния ѝ ум, да. О, как искаше толкова много да прогони този ден в забвението.

Защо не можеше да го остави, веднъж завинаги? Този спомен не ѝ помагаше и тя искаше да изчезне. Всеки път, когато си спомняше този случай, когато бе будна, се отклоняваше от него, отказваше да си го спомня.

Но когато заспеше, в сънищата ѝ, подсъзнанието го пускаше отново и отново.

— О, Боже нека спре. — Прошепна тя до гърдите на Тео. Тя не можеше да получи достатъчно въздух. Гърлото ѝ бе пресъхнало. — Защо не мога да го спра?

Той потърка гърба ѝ и я придържайки я здраво.

— Всичко е наред, Сарафина. Свърши се. Будна си. Напълно. Понякога, когато нова магьосница започне да се обучава, минали спомени се изравят. Сблъсъкът с Бей сигурно също е допринесъл.

Тя поклати глава.

— Сънищата винаги са били там. — Тя едва можеше да накара думите да излязат, миналото свиваше гърлото ѝ. — Каквото и да правя не мога да ги накарам да си отидат. — Гласът ѝ имаше нотка на истерия.

— Спокойно, Сарафина. Поеми дълбоко въздух.

Тя преглътна малко въздух и бавно издиша.

— Ето. Добре. Сега, го направи отново.

Сарафина се пребори за още една глътка въздух и бавно издиша, отново и отново, докато напрегнатостта в тялото ѝ намаля. Желанието да плаче си бе отишло, не го бе направила. Сарафина бе приключила с плача за жената, която я беше родила. Но тя не беше истинска майка за нея, Розмари беше.

Розмари бе тази, която ѝ помогна да се справи в дните след този инцидент. Тя беше тази, която видя Сарафина през нейните юношески и тийнейджърски години. Розмари бе тази, която помогна на Сарафина да прогони ниското самочувствие, което имаше още от дете.

Нейната осиновителка беше тази, която търпеливо я бе учила за живота, тази която я бе обичала. Розмари бе тази, която ѝ помогна да избере рокля за бала си и която бе държала Сарафина, докато плачеше за първи път, когато ѝ разбиха сърцето.

Жената, която я бе родила не струваше нито мисъл или спомен, да не говорим за травмиращ повтарящ се сън.

Ако само Сарафина можеше да убеди подсъзнанието си за това.

— Добре ли си? — Тео промърмори, галейки я по косата.

Тя си пое трепетно дъх, забавяйки се с отговора.

— По-добре съм. Радвам се, че си тук. — Гласът ѝ потрепери малко.

Ръцете му се стегнаха около нея малко по-силно, но той не каза нищо в отговор.

Сарафина се вкопчи в него в тъмното. След последвалите няколко странни дни, които бяха споделили след срещата си в спалнята му, тя би трябвало да се чувства неудобно, да го държи толкова силно, както в момента. Вкопчи се в него, сякаш можеше да я спаси от страшните чудовища в ума ѝ — и може би от тези, които не са там, също. Усещането за Тео върху нея само я утеши. Той беше твърд и топъл и истински, достатъчно силен, за да я разсее от остатъчните сенки прилепени към психиката ѝ.

— Благодаря ти, че ме събуди.

Нейният шепот прозвуча високо в тъмното.

Той отново не каза нищо в отговор, но тя бе свикнала с неговата небъбрива природа. Мълчанието му беше по-скоро комфортно, отколкото нещо друго. Както и да е, това е само той. Просто Тео.

Те лежаха преплетени в продължение на близо един час, просто дишаха. Интимността затопли гърдите ѝ, накара нещо вътре да трепти и танцува. Неговото присъствие прогони мрачните спомени от детството ѝ, дори и само за малко.

След като спокойната умора се настани за постоянно над крайниците ѝ, Тео я претърколи настрани, под голямото си тяло.

— Позволи ми да те докосна.

Думите дойдоха натежали и копринено меки в тъмното.

Уау.

Тя настръхна леко, не защото не искаше да я докосва, а защото не бе очаквала да пита това.

— Да. — Думата излезе меко. Боже, тя беше жалка. Но да почувства нещо точно сега, нещо друго, щеше да бъде дар.

Неговият глас потрепери малко.

— Позволи ми да те вкуся.

Тя потръпна, фини вълни на удоволствие минаха през тялото ѝ. Може би сънуваше това. Ако беше така, не искаше да се събуди. — Тео, аз съм твоя.

Тя отдели една мисъл за Стефан и какво ѝ бе казал за Бей. Къде е онзи тайнствен даеман сега и защо го интересува с кого тя спи? Няколкото различни причини, поради които един атрика би предявил някакви претенции към нея охладиха кръвта ѝ.

Но след това ръцете на Тео се плъзнаха по тялото ѝ и кръвта отново се затопли, мускулите ѝ направиха бавното плъзгане меко като масло. Всички мисли за Бей, мисли за каквото и да било, освен ръцете на Тео по нея, се разтопиха като захар във вода.

Той смъкна боксерките ѝ леко надолу, след това изцяло. Тогава големите му ръце хванаха вътрешната част на бедрата ѝ и разтвориха краката ѝ. Гърдите му докоснаха нейните, докато се движеше надолу по тялото, зърната ѝ се стегната само от спомена за езика му по тях. Накрая, дъхът му стопли кожата близо до чувствителната ѝ вагина, предизвиквайки горещина и болка, преди още да я е докоснал.

— Защо правиш това, Тео? Объркваш ме. Първо ме изоставяш, след това се появяваш в средата на нощта като сега.

— Спри да говориш и ми позволи да те докосна. Имам нужда да те вкуся просто...

— Но защо? — тя простена, когато дъхът му затопли нежната ѝ кожа. — Ако съм тук и съм съгласна, не разбирам...

— Не знам. — Думите прозвучаха агонизиращо. — Сарафина не знам защо не мога да се контролирам.

— Позволи ми също да те докосна. — Тя се протегна и постави ръката си на рамото му.

— Не. — Думите бяха достатъчно убедителни, за да я накарат да отпусне ръката си. — Ако го направиш, ще изгубя контрол. Просто искам да те докосна малко.

Тя въздъхна и отпусна глава си назад.

— Ами ако искам да ме докосваш много?

— Нека го направя. Дай ми.

Разбира се, той наистина не искаше разрешение. Теодосий Уинтърс не правеше така. Така че, преди тя да успее да отговори, той просто взе това, което искаше. В полумрака на стаята, гледаше как главата му се спуска към вагината ѝ.

Гърбът ѝ се изви, когато езикът му премина по гънките ѝ, а ръцете му задържаха бедрата ѝ разтворени. Той я държеше така, сякаш се страхуваше, че тя ще се опита да избяга. Езикът му намери клитора ѝ и тя се отпусна във възглавниците, докато устните му играеха с него, дразнейки я до точката на оргазъм. Удоволствие се разпространи на бавни вълни, които обгръщаха тялото и заляха ума ѝ, докато не можеше да мисли трезво. Скоро тя беше безпомощна срещу него, стенеше под него, опитваше се да не моли за още. Тео издаде ниски звуци на удоволствие сходни с нейните, като че ли обичаше вкуса ѝ и не можеше да получи достатъчно.

Езикът му се гмурна дълбоко във вагината, изпълни я, след това се върна обратно, като галеше бавно възбудения ѝ клитор. Отново и отново, я довеждаше до ръба на кулминацията, отдръпваше се, после започваше отначало. Той вмъкна пръстите си вътре в нея, намирайки чувствителното място дълбоко навътре загали го отново и отново в подобие на това, което пениса му щеше да направи — подлудявайки я от нужда.

Отново и отново той правеше това, играейки с тялото ѝ, все едно че беше инструмент. Удоволствие се разпространи във вените ѝ и достигна връхната си точка преди да се взриви около нея. Тя потрепери и извика името му, трепереше от силата на кулминацията

си. След като всичко свърши, тя се срина задоволена. Той мина с езика си върху малката татуировка високо на бедрото ѝ, слънце и луна преплетени като ин и ян символа.

— Ти каза, че никога няма да го видя.

— Сбъркала съм — промърмори тя.

Тео дойде да легне до нея.

Сарафина се обърна към него.

— Моля те, не бягай този път. Дай ми поне това.

Тишина.

Тя протегна ръка и докосна гърдите му, но това само го накара да се вкамени.

— Искам да те докосна.

— Не. Това вече отиде твърде далеч.

Тя отдръпна ръката си, въпреки че я сърбяха пръстите да изследва гърдите му, да проследят белезите и татуировките. Пръстите ѝ се свиха при мисълта да се заловят с копчетата на дънките му и да открият съкровищата под него.

— Не мога да те разбера — каза тя накрая. Думите паднаха като скали в тишината на стаята.

— Никой не може. — Пауза. — Дори и аз.

— Но аз искам да те опозная.

Той не каза нищо. Лунната светлина блестеше от малкия прозорец, оцветявайки лицето и гърлото му в блед сребрист цвят и изсветли малко цвета от косата му. Очите му бяха отворени, а по лицето му се четеше безпокойство.

— Ще ми позволиш ли да опитам? — прошепна тя.

— Нека просто минем през тази нощ. Утрото ще се погрижи за всичко.

Това не бе отговор, ама изобщо.

— Не ме оставяй тази вечер, Тео. Остани тук с мен.

Той не отговори, но пък затвори очи. Сарафина прие това, като мълчаливо съгласие. Затваряйки очите си, умът ѝ бе една бъркотия от мисли за Тео. Какво се случваше в главата му? Какво го караше да се държи по този начин, да я събуди в средата на нощта, за да я докосне, сякаш беше негова фикс идея? За да ѝ каже по заобиколен начин, че има нужда от нея и в същото време да я държи далеч от него с една ръка?

Тео имаше нужда от нея. Сарафина можеше да го види. Тя имаше нужда от него също. С всеки изминал момент той ставаше все по-интересен за нея, един човек, който просто трябваше да опознае. Тя просто не знаеше как да събори защитната бариера достатъчно, за да се случи това.

Тео остана с нея през цялата нощ. Самият той се беше увил около тялото ѝ и я гледаше през цялата нощ до сутринта.

Но когато тя се събуди, Тео го нямаше.

Можеше да чуе тихи гласове в хола на апартамента, така че се изтърколи от леглото и откри, че е гола.

О, да. Вярно. Сега си спомни.

Споменът от еротиката в срещата с Тео по средата на нощта си проправи път в главата ѝ. Колената ѝ се подкосиха, когато тялото си припомни твърдите пръсти на ръката му по вътрешната страна на бедрото си и бавното плъзгане на езика му във вагината ѝ.

Тя седна на ръба на леглото и си пое дълбоко дъх, за да се възстанови достатъчно и да иде в банята за душ.

Когато излезе от банята, се облече от главата до петите в Ралф Лорън — блуза в кремав цвят, красива пола в цвят лавандула и дизайнерски обувки с токчета, който имаха същите цветове. Дрехите отново бяха подарък от Сборището. Важно беше Стефан да си помисли, че тя желае „добрите“ неща в живота.

Когато подреди косата както трябва около лицето си, реши че умът ѝ е малко по-бистър от горещия душ. Тя сложи грим и излезе от спалнята. Тео бе седнал на ръба на дивана, облечен само с чифт избелели сини дънки. Косата му все още беше разрошена от предишната вечер, държеше празна чаша кафе в едната си ръка.

Погледът му се засече с нейния, зениците му се разшириха. Споменът на това, което бяха правили заедно снощи, като че ли оживя в тъмния му поглед. А това накара бузите ѝ да се стоплят, както и вагината ѝ заедно с тях.

Сарафина трябваше да извърне поглед бързо.

Дарън седеше в едно кресло, облечен с чифт скъпо изглеждащи сиви панталони и лек бял пуловер. Две непознати жени и един мъж седяха наблизко.

Тя кимна.

— Дарън.

Той я изгледа от главата до петите. Любезните мъже показваха на жената, когато я мислят за привлекателна. Лицето на Сарафина се изчерви отново.

— Сарафина.

— Виждам, че си готова да се върнеш в Дъскоф.

Това дойде от Тео, и излезе с достатъчно приятелски тон, за непосветените уши. Сарафина обаче чу и агресивна нотка. Тя успя да посрещне погледа му спокойно.

— Аз съм готова да направя това, което трябва да се направи.

Тео махна с празната чаша кафе към количката в ъгъла на стаята, близо до малкия бар.

— Поръчах закуска.

Тя кимна, не желаейки да го погледне.

— Бих искал да те запозная с Джина, Лили и Карл — заяви Дарън. Той посочи към магьосниците от Убежището в Бостън, който кимнаха и казаха своето здравей. — Доведох общо десет. Останалите са отседнали в различни места из Манхатън. Ние сме тук, за всеки случай.

Да. За всеки случай.

— Благодаря, че дойдохте.

Дарън сви рамене.

— Дай ни една пукнатина в Стефан Фошо, дори възможността да е само една, ние ще се възползваме. — Гласът му изразяваше твърдост.

— Така, какъв е планът? — Попита Джина, тъмнокоса магьосница на земята с изобилно телосложение.

Сарафина отиде до количката, взе един кроасан, и отхапа края.

— Планът е, — каза тя между хапките, — да се върна при Стефан тази сутрин и да му кажа, че искам да се включа. Ще опитам да разбера колкото мога за това, което правят. Достатъчно просто.

Тя се обърна да потърси чаша кафе и разбра, че ръцете ѝ треперят. По дяволите. Чувстваше стомаха си студен, празен, изпълнен трепетно вълнение, все едно имаше сценична треска.

— Какво ще кажеш за даемана, който е толкова очарован от теб? — попита Дарън.

— Даеманът е домашен любимец на Стефан. — Тя отпи малко от горещата черна смес, затвори очи и се отпусна за момент. Ах, така беше по-добре. — Аз мисля, че той възнамерява да ме даде на чудовището в някакъв момент, но иска нещо от мен първо. Докато Стефан не получи каквото иска от мен, той ще контролира Бей толкова, колкото може.

— Но ти не си в безопасност от него.

Дарън ѝ хвърли друг бавен поглед, но сега очите му блестяха от уважение. Той беше воден магьосник и обикновено водата и огъня се отблъсват един от друг. Въпреки това Дарън изглеждаше доста привлечен от нея. Но Сарафина беше обвързана с Тео. Тя не споделяше чувствата на Дарън, нейните вече бяха запазени. Жалко, че бе избрала загубена кауза.

Тео се изправи.

— Ела тук. Имам един талисман, който трябва да ти дам.

Тя остави чашата си и кроасана и се приближи до него. Той извади малко сребърно колие от задния си джоб и го остави да виси пред нея. То все едно намигна кокетно на утринната светлина.

— Разбираш ли значението на пентаграма? — той я попита.

Тя протегна ръка и го докосна. Металът беше още топъл от топлината на тялото му.

— Знам, че Уика използва елен, но не знам какво символизира. Родната ми майка ме отгледа като християнка, така че е малко... — тя замълча, защото не искаше да обиди никого.

Розмари беше агностичка и ходенето на църква за Сарафина завърши. И все пак, като завръщане към детството, мисълта за Уика я накара да се поизпоти малко. Изправеният пентаграм като символ на тази езическа религия, я накара малко да се изнерви, беше я срам да каже. Ранни детските преживявания бяха врязани дълбоко, както се оказа, вкопчени силно в психиката ѝ. Нейните повтарящи се кошмари бяха достатъчно доказателство за това.

Тя вдигна поглед към Тео, който я изучаваше внимателно. Тео вероятно бе Уика. Образно. Това, което беше казал по-рано за задгробния живот, я накара да мисли, че е. Всичко останало за него я караше да се поти, така че защо не и от религията?

— Това не е символ на Сатаната — каза Тео. — Това е един мит, както фундаменталистите вярват, отчасти според неща, измислени от

християнските пропагандатори през петнайсети век, за да клеветят езичници. Уиканите дори не вярват в Сатаната.

Тя кимна и облиза устни.

— Знам. Искам да кажа, четох за това.

— Добре. — Ръката му се склочи около нейната. Той постави показалеца си на всяка точка, докато говореше. — Въздух, вода, огън, земя. Това последното е за духа.

Тя се намръщи, усещайки висулката.

— Много е тежка.

Тео кимна.

— Има вода в него, която аз омагьосах тази сутрин, така че Дарън да я използва, за да те следи. Където и да отидеш, ще те последва.

Тя се обърна и събра косата на върха на главата си, така че Тео да може да я сложи върху нея. Въобразяваше ли си или пръстите му се задържаха на тила ѝ по-дълго, отколкото трябва? Дали погалиха леко малките косъмчета там? Докосването му я накара да настръхне, накара я да потрепери. Когато Тео се отдръпна от нея, тя забеляза загубата на телесната му топлина.

— Също така е настроен да усеща емоцията ти. Ако имаш прилив на страх или паника, ще знаем че нещо не е наред и ще дойдем при теб.

— Добре, тогава. — Треперейки леко, тя остави косата си да падне на мястото и се обърна. — Да вървим.

И отново при Белинда.

Сарафина се приближи до бюрото във фоайето на Дъскоф Интернешънъл, усещайки заклинанieto, което Тео бе направил, почиващо на врата ѝ като талисман срещу злото.

— Ти се върна. — Белинда я поздрави, пускайки пилата за нокти до бюрото с имитация на усмивка върху устните си.

Тя звучеше абсолютно развълнувана.

— Трябва да видя Стефан.

Белинда сви рамо, облечено в красива копринена блуза в сив цвят.

— Не можеш. Той не е тук.

Сарафина сложи ръка на върха на бюрото и се наведе напред.

— Какво искаш да кажеш? Къде отиде?

Белинда ѝ се присмя.

— Г-н Фошо е зает човек. Нима е трябвало да чака тук теб?

По дяволите.

— Много е важно, трябва да говоря с него.

— Я не ми се прави на примадона. Той отпътува тази сутрин. Г-н Фошо ми каза, да изпратя Дейвид за теб. Той ще те отведе там, където трябва да отидеш.

Тя откъсна едно розово листче от бюрото с красивите си пръсти.

— Бележката на г-н Фошо за теб, която остави гласи: „Ако мислиш сериозно това, което каза вчера, посрещни ме на летището“.

Белинда погледна часовника.

— Но по-добре побързай, той излита скоро.

— Той какъде ще лети?

Белинда направи гримаса.

— Аз откъде, по дяволите да знам? Аз съм само рецепционистка.
— Тя вдигна телефона и натисна един бутон. — Дейвид веднага ще слезе долу.

Сарафина се размърда на задната седалка в лъскавата черна лимузина, когато завиха към улицата, която щеше да ги закара до летището.

Най — накрая.

Срещу нея седеше Давид, воден вечер, който очевидно бе нещо като личен асистент на Стефан. Носеше скъп ушит по поръчка костюм и подигравателния му израз много си приличаше с този на Белинда с тясната си, конска физиономия. Той беше учтив, културен, малко двуполов и поне малко повърхностен, сякаш за да пасне в Ню Йорк като част от пъзела.

Сарафина остана с впечатлението, че той би я убил на драго сърце, ако мислеше че ще получи нещо за това.

Тя беше сигурна, че Дейвид също е служил и на Уилям Крейн. Беше чула Томас и другите да говорят за него и преди. Всеки път, когато Сборището и Дъскоф са имали сблъсъци или са провеждали нападения, някак си този човек все се бе отървявал.

Те караха през града в обедния трафик към летището, което се обслужваше предимно частни самолети. През цялото време, докато пътуваха Дейвид или използваше своето Блекбери, или лаптопа си. Той бе отделил само един малък поглед насочен към нея. Наистина, единствения път, когато си отвори устата бе да говори против Томас и Сборището. Сарафина беше задържала гнева си, като спечелила Оскар актриса, но тя много искаше да удари тази малка невестулка.

Сарафина седеше сковано, загледана през прозореца на лимузината, умът ѝ анализираше положението ѝ отново и отново. В момента караха бързо през трафика в Манхатън толкова бързо, колкото шофьора на лимузината можеше да си проправя път, в луда надпревара да стигнат до частния самолет на Стефан, който веднага би я откарал далеч до непознати части на света.

Нямаше да има начин за Тео и Дарън да я следват, дори и с чудесно омагьосаното колие. Беше ли Стефан направил това нарочно? За да гарантира, че тя не е наблюдавана от Сборището? Ако е така, дали само подозираше, че все още има връзка с Томас Монахан... или *знаеше*?

Лимузината спря до един лъскав средно голям и бял самолет с разноцветни линии стичащи се по тялото на самолета и два огромни

двигателя, монтирани в близост до опашката. Имаше шест прозореца облицовани от двете страни. Това е частният самолет на Стефан, разбира се, че щеше да е от най-висока класа.

Шофьорът на лимузината отвори вратата за нея, пускайки сутрешното слънце вътре. Тя погледна към самолета и се обърна към Дейвид.

— Не нося нищо с мен, дори четката ми за зъби.

Дейвид изкриви устните си в язвителна усмивка и остави Блекберито си да падне в скута му.

— Ако искаш да се присъединиш към Дъскоф, от теб се очаква да кървиш за нас. — Той обърна главата си на една страна и ѝ дари един смразяващ поглед. — Ако не можеш да издържиш един ден без четката си за зъби, тогава ти определено не си готова за останалото. Ясно?

Шофьорът ѝ помогна да излезе и я поведе към стълбите. На върха я чакаше Стефан.

— Сарафина, толкова се радвам, че реши да се присъединиш към мен. — Той ѝ направи знак и тя изкачи стълбите до върха. — Влез вътре в моя салон.

Той постави ръка на кръста ѝ и я заведе в пасажерската кабина на самолета. Тя бе тясна, но много луксозна. Възползва се от малкото време, за да разгледа фината кожена мебел, дебелия килим, широкоекранния телевизор и стерео системата, както и напълно заредения бар.

Стефан посочи към двама мъже с много мускули, седящи в предната част на салона, в близост до пилотската кабина.

— Моите телохранители. Те говорят само, когато им кажеш, така че няма да ни смущават.

Някой помръдна в ъгъла на кабината. Пилота? Мъжът се обърна и насочи ледено сините си очи към лицето ѝ.

Бей.

Вратата на самолета се затръшна зад нея.

Огънят се надигна толкова бързо, колкото и страхът ѝ. Щеше да се бори докрай, защото нямаше никакъв начин да се даде толкова лесно. Силата се раздвижи в центъра на гърдите ѝ, разпростирайки се надолу по ръцете, та чак до дланите ѝ, където огънят танцуваше и блестеше между пръстите ѝ. Благодарение на тренировките на Тео, тя бе заела позиция, застанала на пръсти, и бе готова да реагира бързо.

— Спокойно, цвете мое — каза Стефан. — Той няма да те нарани.

— Само дето се опитва всеки път, когато ме види — отвърна тя през стиснати зъби.

— Погрешно си разбрала действията му. Винаги ти го атакуваш първа, нали? От страх?

Сарафина задържа погледа си прикован в Атрика.

— Това е така, понеже *той е страшен*. Нахлу в дома ми, въртеше се около леглото ми през нощта, стряскаше ме в тъмни коридори.

— Е, — Стефан разпери ръце, — Атрика не са много вещи относно нашата култура. Бей е един от малкото, които изобщо говорят английски.

Тя му отправи мръснишки поглед.

— Щом никога не е искал да ми причини зло, защо ми каза, че можеш да ме защитиш от него?

Стефан се ухили.

— А, това. Е, всъщност не съм излъгал, цвете мое. Никой не може да каже какво ще поиска да ти направи Бей в бъдеще. — Жлъч се надигна в гърлото ѝ при тези думи. — Мислех го, когато казах, че до мен ще си в по-голяма безопасност, където той ще може лесно да те вижда от време на време и където ще мога да му напомням, че отговаря пред мен. Но в този момент, Бей не е заплаха за теб.

Ако омагьосаният медальон, който Тео ѝ бе дал, работеше, в този момент той вероятно откачаше. Като стана дума за емоционална нестабилност.

— Какво прави той тук? — попита тя с тих, треперещ глас.

— Мислех, че искаш отговори. Най-добрият човек, който може да ти ги даде, е самият Бей. Опитвам се да спечеля доверието ти така, както ти искаш да спечелиш моето. Това е моят подарък към теб, Сарафина. Той има да ти каже много неща. Точно сега вярвам, че иска само да те гледа, да бъде в една стая с теб. Може би по-късно ще бъде по-разговорлив.

Да я гледа? Това направо чупеше зловещо метъра.

Сарафина остана като вкаменена, втрещена в даемана Атрика, докато Стефан отиде до бара и си наля кехлибарена течност в ниска и широка кристална чаша.

— Някой да иска питие?

Сарафина със сигурност можеше да изпие едно, макар все още да нямаше обед, но бе почти сигурна, че ще го повърне от нерви. Тя поклати глава.

— Седни, цвете мое. Отпусни се. Не си в никаква опасност и сме на път да потеглим. — Стефан взе дистанционното и го насочи към стереото. Бавен, мрачен и твърд алтернативен рок се понесе меко от говорителите. Колко подходящо.

Извънземните очи на Бей се впиха в лицето ѝ. Тя не можеше да отмести поглед от неговия. Какво ли щеше да направи той, ако го стореше? Боже, бе успяла да се затвори като в капан в самолет със Сатаната и демоничния му слуга.

Браво, Сарафина.

Стефан се придвижи бавно до седалката и седна, сякаш всичко беше наред.

— Изглеждате така, сякаш всеки момент ще извадите пистолети и ще ги насочите един към друг. Това не е... как му се викаше? О.К. Корал.^[1] Сядайте и двамата.

Бей първи отмести поглед. Застана близо до едно кресло, но не седна.

Сарафина седна в едно от местата най-далеч и от двама им, точно когато самолетът потегли напред и се отправи към пистата.

— Къде отиваме? — попита тя.

— Изненада е — отвърна Стефан.

О, боже.

Тео със сигурност жестоко се бе разпенил досега. Толкова силно искаше да я защити, въпреки че тя бе способна да се пази и сама. Фактът, че сега не можеше да бъде до нея го тревожеше много повече, отколкото тревожеше нея.

Сега сърцето я болеше за него, нещо дълбоко и болезнено вътре в нея. Искеше го — усещането от едрото му тяло и аромата на кожата му. Желанието бе толкова силно, че извика сълзи в очите ѝ.

— Та, как е Изабел? — Стефан отпи от питието си.

Тя примигна изненадано при този въпрос, след което бързо си спомни историята им. Изабел бе отговорна за затварянето му в Грибин. Бе сметнала Стефан за отговорен за смъртта на сестра си от ръката на демон и една нощ го бе хванала в капан в лимузината му, позволявайки на Сборището да го заловят. Ако Еразъм Бойл не го бе измъкнал от Грибин — първоначално с намерението да го убие — Стефан все още щеше да е там.

— Срещнах я само няколко пъти — отвърна уклончиво тя. — Омъжила се е за Томас Монахан.

Стефан наклони питието си към нея.

— Да, знам. Пратих им тостер като сватбен подарък. Каква невероятна двойка. — Всяка дума бе пропита със сарказъм. — И Мира Хоскинс... о, фамилията ѝ сега е Макалистър, нали? И тя е прекрасна жена. Уби баща ми, както знаеш.

Сарафина кимна.

— Чух за това. Съжалявам за загубата ти.

— Повечето хора в Дъскоф мислеха, че бих приветствал смъртта му, след като управлението на Дъскоф и цялото богатство се падаха на мен. Грешаха. Обичах баща си. Той ме прие, когато никой друг не искаше. Научи ме на всичко, което знам сега.

Сарафина бе запозната с историята. Стефан Фошо бе роден в Париж и все още говореше със силния акцент, който издаваше, че е французин. Когато бил момче, той избягал от органите за защита на детето и заживял на улицата. На пътуване до Париж, Уилям Крейн се натъкнал на детето и разпознал в него много силен огнен магьосник. Крейн го осиновил и го отвел в Щатите, където го отгледал.

Много хора смятаха, че така Крейн е заменил биологичния си син — също огнен магьосник, — който избягал от него още на ранна възраст. Биологичният син на Уилям Крейн бе Джак Макалистър,

дясната ръка на Томас в управлението на Сборището. Стефан се бе оставил в ръцете на Уилям. Бе се превърнал в идеален вещер, достатъчно зъл, за да върви по стъпките на баща си.

— Всичко, което направих, е от обич. — Емоции напиреха в гласа на Стефан. Той вдигна поглед към нейния. Очите му бяха хубави, ясно сини — същите очи, които бе виждала да гледат от кориците на списанията през целия ѝ живот, докато се редеше на опашка в магазина. — Сторих всичко заради баща ми, за да го накарам да се гордее с мен. Може и да го няма, но вярвам, че все още ме наблюдава. — Стефан направи пауза и отмести поглед встрани. — Би искал да отмъстя за него.

Бей се взираше упорито в нея. Това караше ръцете ѝ да се изпотят.

Навлажнявайки устни и слагайки загрижено изражение на лицето си, Сарафина се приведе към Стефан.

— Сигурна съм, че Уилям Крейн не може да бъде по-горд с теб.

Той отпи още една глътка от питието си.

— Липсва ми.

— Сигурна съм, че е така. — Тя хвърли поглед към Бей, който стоеше неподвижно като гръцка статуя до стола на Стефан. — Мога да разбера загубата ти, след като наскоро изгубих приемната си майка.

Той кимна.

— Тогава разбираш, че, въпреки че казах на Мира, че ѝ прощавам задето уби баща ми, все пак ще трябва да я накарам да си плати.

Студената заплаха в думите му накара тялото ѝ да застине и дъхът да заседне в гърлото ѝ. Не бе сигурна какво да отговори.

— *En fait*^[2], баща ми уби родителите на Мира в демонски кръг, така че виждам защо би искала отмъщение.

— Да. — Тя му се намръщи. — Баща ти не се ли опита да убие Мира в друг демонски кръг, когато тя го изхвърли през прозореца? Било е самозащита, нали?

Стефан направи жест с чашата си.

— Да, и това го имаше. При всички случаи простих на Мира задето уби баща ми. Простих и на Изабел за греховете ѝ спрямо мен.

Самолетът излетя, събаряйки я назад. Тя сграбчи облегалките за ръце, пренебрегвайки коланите. Бей стоеше неподвижно, без да

помръдва мускулче. Сякаш нищо не бе в състояние да го помръдне.

Би искала да пробва с огнехвъргачка.

Стефан прокара пръст по ръба на чашата си.

— Но може би ще трябва да се върна към дадената дума.

Това последно изречение бе промърморено с тих глас, който ѝ напомни за сериен убиец. Думите му бяха изречени по начин, заради който през ума ѝ преминаха брутални, отвратителни картини на убити животни.

Стефан искаше Изабел и Мира мъртви... и то по ужасен начин.

Отново бе останала без думи. Какво можеше да отговори на това?

Сарафина преглътна с усилие по време на мълчанието, знаейки, че той очаква тя да му отвърне с нещо. Това можеше дори да е някакъв тест, за да я види как ще реагира.

Тя подбра внимателно думите си, когато отново можеше да проговори.

— И двете са много силни магьосници и са под закрилата на Томас Монахан. Мира му е братовчедка, а Изабел му е жена. Как предполагаш, че ще се добереш до тях?

Бей се размърда до Стефан. Помръдна за пръв път.

Тя се облегна назад в креслото си.

— О. Възнамеряваш да използваш Бей.

Той я дари с жестока усмивчица и наклони глава.

— Старомодно.

— Говорейки за Бей. — Тя премести погледа си върху Атрика и присви очи. — Нека поговорим малко за теб, става ли? Е? Какво искаш от мен?

Сарафина впери поглед в Бей и отказа да го отмести, без значение колко трепереше от страх. Тя стисна юмруци в скута си, за да го скрие. Ако Бей усетеше ужаса ѝ, това би било като да си играеш с акула във водата.

Или може би би било по-скоро като стриптийз?

— Казах ти в Сборището, преди да запратиш огън по мен — рече Бей. Гласът му бе нисък и равен, безизразен. Бяха ѝ казали, че Атрика се водят по емоциите, но в гласа му такива не се усещаха. — Не искам нищо от теб; просто искам теб.

— Е, Бей. — Тя се приведе напред и повдигна вежда. — Не можеш да ме имаш. Какъв е другият вариант?

Лицето му се замъгли от ярост. А, ето я емоцията. Надигаше се изпод маската на леден стоицизъм. Колко странно познато.

— Нямах избор по този въпрос.

— Аз съм свободен човек, Бей и няма да бъда принудена да правя нещо, което не искам. Бъди по-точен какво искаш от мен.

О, Боже, сега, след като попита, вече не бе сигурна дали иска да узнае отговора.

— Искам да износиш детето ми.

Тео заби юмрук в таблото на седана на Дарън, докато преминаваха със свирене на гуми през портата на летището, тъкмо навреме за да видят самолета на Стефан да излита.

Ако велосипедът му бе тук, щеше да може да избегне трафика и щеше да пристигне по-рано. Въпреки че пристигането по-рано нямаше да има особено значение, освен ако не възнамеряваше да се скрие в багажното отделение.

Тео наблюдаваше със свит стомах как самолетът излита и се извисява в синьото небе.

— Дотук с ползата от омагьосания медальон. — Дарън спря колата. — Имаме нужда от алтернативен план и то бързо.

— Ще се доберем до разписанието и ще видим къде отиват. — Той направи пауза, гледайки как самолетът се изгуби в хоризонта. — После ще ги последваме.

Дарън наблюдаваше отдалечаването на самолета.

— И ще се обадим на Томас.

— Наистина ли мислиш, че ще те взема през целия път до крайната ми дестинация? — каза Стефан, когато спряха пред невзрачен, но въпреки това очевидно луксозен хотел в центъра на Луисвил, Кънектикът. Колата спря на стръмната калдъръмена улица, а от двете ѝ страни се издигаха офис сгради и притискаха хотела помежду си. — Имам да върша важна работа. Такава, за каквато още не мога да ти се доверя.

— Това мога да го разбера.

Стефан планираше да я остави в този хотел, докато не си свърши работата. Беше много хубаво място с антични орнаменти.

Сарафина все още трепереше след разговора си с Бей на самолета. Нещата, които ѝ каза, бяха блокирали мозъчните ѝ функции и чак сега си ги възвръщаше.

Бей ѝ бе казал най-различни неща, които тя никога не бе искала да узнава и абсолютно никога не е искала да касаят нея. Неща, които я караха да мечтае — не, *да копнее* — за дните на невежество, когато нямаше представа, че е магьосница, когато прекарваше дните си в малка кабинка, въвеждайки данни до забрава.

Вместо това Атрика бе решил, че е подходяща за разплод. Та тя дори нямаше широк ханш. Налудничав кикот се надигна в нея. Да, когато даеман те набележи за своя половинка, следва кратък миг на лудост. Това бе още едно от онези неща, които не искаше да научава от първа ръка. Сарафина смяташе, че лудостта е нормална... ако имаше нещо нормално в ситуация като тази. Ако Бей получише каквото иска и я направеше своя партньорка, може би щеше да извади късмет и да се побърка нацяло. Така нещата със сигурност щяха да станат поносими.

— Добре ли си?

Тя фиксира с поглед Стефан.

— Със сигурност *не съм* добре.

Стефан изцъка с език.

— Ако се присъединиш към нас, ще направя всичко по силите си да те опазя от Бей.

— Да, продължаваш да го повтаряш. — Тя се изсмя отново, но този път си беше напълно нормално. — Очакваш ли да повярвам на това?

Двамата бодигарда също бяха в лимузината, но красноречиво игнорираха разговора им.

Стефан разпери ръце.

— Чу историята на Бей. Той те видя пръв, скъпоценна, неоткрита огнена магьосница. Могъща и невежа за способностите си, чакаща само да бъде оформена от ръцете на Дъскоф. Бей беше този, който привлече вниманието ни към теб и пръв те набеляза. Аз ще съм този,

който ще се опита да те измъкне от влюбените му лапи. Искаме те за себе си.

Сарафина го прониза с поглед и присви очи.

— Значи сега знам какво иска от мен Бей, но какво искаш ти от мен, Стефан?

Стефан се приведе напред.

— От теб искам това, което искам и от всички останали членове на Дъскоф — кръвта ти, потта ти и може би дори живота ти. В замяна на лоялността и отдадеността ти, ти ще получиш богатства и удобства, каквито дори не си си представяла. — Той направи пауза колкото един удар на сърцето. — И за теб, Сарафина, *сила*. Ти си една от най-могъщите огнени магьосници, с които съм се сблъсквал. Бих искал да си до мен. Би могла да бъдеш високо в йерархията на организацията. — Той повдигна вежда. — Фактът, че те искам толкова силно, е още една причина да те държа далеч от Бей. Трябва да си спокойна.

Сарафина преглътна поредния пристъп на смях. Да, Стефан Фошо да я пожелае за своята организация от вечери бе много успокоително.

Шофьорът на лимузината отвори вратата ѝ. Тя хвърли поглед към вратите на хотела, а след това се обърна обратно към Стефан.

— Вземи ме с теб.

Стефан поклати глава.

— Не, цвете мое. Твърде рано е. Живяла си с врага със седмици. Повлияли са ти. Колкото и да искам да ти вярвам, не мога да те допусна до плановете си засега; те значат твърде много за мен. Има стая, запазена за теб. Настани се, разходи се из магазините на хотела и си купи някои дрехи. Тук разполагат с изненадващо хубави дрехи. — Той извади пачка банкноти и ѝ я подаде. — Сметни го за подарък от мен. Ще говорим повече, когато се върна.

Тя позволи на шофьора да ѝ помогне да слезе от лимузината и наблюдава как потегля.

— По дяволите, — възкликна гласно тя, когато един от портиерите се приближи до нея. — По дяволите, по дяволите, по дяволите!

— Мога ли да ви помогна, госпожице? — попита портиерът.

Точно тогава пред хотела спря мотор. Не беше Харли като на Тео. Червен пистов мотор. От онзи вид, който би накарал Тео да злобее. Но

изглеждаше бърз. Бързото беше добро. Колко различен можеше да е един пистов мотор от един Харли? Добре, вероятно много по-различен. Въпреки това бе карала Харлиито на Тео за кратко. Това съвсем не я правеше експерт по каране на мотор.

Но случаят бе спешен.

— Не — отвърна тя на портиера, а очите ѝ бяха приковани в мотора — но той може и да успее. — Тя се насочи към собственика на мотора, който тъкмо слизаше. Той я огледа с оценяващ поглед. Това беше един от онези случаи в живота ѝ, когато се радваше, че мъжете я намират за привлекателна.

Мъжът бе в средата на трийсетте, вероятно заможен. Добре изглеждащ по един обикновен начин. Пясъчно руса коса и кафяви очи.

— Имам голям проблем и трябва да взема на заем мотора ти. — Тикна му пачката с пари, погълната от чувството, че това няма да свърши работа. — Може ли да използвам мотора ти за няколко часа? — Тикна му и дамската си чанта. — Ето документите ми, кредитните карти, всичко. Можеш да ги задържиш, докато се върна.

Той прехвърли пачката, а очите му се разшириха.

— Тук трябва да има близо десет хиляди долара.

Тя кимна, изненадана от количеството, което ѝ бе дал Стефан.

— Само за няколко часа, кълна се.

— Изобщо знаеш ли как да караш такова нещо?

Е, *нещо такова*. Тя кимна и вдигна поглед към него, вливайки в усмивката си цялата сладка, ангелска невинност, която русата ѝ коса, сините очи и кожата с цвят на праскови и сметана внушаваше. Бе постигнала толкова много в живота си заради начина, по който изглеждаше... нека да подейства още само този път.

Той разклати пачката с пари пред лицето ѝ и се ухили.

— Това са много пари, скъпа, но моторът струва много повече. Откъде да знам, че ще го върнеш обратно?

Тя хвърли поглед надолу по улицата, а лицето ѝ се изкриви от болка, когато стоповете на лимузината светнаха и автомобилът зави зад ъгъла. Ъгх. С всеки миг, в който стоеше тук с този мъж, Стефан се отдалечаваше. Дори вече можеше да е късно да го настигне.

Сарафина върна погледа си обратно върху собственика на мотора.

— Няма как. Моля Ви, господине, спешно е.

Той я преценява за известно време.

— Задръж си парите. — Мъжът ѝ подаде ръка. — Казвам се Ерик и сега ще ти кажа какво, скъпа, качвай се и аз ще последвам тази кола, от която не сваляш очи. Имам нужда от малко вълнение в живота си.

Боже, каквото и да е! Трябваше да открие къде отива Стефан, дори това да означаваше да помъкне със себе си не-магьосник.

Тя кимна.

— Да, добре, да вървим. — Буквално танцуваше на тротоара в нетърпението си да тръгнат. — Последвай лимузината, която тръгна от тук. Обаче не твърде близо. Не трябва да разбира, че го следим.

— Хей, гледал съм достатъчно филми. Знам как се прави. Качвай се. — Ерик праметна крак през мотора и тя се качи зад него. Той ѝ подаде каската си. *Какъв джентълмен.* — Сложи си това.

Щом бе подсигурена, Ерик потегли толкова рязко, че тя извика от изненада и го стисна здраво.

Той извика и пое надолу по улицата с такава скорост, че Сарафина се впи за гърба му с цената на живота си.

[1] Gunfight at the O.K. Corral / Престрелка в О.К. Корал — уестърн филм от 1957. ↑

[2] En fait (фр.) — всъщност. ↑

Стефан бързо ги изведе извън града и около час и половина се движи на юг. На няколко пъти Сарафина си помисли, че Ерик ще се умори от новото изживяване и ще поиска да се върне в удобния си хотел, но той така и не изгуби ентузиазма си за преследването.

Явно късметът бе на страната на Сарафина, когато срещна този мъж. Единствената уловка беше, че Ерик бе не-магьосник — цивилен. Сарафина се надяваше само да успее да го опази от разкриването на нещо, което ще промени живота му и ще накара главата му да експлодира.

Щом слязоха от магистралата, следването на лимузината стана далеч по-трудно. Ерик се справяше с умениято на агент на ЦРУ, поддържайки достатъчна дистанция, че от време на време да вижда задната броня. Беше странно да се види как от такъв символ на сила и престиж се пренасяш сред ръждясали каравани и сглобяеми къщи.

Дълбоко в сърцето на провинцията, лимузината пое по тесен, обрасъл път, който явно отвеждаше до обширно парче земя. Изглежда бяха достигнали крайната си цел. Тя потупа Ерик по рамото и го помоли да остави мотора в началото. Той спря и слезе.

— Сега какво? — Ерик се обърна към нея, а очите му бяха изпълнени с очакване.

— Следващата част трябва да свърша сама.

Той посочи към малката алея.

— Искаш да кажеш да отидеш там съвсем сама? Това може да не е безопасно.

Тя се усмихна.

— Мога да се грижа за себе си, но ти благодаря за загрижеността. И страшно много ти благодаря, че ме докара. — Тя му подаде ръка. — От тук мога да поема аз.

Той пое ръката ѝ, стисна я, но след това я задържа.

— Как се казваш?

О, по дяволите. Разбираше погледа в очите му и бавното спускане на погледа му означаваше, че се чуди как ли би изглеждала гола.

Тя се поколеба, но все пак той я бе докарал чак до тук. Не беше подходящият момент да се държи грубо.

— Казвам се Сарафина.

— Ще се съ согласиш ли да излезеш на кафе с мен някой път, Сарафина? Може да ми разкажеш всичко за мистерията около теб.

— Това е много мило, Ерик, и мисля, че си страхотен...

— Но?

— Точно сега не съм свободна да излизам на кафе, с който и да е.

— Не виждам пръстен, но има някой мъж, нали?

Той най-накрая пусна ръката ѝ.

Тя сви рамене.

— Може би. — Сарафина хвърли поглед към алеята. — Трябва да вървя, Ерик. Благодаря ти отново.

Той обърна мотора и го скри навътре в храстите.

— А, не, скъпа, няма да те оставя. Отивай там и свърши каквото трябва да свършиш. — Той се настани под един дъб. — Ще съм тук, когато се върнеш.

Изпълни я облекчение, след като нямаше представа как ще се върне обратно до Луисвил. Това, да открие какво прави Стефан на сред провинцията на Кентъки, бе отвлякло вниманието ѝ от тази грижа.

Благодаря на Бог за южняците.

— Ерик, ти си добър човек.

Той ѝ намигна.

— Може би съм толкова добър, че да те накарам да забравиш за този, който те спира да излезеш на кафе с мен.

Той се намести обратно с въздишка и затвори очи.

Тя се засмя и поклати глава, изчезвайки надолу по обраслия в зеленина път.

Алеята беше дълга.

Задъхвайки се, тя най-накрая стигна до края, където се намираще откритото пространство. Освен това сега избора ѝ на пола и високи токове изглеждаше крайно незадоволителен. Разбира се, беше си представяла, че цял ден ще се наслаждава на климатика в Дъскоф

Интернешънъл, а не че ще гони комари на полето, близо до криволичещата река Охайо.

Слънчевата светлина се отразяваше от тавана на автомобила в далечината. Придържайки се към линията от дървета, тя изкачи хълма, който скриваше долната част на колата и откри сграда.

Блестяща, лъскава сграда наскрив сечището.

Не беше къща; бе по-индустриален тип. И все пак нямаше нищо, което да ѝ подсказва за какво точно бе предназначена. Сградата беше проста, неопределена и много не на място тук наскрив пустошта.

Бе късен следобед, клонящ към здрач. Късният следобед бе най-горещата част от деня и косата на Сарафина бе отпусната и тежко прилепнала за главата ѝ. Тя събу обувките си и ги остави да висят от показалеца ѝ, докато крачеше през хладната трева към сградата. Няколкото прозореца бяха закрити, но имаше врата в задната част. Разбира се, бе заключена. Стефан нямаше да крие някаква сграда чак тук и да не заключи вратите.

Възпрепятствана, Сарафина се завъртя, чудейки се какво да направи. Беше толкова близо до разкриването на това, което си бе наумил Стефан. Тя беше тук, само ако можеше да се приближи още малко. Дървета обграждаха сградата. В далечината, в подножието на хълма, бе реката. Не можеше да влезе в сградата, но това не означаваше, че не може да намери нещо около нея. Може би щеше да открие нещо, ако претърсеше околността.

Няколко часа по-късно Сарафина бе претърсила всеки сантиметър от имота и нямаше с какво да се похвали, освен с ухапвания от насекоми. Лимузината на Стефан все още бе паркирана отвън и никой не бе влизал или излизал от там.

Здрачът бе преминал в нощ, отнасяйки топлината от въздуха и оставяйки само хлад. Беше време да се връща към пътя и да се надява, че Ерик не си бе тръгнал. Щеше да се върне в хотела и да пробва нещо друго.

Сарафина отмести един клон и се отправи към пътя, а сърцето ѝ бе натезало от поражението. Точно тогава зърна нещо, което бе пропуснала преди това. Имаше отвор под хълма, закрит от скалите.

Няколко клона бяха сложени отпред и изглеждаха неестествено, сякаш криеха нещо.

Тя ги избута настрана и разкри малкият отвор в скалата. Стойкики наред сноп лунна светлина, който изтриваше цветовете на надвисналите скали, тя го огледа. Някой умишлено го криеше и съдейки по тръпката, която премина по гърба ѝ, там имаше нещо много важно.

Имаше само един начин да разбере какво.

Разглеждането на пещери не беше в списъка ѝ със задачи за деня. И все пак може би това бе единственият ѝ шанс да я проучи. Отново обу обувките си. После, спускайки се надолу, влезе през отвора, молейки се да няма паяци или змии.

В другия си край пещерата бе достатъчно висока, за да може да се изправи. Вътре беше студено, тихо и тъмно като в рог. Протягайки ръка, тя запали малка огнена топка върху дланта си. Харесваше тази страна на магията си; нямаше нужда да си носи фенерче.

Графити покриваха каменните стени на пещерата, а върху песъчливия под се търкаляха няколко бутилки от бира. Въздухът миришеше слабо на марихуана. Вероятно затова клоните закриваха входа; може би предишният собственик на земята се бе опитвал да спре тийнейджърите да влизат в имота му.

Още един малък отвор отвеждаше в друго помещение. Осветявайки с огъня, тя видя, че навътре се простираха множество стаи. В някоя от тях, дълбоко навътре, капеше вода.

Изглеждаше като обикновена пещера. В този регион имаше много. В действителност Кентъки бе известен с тях. И все пак... имаше и нещо друго тук. Нещо повече. Можеше да го усети, да го почувства, полъх от мрачните дълбини.

Тя потрепери, а сърцето ѝ ускори ритъма си. Нечие присъствие се усещаше в стаята при нея, нечие чуждо тяло излъчваше топлина и я сгриваше. Макар да не можеше да види, нито да чуе някого, знаеше го.

О, Боже, не беше сама.

Сарафина се обърна да си ходи и се блъсна в нещо твърдо. Огънят ѝ изгасна. Тя изпищя, но нечия ръка затисна устата ѝ, преди да успее да извика с цяло гърло.

— Аз съм.

Тео отмести ръка от устата ѝ и за момент изглеждаше, че тя ще припадне, преди да успее да проговори отново.

— Тео, какво правиш? Не можеш ли да издадеш някакъв звук, когато се промъкваш зад някого в тъмна пещера? Съкрати ми живота с поне пет години!

— Издаването на звук би развалило идеята на промъкването, нали? Не бях съвсем сигурен, че си ти, докато не връхлетя отгоре ми. Можеше да е някой друг с твоя медальон. Както и да е, смятай, че съм ти отмъстил. И ти ме лиши от няколко години живот, докато те гонех из цялата страна.

Тя докосна медальона, който той ѝ бе дал.

— Предполагам, че работи.

— Да. — Дъхът му погали бузата ѝ и той я придърпа към себе си. — Радвам се, че те намерих в пещера в централен Кентъки. — Той зарови лице в косата ѝ за момент, преди да отстъпи назад.

— Нали видя лимузината? Сигурно знаеш защо съм тук.

— Да, срещнахме Ерик надолу по пътя. Всичко, което каза, беше много просветляващо. Разбира се, по-голямата част беше за това колко си секси. — Имаше нещо в гласа му, което не си беше съвсем на мястото. Беше сух, грубоват и малко саркастичен.

— Ха! Чакал ме е. Какъв мъж.

Тишина. Тео не отговори, но тялото му застина. Този път мълчанието му говореше повече от всякакви думи.

— Ти ревнуваш! — Осъзнаването на този факт я заля като студена вода, събуждайки я и карайки я да ахне. — Ревнуваше, когато си помисли, че Дарън се интересува от мен, а сега Ерик...

— Не ревнувам.

Тя се изсмя.

— Да, Тео, ревнуваш. Познавам ревността, когато я чуя. Слушай, приятел, трябва първо да ми кажеш, че се интересуваш от мен, преди да имаш каквото и да било право да ревнуваш от други мъже.

Той я дръпна плътно до себе си и сниши устата си до нейната.

— А онези няколко ноци в леглото? Не показаха ли, че се интересувам от теб?

— Сексуално, може би. — Дъхът ѝ заседна в гърлото. — Показаха ми, че искаш да ме чукаш и че се бориш с това, нищо повече.

— Да, искам да те чукам. — Той остави устните си да докоснат нейните. — Искам да те държа в леглото при мен цяла нощ, да те карам да свършиш толкова много пъти, че си нямаш и представа.

О...

Сарафина преглътна с усилие и се намести в хватката му.

— И какво те спира? — Гласът ѝ излезе почти като шепот.

— Забравих.

Той захапа долната ѝ устна, карайки цялото ѝ тяло да настръхне, след това притисна силно устата си в нейната, горещо и гладно. Тео разтвори устните ѝ и пъкна езика си вътре, издавайки тих звук, сякаш беше толкова вкусна. Накара я да потрепери.

Когато прекъснаха целувката, Сарафина дишаше тежко и едва стоеше на крака.

— Ъ, когато отидем в хотела или някъде с легло — всъщност и диван ще свърши работа, даже и фотьойл — ми напомни да ти напомня, че забрави.

Той се засмя тихо. За първи път го чуваше да го прави и това я изпълни с дълбока радост.

— Няма да ми трябва напомняне.

Тя чу движение извън пещерата. Стъпки. Тя застина.

— Няма проблем. Вероятно са Дарън или Томас.

— Томас е дошъл до тук?

— Тръгнахме към летището веднага щом самолетът ти излетя. Още щом разбрахме накъде те води Стефан, всички скочихме в първия самолет за Луисвил. От там последвахме медальона. Бяхме само на няколко часа след теб.

Тео я последва през изхода и излязоха отново сред нощния въздух.

Една ръка я сграбчи и ѝ помогна да стане. Тя застана лице в лице с Дарън. Томас стоеше близо до него. Щом Тео мина, той постави ръка на кръста ѝ и я дръпна настрани от водния магьосник.

— Има ли нещо там вътре? — попита Томас.

Сарафина поклати глава.

— Мислех, че има нещо, но може би е било само въображението ми. Мисля, че сама си изкарах акъла.

— Стефан е в сградата, нали? — попита Дарън.

— Да.

— Има ли още някого вътре с него?

— Шофьорът му и двамата бодигардове в лимузината бяха единствените други хора в колата. Не е спирал да вземе никого. Бей беше в самолета с нас...

— Какво? — попитаха едновременно Томас и Тео.

Тя кимна.

— И имам да казвам много за това. Както и да е, Бей се телепортира преди да се приземим. Изводът? Не знам, но вътре има още трима вещици, без да броим Стефан. Бей може и да е, а може и да не е вътре с тях.

— Мисля, че трябва да отидем и да разберем — каза Дарън.

— Мисля, че трябва да завлечем задника на Стефан обратно в Грибин — добави Тео.

Томас потърка брадичката си.

— И аз си го мислех. Няма по-добър момент от този. Можем да свалим тримата бодигардове и шофьора.

— А Бей? — попита Сарафина. — Ами ако Бей се е върнал при предполагаемия си господар и сега е вътре? Колко магьосници доведе със себе си?

Томас ѝ се ухили.

— Страх ли те е, Сарафина?

— Да, по дяволите! И ако имахте някакъв здрав разум и вас щеше да ви е страх.

Дарън тръгна обратно към сечището.

— Да го направим.

Останалите мъже го последваха.

— Просто така? — Сарафина забърза след тях. — Сега веднага?

— Благодарение на теб имаме прекрасна възможност — рече Томас, вадейки мобилния телефон от джоба си. — Имам елемента на изненадата. Няма да го пропиляя. Да го хванем. — Поговори тихо с някого по телефона и после затвори. — Ще пратят моториста да се прибира и ще се срещнем пред сградата след две минути.

О, супер, магическа битка. Сарафина провлачи крака напред, очаквайки предстоящото с много по-малко желание от момчетата.

Нямаше защита на сградата, затова просто нахлуха. Стоманената врата лесно поддаде под крака на Тео, след като беше отслабена с малко магия. Томас направи същото и със задната врата. Планът бе да се срещнат по средата като заклещят в капан всички вътре. С магьосниците щяха да се справят.

Единственият проблем беше дали Бей ще скочи в боя.

Интериорът на сградата бе тъмен и странно пуст, но все пак горчивият аромат на безброй билки се усещаше във въздуха.

— Правят заклинания — промърмори на себе си Тео. — Това е земна магия, но във въздуха има още нещо.

Дарън вдиша дълбоко.

— Демонска магия.

Тео направи крачка напред, държейки Сарафина за ръка. По дяволите, никак не му харесваше това тя да е тук.

— Какво, по дяволите...

Нещо избухна в задната част на сградата, където стълби отвеждаха надолу в мрака. Джак и Адам, и двамата огнени магьосници, пристъпиха пред него, сини пламъци обгръщаха злоещо ръцете и торсовете им, за да осветяват пътя.

Тео си имаше собствено заклинание. Той запали малка, бяла орбита, която се носеше пред него и разсейваше мрака. Той направи знак на Сарафина, която си светеше с огнена топка в ръка, и заслизаха по стълбите.

Не искаше Сарафина да е част от сблъсъка. Щеше да ѝ е за първи път като магьосница от Сборището, а все още не беше свикнала със силата си. Вярно, че, с няколко сътресения по пътя по време на тренировките ѝ, накрая бе усвоила защитната магия, но ѝ липсваше опит. Напрежение сковаваше раменете и гърба му при мисълта да я включи в битка.

Но в битка със Стефан Фошо, колкото и защитникът в него да искаше да я предпази, не можеше да я спре. Не можеше да я ограничава и да взема решения вместо нея. Все пак Сарафина бе показала, че може да се грижи за себе си.

Нищо от това обаче нямаше да му попречи да ѝ пази гърба като ястреб.

Стълбите отвеждаха до дълъг коридор, който свършваше в кръгло пространство с още много коридори. Миризмата на билки

ставаше все по-наситена с навлизането им навътре в сградата. Освен това сякаш слизаха все по-надолу в земята. Тео можеше да усети трептенето ѝ, пулсирайки с кръвта му и карайки татуировките му да трептят.

— Мамка му — каза Адам, обръщайки се. — Това място е като призрачната къща на щата.

— Какво прави тук Стефан? — промърмори Джак.

— Тъмно е, в земята и се усеща променена земна магия. Мирише на даеманска магия. — Тео направи пауза. — Тук правят заклинания с Бей.

Звукът от удар в пода и викове дойде от дясната им страна. Надигна се аромат от комбинирана магия на елементите, задушавайки всичко останало. Очевидно групата на Томас се бяха натъкнали на нещо.

Тео и останалите се втурнаха обратно до общото помещение. Светлина блесна в края на коридора, по който бяха поели. Още едни стълби.

По-надолу в земята.

Стълбите свършваха в голяма зала с циментов под и маси от неръждаема стомана. Битката вече беше започнала. Мебелите бяха строшени, масите преобърнати, билките смазани на пода. Въздушните магьосници — Клеър и Мира — бяха заети.

Миризмата на всички елементи се носеше тежко във въздуха, заедно с... заедно с...

— Не — ахна Сарафина до него. — Не може да бъде.

Но беше.

Стаята не бе пълна с вещици, призоваващи демонска магия с Бей, както предполагаша.

Стаята бе пълна с Атрика.

21

Най-големият им кошмар се бе сбъднал. Чудовищата вече не бяха на цял един свят разстояние, те бяха тук. Сарафина, също като останалите магьосници от Сборището, остана безмълвна пред тази гледка.

Нямаше никакво значение, че би трябвало да е невъзможно толкова много даемани Атрика да са на Земята; те някак си се бяха озовали тук.

Стефан се извърна от мелето и спря погледа си на нея.

— Ти! — изрева той. — Ти малка кучка такава. Доведе ги право при мен.

Точно тогава един огромен — по дяволите, те всичките бяха огромни — Атрика с дълга, руса коса забеляза новодошлите и запрати голяма доза демонска магия към тях.

— Сарафина! — изрева Тео, точно преди да бъдат разделени. Магьосниците от Сборището се разпръснаха. Сарафина издигна щит и се претърколи надясно, намирайки маса и скривайки се зад нея, когато демонската магия премина като вълна покрай нея, обгаряйки циментеният под на стаята.

В другия край на стаята Тео се изправи на крака и отвърна на огъня, отблъсквайки демона. Купа с някакви билки прелетя покрай нея и се разби в стената, последвана от един демон.

Е. Това не се вижда всеки ден.

Тъмнокожият Атрика се просна зашеметен на пода за няколко секунди, след което я забеляза и изръмжа. Сарафина се изправи с усилие на крака и приготви силата си. Очевидно не можеше да се крие зад масата завинаги.

Тя поразил демона Атрика с нажежен до бяло огън, преди той да успее да се съвземе напълно, стараяйки се да запомни, че този път не трябва да впряга цялата си сила наведнъж. Демонът започна да вие, смъртоносно ранен, а Сарафина отстъпи назад през отломките.

Завъртайки се бавно на пети, тя огледа стаята. Хаосът бе навсякъде. Стаята бе пометена в битката. От лявата ѝ страна Тео и Адам атакуваха един Атрика като екип. В другия край на стаята няколко даемана бяха обградили Клеър. Тя беше силна магьосница, но очевидно бе в беда. Спомняйки си историята на Клеър с даеманите, Сарафина се втурна през стаята, надигайки силата си, за да ѝ помогне.

Преди да стигне до тях, Стефан я сграбчи за блузата и я завъртя с лице към себе си.

— Как го направи? Как ме откри тук? Как?

Сарафина заби ръцете си право в гърдите му и насочи огнената магия директно от седалището на магията си към неговото. Стефан блокира със собствената си сила в последния момент, но силата на удара го запрати назад. Удари се в масата, преобърна се през нея и остана да лежи неподвижен.

Едва избегнала тази атака и един двуметров даеман с катранено черна коса я сграбчи за ръката толкова здраво, че едва не я счупи. Тя проплака от болка, когато той я завъртя и я запрати в една маса. Болка изригна в стомаха ѝ и тя устоя на желанието да се свие на пода. Нямахше начин да използва силата си. Бе останала беззащитна.

Тогавя Тео се оказа до нея, издърпвайки чудовището. Чуваше го как я вика, но не можеше да му отговори. Сарафина притискаше ръка до корема си и поемаше дълбоко въздух, за да се възстанови. С периферното си зрение видя как Тео атакува чернокосия даеман с всичко, с което разполагаше.

Веднага щом можа, Сарафина изтегли магията си и я запрати към гърба на Атрика. Изригна огън и той се строполи с мощен рев, пушейки. Тео срещна погледа ѝ за момент, преди друг Атрика да отвлече вниманието му. Тео щеше да се погрижи за него. Тревожеше се за Клеър и за нейните трима.

Адам също бе зает с атакуващ даеман, но продължаваше да хвърля тревожни погледи към Клеър. Проследи погледа на Адам и видя Клеър да се върти, очевидно уморена и изтощена. Тримата Атрика я наобиколиха, гледайки я от високо, усещайки отпадналостта ѝ като аромат, носен от вятъра.

Като цяло явно Атрика бяха надвили Клеър. Ако станеше на тяхната, бившата прислужница на Кае на Итрай нямаше да си тръгне

от тук жива. Това беше очевидно. Бяха се съюзили срещу нея дори повече отколкото срещу Мира, която бе другата най-силна магьосница в стаята.

Не, дааеманите знаеха коя е Клеър. Знаеха, че тя носи елиума и бе причинила смъртта на някои от най-добрите им воители.

И бяха адски ядосани.

Сарафина се гмурна напред, заставайки пред червенокосия дааеман, който явно възнамеряваше здравата да изтезава Клеър, преди да я прати на Юдай и обратно. В същото време издигна стена от нагорещен до бяло огън между себе си и Клеър. Тя на практика се сблъска с Адам, който се откопчваше от битката. Той обвини ръце около Клеър и отскочи встрани, претъркувайки я далеч от Атрика.

Огънят я разделяше от атакуващите дааемани, но Сарафина знаеше, че няма да издържи дълго. Тя се запрепъва назад, докато събираше още енергия. Това, което правеше, бе еквивалентът на това да дразни гризли със съомга.

Познайте кой беше съомгата!?

— Сарафина! — Тео се биеше с Атрика от дясната ѝ страна, хвърляйки бързи погледи през рамо към нея. — Сарафина!

— Добре съм! — извика му в отговор тя.

Стената от огън рухна, оставяйки огромният, яростен, червенокос Атрика да стои пред нея. Очите му бяха с цвета на косата — убийствено яростен. Въздухът около него припукваше от сила.

А може би не беше добре.

— Сарафина!

Дааеманът, с когото се биеше Тео, запрати към него голяма мълния от сила, събаряйки го назад. Той удари главата си в пода и застина. Сарафина изпищя, моментално забравила за вбесения дааеман, приближаващ се към нея.

Но не можеше да го забрави задълго.

Силата се надигна като масивна вълна, карайки кожата ѝ да настръхне. Тя бе малката лодка във водата; защитните ѝ сили не бяха достатъчни, за да спрат вълната да се разбие отгоре ѝ. Както когато беше в балната зала, тя грабна магия от гърдите си, знаейки че това ще я срази. Просто трябваше да се справи с този сблъсък; щеше да се тревожи за следващия, когато му дойдеше времето.

Дааеманът пред нея изрева. Тя подскочи от звука, ужасът препусна чист и леден през вените ѝ. Хватката ѝ върху топката магия, която изтегли от седалището на силата си, дори не трепна.

И тогава Бей застана помежду им. Дааеманът ѝ хвърли поглед, оголвайки леко зъбите си, а след това се обърна и изрева към червенокосия Атрика. Впуснаха се в битка, оголвайки зъби, ръмжейки и дерейки с нокти.

Сарафина премигна. След това се претърколи настрани, за да избегне пръските демонска кръв и киселинните изгаряния от нея. От безопасно разстояние, ръцете ѝ се вкопчиха в един преобърнат стол, докато гледаше.

Беше като сцена от Кинг Конг. Тя бе любимата на чудовище, а той възнамеряваше да я пази от останалите чудовища.

Сюрреалистично. Сарафина не бе сигурна дали трябва да се чувства облекчена точно сега или много, много притеснена.

Двамата Атрика се търкаляха по пода, а звуците на животинска кръвожадност изпращаха тръпки през тялото ѝ.

Тео се появи от лявата ѝ страна и тя на практика скочи в обятията му.

— Добре си — проплака тя. От главата му течеше кръв.

Той почти я пренесе встрани от битката, в другия край на стаята и към вратата.

— Престанете! — изрева Стефан в средата на стаята. Нищо не се случи.

Главният вещер избълва цял поток на френски, а после:

— Спрете! Аз ви управлявам и аз командвам тук. Всичко свърши!

Удивени, Сарафина и Тео гледаха как един по един Атрика спират да се бият. Стефан наистина командваше Атрика.

Всеки един от дааеманите в стаята прекратиха битките си, освен Бей и червенокосият. Скоро ръмженето им беше единственият звук.

Навсякъде около тях магьосниците от Сборището и няколкото останали вещици се изправиха от пода и докуцукаха до безопасно място, от което да наблюдават случващото се.

— Бей! — изрева Стефан.

Битката между двамата Атрика най-накрая приключи. Голямата глава на Бей се завъртя и спря поглед на Тео, който бе обвинил ръце

около кръста на Сарафина.

Бей изръмжа и тръгна към тях. Тео застина и изтегли магия, също както и тя.

— Мир, Бей, остави я да се позабавлява. — Стефан се усмихна бавно, държейки главата си с ръка там, където я бе ударил в масата, върху която го катапултира тя. Фиксира погледа си върху нея и студена малка усмивка заигра на устните му. — Скоро тя ще е изцяло твоя. Не бих могъл да измисля по-подходящо наказание.

Стефан щракна с пръсти.

— *Allez!*^[1] Някой да ме махне от тук.

Един дааеман Атрика се пресегна, докосна рамото му и всички изчезнаха, дори Бей, оставяйки само нещастните бодигардове на Стефан и шофьора на лимузината.

Стаята потъна в тишина, ако не се броят редките хленчене и стонове от болка.

Сарафина огледа разрушението, мислейки си колко прилича на бойно поле след война.

Тео я завъртя с лице към себе си.

— За какво те иска Бей?

Страхът се надигна в нея, а после се спусна като студен, твърд камък в стомаха ѝ.

— Иска да износя децата му.

Тео не каза нищо в отговор, но хватката му върху раменете ѝ се затегна.

Адам се приближи към тях, помагайки на Клеър, която си бе изкълчила коляното в боя.

— Какво каза?

Сарафина поклати глава и внимателно се измъкна от хватката на Тео.

— Явно има недостиг на женски Атрика и имат проблеми с отвличането на женски дааемани от другите видове. Следващата най-добра алтернатива е жена аеамон. Бей ме е видял в Чикаго и си ме е харесал. — Тя изсумтя. — Каза, че знаел, че съм плодовита и че съм достатъчно силна да износя читаво дете. — Гласът ѝ прозвуча тънък и горчив.

Томас се бе присъединил към тях, придружаван от Изабел. Тя притискаше мокра кърпа към раната на главата на Томас. Изражението

й беше ужасено.

Беше добре дошла да се присъедини към клуба.

— Още сега ти казвам, че това няма да стане — изръмжа Тео. — Не и докато дишам.

Тя потрепери и обви ръце около себе си. Мисълта Бей да убие Тео на нейно място бе твърде тежка за приемане.

— Някой да преброи трупове! — извика рязко Томас, сепвайки я.

— Шофьорът на лимузината е мъртъв — извика в отговор Джак, а после направи пауза. — Двама мъртви магьосници от Сборището. Сума ти наранявания. Няколко по-сериозни. Доста киселинни изгаряния. Маркът вероятно си е счупил крака. Джеймс и Кели са в безсъзнание.

Томас изруга, извади мобилния си и се обърна с гръб към тях. Вероятно се обаждаше за помощ. След като известно време говори тихо с някого, той затвори телефона.

— Претърсете сградата. Доведете Мика тук долу да види билките и да се опита да разбере какво може да са правила. — Той хвърли поглед към един от вещерите, който седеше на пода и се опитваше да спре кървенето от носа си. — Упойте оцелелите от Дъскоф и ги заведете обратно в Сборището. Хвърлете ги в Грибин, а после ще ги разпитаме.

Тео я дръпна настрани.

— Ранена ли си? Как са коремът и ребрата ти?

— Добре съм. Не мисля, че имам нещо счупено. — Тя докосна все още болезнения си корем. — Само драскотини и синини. — Лоши синини.

Томас стъпка с обувката си няколко строшени стъкла зад тях, карайки ги да се обърнат. Той се завъртя и посочи с пръст Тео и Сарафина.

— Тео, от сега нататък не я изпускай от поглед. Не искам и до тоалетната да ходи без ти да си в стаята.

Сарафина се намръщи.

— Ъх.

— Сериозно говоря. — Томас отново я посочи с пръст като баща, който мъмри дете. — Не ме карайте да ви закопчавам с белезници един за друг. Върнете се в Луисвил и намерете добър хотел. Не искам да сте

далеч от нас. Сарафина, на път за натам се обади на Мика и му кажи всичко, което ни каза току-що.

Томас понечи да се обърне, но се спря.

— И, Сарафина, свърши страхотна работа тук. Благодаря ти, че се втурна да защитиш Клеър. Ако искаш работа в Сборището, имаш я.

Тео се горещеше през целия път обратно до Луисвил, а ръцете му се бяха вкопчили във волана на взетия под наем джип. Не можеше да се принуди да говори или да свърши нещо друго, освен да се концентрира върху пътя пред него. Яростта, която изпитваше към Бей и Стефан, кипеше във вените му, а не беше сигурен, че няма да избухне, затова си мълчеше.

До него Сарафина седеше загледана през прозореца, потънала в мисли. Не можеше да я вини. Да бъде белязана като животно за разплод от един дааеман можеше да доведе най-малкото до дълбоко размишление. Стигнаха до хотела, в който Стефан първоначално възнамеряваше да отседне, и оставиха автомобила на персонала. Лимузината на Стефан все още бе паркирана на поляната, а само Бог знаеше къде се намира самият той сега.

Лъскавият червен мотор на Ерик бе паркиран отвън. Тео не можеше да не се подсмихне, когато го подмина на павираната улица.

И двамата на нищо не приличаха. Трябваше да се качат в стаята преди някой да започне да разпитва защо целите са мръсни и окървавени.

Когато влязоха в лобито, там беше и той самият, изпънат в един от диваните близо до един магазин за подаръци. Ерик вероятно я бе чакал. Лицето му светна, когато видя Сарафина, и стана да я посрещне, но Тео угаси ентузиазма му със студен и твърд поглед.

— Благодаря ти отново, Ерик! — с усмивка извика през рамо Сарафина, докато Тео я дърпаше към рецепцията. — Оценявам помощта ти!

Тео ги регистрира в апартамент с една спалня, а после помоли портиера да им изпрати консумативи като някой чифт дрехи, аптечка за първа помощ, пижами и тоалетни принадлежности. След това я отведе горе, далеч от Ерик, далеч от всички.

Точно сега я искаше за себе си.

Щом прекрачиха прага и затвориха вратата, той я дръпна към себе си и притисна устни към нейните. Тялото ѝ се притисна в неговото, меко до твърдо, и дъхът ѝ излезе със свистене измежду устните, когато прекъснаха целувката.

— Беше прав, че нямаш нужда от напомняне — каза тя, останала без дъх. Харесваше му, че може да я накара да звучи по този начин. Усмивката ѝ бе леко изкривена. — Може би все пак ще има нещо хубаво след днес.

— Искам те, Сарафина. Писна ми да го отричам.

Той също искаше да я маркира като своя, да се увери по някакъв начин, че светът ще знае, че го е грижа за тази жена, че тя е негова. А не пионка на Стефан.

И не за разплод на Бей.

Трябваше да я съблече и да се увери, че наистина всичко е наред — че е жива и е добре, топла и желаеща го. И двамата бяха ранени и контузени, но това нямаше да ги спре. Той вдигна глава, жестокото осъзнаване го прониза.

— Мамка му, презерватив. — Той изръмжа. — Нямам никакъв. По дяволите.

— Няма проблем. Не съм близо до времето от месеца, когато мога да забременея.

— Сигурна ли си?

— Познавам тялото си, Тео. Напълно сигурна съм.

— Слава Богу.

Тео вдигна глава колкото да се ориентира къде е спалнята и след това я замъкна натам, а ръцете му събличаха дрехите ѝ по пътя.

Щом се озоваха там, той трясна вратата с крак толкова силно, че стените потрепериха. Затвори я за всеки случай, ако персоналът влезе да им донесе пакетите, докато са заети.

Той издърпа полата ѝ надолу по бедрата ѝ и плъзна изцапаната с трева блуза от раменете ѝ, оставяйки и двете да паднат на дебелия килим до леглото. Тя носеше червен копринен сутиен и подхождащи му бикини, от които устата на Тео пресъхна.

Единственото по-добро щеше да е да махне тези нищо и никакви парчета от нея.

[1] *Allez!* (фр.) — Хайде! ↑

— Няма да избягаш отново, нали? — Сарафина прокара устни по топлата кожа на ключицата му, карайки го да простене. Ароматът му я опияни, мъж и магия.

— Никъде няма да ходя — промърмори той, откривайки устните ѝ и захапвайки ги.

— Добре. — Тя се усмихна. — Не мисля, че бих понесла още едно „чук и беж“.

Той захапа извивката на врата ѝ, изпращайки вълна от чисто желание през нея, от която кожата ѝ настръхна.

И двамата бяха мръсни, кървави и натъртени от битката през изминалия ден. Коремът и ръката я боляха, а Тео здравата си беше ударил главата, но нищо от това нямаше значение сега. Единственото важно бе как горещата и нежна кожа на телата им се плъзга една върху друга. Единственото важно бе леглото зад тях и безбройните начини, по които искаха да покажат колко се интересуват един от друг. Той коленичи и я придърпа към себе си, нежно прокарайки устни по синината, която разцъфваше на корема ѝ.

— Добре ли си?

— Ще се оправя. — Тя прокара пръсти през косата му. — Като те докосвам, всичката ми болка изчезва.

Тео се изправи, плъзна ръка около нея и разкопча сутиена ѝ, но тя се отдръпна от него с палава усмивка, преди той да успее да го свали. Тя най-накрая получи възможност да го съблече и да види всеки сантиметър от великолепието му; нямаше начин да го остави да се разсея от гърдите ѝ.

Тя се отпусна на колене и повдигна подгъва на тясната му черна тениска, разкривайки тъмният му, покрит с татуировки мускулест корем. Чиста наслада я стопли, докато го покриваше с целувки, усещайки срещу устните си допира на линията от тъмни косъмчета, която слизаше отвъд колана на дънките му. Сарафина затвори очи, вдишвайки аромата на кожата му и вкусьвайки гладката твърдост на

корема му, преди да се изправи и да избута тениската над главата му, оставяйки го гол от кръста нагоре.

О, да. Бонбонче. А все още ѝ оставаше цялата долна половина. Усещането беше по-хубаво от Коледа.

Сарафина бавно изучаваше тялото му, пръстите ѝ очертаваха мускулите му и всички извивки на тази слюностимулираща география. Прокара пръсти по зърната му и той потрепери, затваряйки очи и накланяйки глава назад, издавайки стон, който звучеше като на границата между удоволствието и мъчението.

Той свали обувките и чорапите си, подтикван от нея, и тя задържа погледа му, докато спускаше ръце към копчето на дънките му и го разкопча. Свали боксерките и дънките му до пода.

За пръв път той бе гол, а тя беше облечена... поне малко.

Предвкусвайки момента, тя задържа погледа му, докато протегна ръка и обхвана пениса му. Тъмна похот пламна в очите му в момента, когато тя го докосна. Бе огромен и красив — също като останалата част от него. Милвайки го от основата до върха, тя остави езика си да скита по татуировките на гърдите му, обожавайки бавното потрепване на тялото му и тежкото му, равномерно дишане.

Неспособна да устои, тя застана на колене и го пое между устните си. Тео изруга звучно и преплете пръсти в косата ѝ, когато тя го пое обратно в устата си и езикът ѝ се заигра с дължината му.

— Сарафина, в името на всички богове, да не се опитваш да ме подлудиш? — процеди той през стиснатите си зъби.

Тя го игнорира, обхождайки цялата му дължина и оставяйки езика си да си играе с чувствителното местенце под главичката.

След още няколко момента на орално мъчение, Тео я издърпа и бутна на леглото. Тя падна върху завивката и Тео се загледа в нея сякаш беше вечеря от пет ястия, а той не е ял със седмици. Тя бе повече от съгласна да му се предостави на тепсия.

— Свали си сутиена за мен. — Гласът му бе нисък и малко груб. — След това си свали бикините. Направи го бавно.

Дъхът ѝ секна за малко, но направи каквото искаше той, коприната се плъзна по тялото ѝ, когато сваляше последната част от дрехите си.

Погледът му неуморно скиташе по тялото ѝ.

— Разтвори бедра.

Тя разтвори крака, разкривайки пред погледа му топлата си и влажна женственост. Това я накара да се чувства много уязвима. Знаеше как изглежда в очите му. Зърната ѝ бяха малки, твърди връхчета, а клиторът ѝ бе възбуден и излязъл от скривалището си. Сарафина страшно искаше да я докосне.

Тео вдигна поглед към лицето ѝ.

— Знаеш ли колко си красива?

Тя навлажни устни с езика си, който общо взето бе пресъхнал заради погледа в очите му.

— Чувствам се красива, когато ти ме гледаш, Тео. — Тя направи пауза. — А се чувствам още по-добре, когато ме докосваш.

— Клиторът ти е възбуден. Набъбнал е и моли да бъде помилван. Погали го. Покажи ми как искаш да те докосвам.

Това бе игра, каквато не беше играла досега. Тя се поколеба, но след това задържа погледа му, докато спускаше ръка между бедрата си. Докато правеше кръгчета около клитора си с два пръста, Тео прокара ръка по члена си от основата до върха, а погледът му следеше движенията на ръката ѝ. Тя гледаше как се извиват мускулите на ръката му, докато се докосва, карайки похотта да пламне в тялото ѝ, сякаш той я докосваше.

Бавно, разтапящо удоволствие тръгна от интимните ѝ части и се разпростря в цялото ѝ тяло, докато галеше възбуденото снопче нерви, докато не се окажа на ръба на оргазма. Тя отпусна глава на възглавницата, а дишането ѝ се учести.

Тогава Тео се озова до нея, езикът му си играеше с втвърденото ѝ зърно, докато милваше другото.

— Добре ли е така, Сарафина? — промърмори той. — Така ли искаш да те докосват?

Той постави ръката си върху нейната, галеща клитора ѝ, докарвайки я все по-близо до оргазма.

— Да — прошепна тя.

— А така? — попита той, плъзвайки първо един пръст в нея, а след това добавяйки още един, разтягайки мускулите на влагалището ѝ. — И това ли ти харесва?

Сарафина простена, докато той се движеше в нея.

— Ще свършиш ли?

Тя кимна и потрепери, неспособна да отговори.

Тео се премести по-надолу и отдръпна ръката ѝ. Докато все още движеше пръстите си дълбоко в нея, той засмука клитора ѝ между устните си. Езикът му се плъзгаше нагоре и надолу по него, тласкайки я право към освобождението.

Екстазът се разля през нея, карайки я да извика. Тео я задържа долу, езикът и устата му смучеха клитора ѝ докато не я заболя, после отново стана хубаво, а след това оргазмът ѝ се разгоря с нов живот. Отново стенеше под него.

Тео я обърна, преди да е успяла да си поеме въздух, и придърпа под себе си. Тя разтвори крака и вдигна дупето си, докато той я повдигаше и наместваше срещу себе си.

Пенисът му откри горещият, хлъзгав, вече добре задоволен вход на влагалището ѝ и проникна вътре. Сарафина впи пръсти в одеялата и възглавниците, докато той разтягаше мускулите ѝ все повече с всеки инч.

Краката на Тео разтвориха бедрата ѝ и голямата му ръка я задържа неподвижна, докато се плъзгаше до основата в нея. Тя ахна при усещането и начинът, по който я изпълваше. Влагалището ѝ отново пулсираше от нужда, жадувайки докосването му.

Тео погали клитора ѝ с една ръка, подпирайки се с другата на матрака до нея, и започна да се движи. Пенисът му излизаше до главичката и след това се плъзваше обратно вътре, отново и отново, по-бързо и по-бързо. Оргазмът разтърси тялото на Сарафина, вагината ѝ пулсираше около дължината му.

— Ах, Сарафина — простена той, докато свършваше.

Рухнаха заедно върху матрака, плетеница от потни крайници и натезали тела.

Сарафина се засмя, просто от щастие. Имаше няколко случая, когато бе получавала няколко оргазма с мъж, но никога не бе като сега. Никога не е било толкова невероятно силно. Тео я придърпа по-близо и целуна устните, клепачите и бузите ѝ.

— Надявам се това да значеше, че е било добре.

Тя се сгуши във врата му.

— Мхм — промърмори тя, а след това потъна в тишина. Очевидно говорните ѝ възможности за цял живот бяха изразходвани.

След известно време, през което я прегръщаше, той се протегна и вдигна дънките си от пода. Докато преравяше джобовете им, тя се

отпусна обратно на възглавниците и се протегна като котка. За първи път откакто бяха влезли в стаята тя забеляза нещо друго освен Тео. Бяха в огромно легло с балдахин. Старинни мебели бяха разпръснати из стаята, а до стената имаше камина. Хубаво местенце.

Тео се претърколи със стон и ѝ подаде визитката на Ерик, държейки я с два пръста. Тя я взе и я обърна. Там бяха написани мобилният и домашният му номер.

— Ерик ми даде да ти предам това — рече Тео, отпусвайки се върху възглавниците с дълбока въздишка на удоволствие.

— О-о. — Тя се засмя и поклати глава. — Трябва да му го признаеш, непреклонен е.

— Е, да, на път е непреклонно да си забие лицето в юмрука ми — промърмори Тео със затворени очи.

Сарафина се засмя.

— Ама че си избухлив, Тео. Както и да е, нямаш причина за притеснение. — Тя скъса визитката на две и я хвърли на пода.

Тео отвори едно око, протегна се, сграбчи я и я придърпа към себе си. Едно дръпване и тя се оказа затисната под едрото му тяло.

— Знам. Не мислиш ли, че съм малко по-самоуверен? — попита той, точно преди да я целуне.

Сарафина остана безмълвна, когато устата му се спусна по линията на челюстта ѝ, надолу по врата, а накрая се затвори около зърното ѝ. Той си поигра с език и нежно го ухапа, карайки влагалището ѝ да се сгорещи и да потрепери отново.

Тя се заизвива под него.

— Ъ, Тео, мисля, че ще ме накараш отново да свърша. — Гласът ѝ бе едва доловим шепот. — Никога в живота си не съм имала толкова много оргазми.

— Мммм. — Той се пресегна надолу между одеялата, откри клитора ѝ и го погали, карайки я да ахне. — Може би си открила нов талант. Аз ще ти помагам да се упражняваш, нали?

Този път бавно я доведе до оргазма и когато тя най-накрая свърши под пръстите и езика му, той притисна с уста нейната и пое всеки неин стон на удоволствие.

Докато лежеше отпусната на леглото, Тео се претърколи, обу боксерките си и излезе от стаята, оставяйки вратата отворена.

Сарафина лежеше, взирайки се в тавана и опитвайки се да се принуди да помръдне, но проваляйки се безславно.

След малко той се върна, натоварен с пазарски торби.

— Портиерът е изпратил нещата, за които помолихме. Предположих, че ще си гладна и поръчах от румсървиса няколко чийзбургера. Храната ще пристигне след около двадесет минути. Достатъчно, за да вземе душ. Така добре ли е?

Стомахът ѝ изкъркори.

— Поръча ли пържени картопки?

Той кимна, ровейки в торбите.

Тя стана от леглото.

— Тогава е супер. — Приблужи се до Тео, който вадеше всичко поръчано от торбите. Разсея го като изви лицето му към своето и го целуна.

Тео пусна всичко и я придърпа към себе си, полагайки уста върху нейната и целувайки я силно, докато не ѝ се зави свят. Вдигна я на ръце и я понесе към банята. Тя обви крака около кръста му и се задържа здраво, смеейки се срещу устните му.

Той пусна душа с една ръка. Струята гореща вода ги удари едновременно, когато той пристъпи под нея, все още със Сарафина на ръце, смееща се и целуваща го.

Всъщност и Тео се смееше. Звукът я стопли много повече от водата.

Той я пусна да стъпи на краката си, сапунисаха ръцете си и се измиха един друг, спирайки само за да близнат водните капки от определени места по тялото на другия.

Тео я притисна до стената на душкабината, ръцете му на ханша ѝ, прокарвайки устни по нейните.

— Бей няма да те отнеме от мен. — Той изръмжа. — Ти си моя, Сарафина Елизабет Конъл. Цялата си моя.

Тя се усмихна срещу устните му.

— Кажй го пак.

— Моя си.

Той притисна устни към нейните.

Тео гледаше плътните устни на Сарафина, обвити около пърженото картофче и едва се въздържаха да не гризне другия му край като в сцената със спагетата от „Лейди и Скитника“. Макар че намеренията му изобщо не бяха толкова невинни.

Беше разбрал какво е да е в леглото със Сарафина и искаше още. Тео подозираше, че ще е отзивчива и без задръжки, макар и отначало да я беше срам да се докосва пред него. Беше пълен с идеи какво още да направи с нея. Би направила всичко, което той поискаше; не се съмняваше в това. Сарафина имаше тяло и ум, готови за еротични експерименти.

А Тео изгаряше от желание да ѝ помогне с това.

Тя седеше на кресло пред количката, която бяха пратили от румсървиса. Беше облякла къс, копринен, сив халат, а дългите ѝ, светли крака бяха кръстосани. Изражението на лицето ѝ бе отнесено и замечтано. Беше ѝ помогнал да прогони кошмара за известно време, което бе крайната му цел за вечерта. През целия път обратно до Луисвил, тя бе напрегната и притеснена.

Сега притеснението притискаше и него. Умът, тялото, дори сърцето му — точно сега Сарафина изпълваше всичко.

— Разкажи ми за Ингрид — помоли тя, отгризвайки от друго картофче.

Тео се облегна назад в стола си.

— Ингрид? Защо? — Той прокара ръка през мократа си коса. — Какво искаш да знаеш?

— Преди каза нещо, което ми се стори интересно. Каза, че е била втората жена, с която си бил и е загинала.

О, това. Май не бе успял да изтласка някои неща от ума ѝ, както си мислеше.

— Защо искаш да знаеш за това, Сарафина? За смъртта ли мислиш тази нощ?

Тя се усмихна и огледа пърженото си картофче.

— Малко е трудно да не го правя след ден като днешния, когато открихме милиард Атрика на Земята. Те са като ходеща смърт. — Тя направи пауза. — Но не, не мисля за това. Мисля за теб, чудя се малко за миналото ти. Знаем, че Ингрид е била огнена магьосница, също като мен, и че Атрика я е убил, за да направи кървава магия и да открие Клеър. Точно сега ме интересуват личните ти отношения с Ингрид.

Досега изобщо не искаше да говори с нея за миналото си, както и с всеки друг. Въпреки това Сарафина не беше кой да е, вече не. Дължеше ѝ малка част от миналото си, без значение колко можеше да го нарани това.

Тео отпи внимателно от питието си, преди да отговори.

— Ингрид беше твърда и силна, непоклатима, но имаше и друга страна, която само любовниците ѝ виждаха.

— А ти си бил един от любовниците ѝ.

— Да, но не придавай голямо значение на думата „любовник“. Ингрид никога не искаше да бъде вързана за един мъж. Вместо това флиртуваше из Сборището, водейки в леглото си който мъж си избере. Аз бях един от тях. Мисля, че като много от нас, имаше причини за проблемите с обвързването, но никога не е споделяла с мен за това. Нямахме много романтика в това, което споделяхме, но тя беше приятелка. Много добра приятелка.

— Както чувам, Джак Макалистър също е бил един от мъжете ѝ.

— Да, преди Мира. — Тео кимна. — Както и да е, имахме връзка, когато Атрика я уби. Помниш ли уличния убиец? Онзи, който разкъсваше жертвите си и ги оставяше на пътя? Беше във всички вестници преди година и половина.

Тя кимна.

— Всъщност това беше Атриката, който преследваше Клеър. Ингрид бе една от жертвите му.

Тя хвърли обратно в чинията недоядения си картоф.

— Спомням си, че съм виждала лицето ѝ в новините. Имаше убит и един мъж?

Тео кимна. Помнеше денят, в който разбраха за убийствата, сякаш бе вчера. Седеше в онова кафене в Мисури заедно с Адам и Клеър, сервитьорката идва...

— Не-магьосниците мислеха, че е някой психично болен. Нямахме от къде да знаят, че е демон. Полицията все още си мисли, че е някъде на свобода.

— А коя е другата жена, която е била убита, докато е излизала с теб?

Тео се изправи и отиде до другия край на стаята. Не искаше да мисли за Колийн, още по-малко пък да говори за нея.

Сарафина го хвана за рамото.

— Съжалявам, Тео. Не е нужно да говориш за това.

Той се обърна към нея.

— Не, няма проблем. Просто, въпреки че не се чувствам отговорен за смъртта на Ингрид, се чувствам отговорен за тази на Колийн.

— Понякога помага, когато поговориш за това.

Той изсумтя.

— Предпочитам да се преструвам, че не се е случвало. Това ми помага.

— Да, но никога няма да продължиш нататък.

— Нищо не помага да продължиш, Сарафина. Просто се научавах да живееш с това.

Той не откъсна поглед от очите ѝ за известно време. Бяха толкова хубав, чист нюанс на синьото. Протегна се и погали с палец бузата ѝ, а тя извърна лице към задебелялата му длан и я целуна.

Когато го направи, тя поглед към него с всичката тази емоция в погледа си, че Тео не можеше да ѝ откаже нищо. Би направил всичко за нея.

— Колийн беше приятелката ми, когато бях тийнейджър.

Разбирането се изписа на лицето ѝ.

— Тя е била ученическата ти любов и когато...

Той поклати глава.

— Не ученическата. Животът ми вкъщи бе нестабилен. Така и не завърших гимназия.

— Добре, не знаех. Но е била замесена някак, когато Дъскоф са те отвлекли, нали?

— Колийн бе първата ми любов, единствената ми любов. — Той не се задълбочи във факта, че може би се влюбваше в Сарафина. Беше прекалено скоро за това и при тези обстоятелства нямаше нужда да усложняват положението. — Помогаше ми да остана здравомислец,

когато баща ми пребиваше майка ми. — Гняв се надигна в него, когато спомените заляха ума му. Гласът му бе груб, когато проговори отново. — Накрая аз го пребих.

— Съжалявам, Тео.

— Вече всичко е минало. Майка ми си замина и повече не чух нищо за нея. Баща ми също го няма. Колийн беше единственият близък човек, на когото можех да разчитам. И за да е още по-странно, тя беше огнена магьосница. Както и да е, тя бе с мен, когато ме заловиха, така че хванаха и нея.

Тео затвори уста и потъна в мълчание, борейки се с нежеланите спомени. Гледката на Колийн под бруталните ръце на Дъскоф, завързана и оставена на Рийс, копелето, което го бе нарязало. Рийс бе направил много, много по-лоши неща с Колийн.

Тео затвори очи, сякаш така можеше да накара спомените да изчезнат.

— Не искаш да знаеш какво й причиниха. Прекарах почти двадесет години в опити да забравя. Не заслужаваше нищо от това и аз бях причината за всичко. — Той поклати глава. — Опитва се да се бори с тях.

Сарафина дълго не продума.

— Звучи като адски силно момиче.

Той притисна длан към окото си, но това не накара спомена да изчезне.

— Такава беше.

— Но не си бил отговорен за отвличането или за смъртта й, Тео. Кажи ми, че го знаеш.

Той свали поглед към пода.

— Знам го. В края на краищата бе поставена в това положение заради мен, но Дъскоф бяха отговорни за всичко. Рийс. Карах ги да си платят при всеки удал ми се случай. — Той стисна зъби. — Отдавна накарах Рийс да си плати. Бавно. След това го хвърлих в Грибин. В момента е там, страда всеки ден.

— И ето ме сега мен, огнена магьосница и замесена с теб. Това обрича ли ме на смърт?

Той й се усмихна, но знаеше, че усмивката е горчива.

— Виждаш ли защо се дърпах? Нося лош късмет.

Тя се засмя.

— Да, но не съм суеверна, Тео. Вярвам, че сами предизвикваме късмета си.

Богове, той трябваше да смени темата.

— Та, разказах ти всичко за бившите си, всичките са тъжни истории. Разкажи ми за Алекс.

Тя изсумтя.

— Даже не ми липсва.

Той хвана брадичката ѝ и наклони лицето ѝ към своето.

— Добре. Това исках да чуя.

Някой почука на вратата. Тео отговори, като първо погледна през шпионката.

От другата страна стояха Томас и Мика.

— На рецепцията ми казаха в коя стая сте. — Томас държеше в ръка два меча, прибрани в ножниците им, и ги подаде на Тео. — Донесох тези за теб и Сарафина.

Тео се отдръпна, позволявайки на двамата мъже да влязат. Те поздравиха Сарафина и се настаниха на дивана.

— Открихте ли нещо интересно в сградата? — попита Сарафина, отпусвайки се в едно от креслата и кръстосвайки крака.

Томас и Мика си размениха Погледа. Тео знаеше какво значи Погледът и не беше нищо добро. Той остави ножниците на мечовете до един от столовете и кръстоса ръце пред гърдите си.

— Открихме доказателства за даеманска магия — рече Томас. — Не беше голяма изненада, след като всички можехме да я подушим още щом влязохме в сградата.

Мика забеляза количката от румсървиса и отиде да огледа за остатъци.

— Или Стефан вари много голям казан с билков чай, или планира много силно заклинание срещу целия магьоснически свят. Залагам на второто. — Той се обърна и размаха един пържен картоф към тях. — Ще ядете ли това? Умирам от глад.

— Давай — отвърна Сарафина. — От къде знаете, че е набелязал целия магьоснически свят?

Мика взе чинията с поизстинали картопки и отговори с пълна уста.

— Всъщност е сериозно подозрение. Подсказва го комбинацията от билки, които открихме там. Между другото не всички билки бяха от

Земята.

— Някакви идеи какво е заклинанието? — попита Сарафина.

— Ако знаех, животът ми щеше да е цветя и рози. — Мика хвърли остатъка от пържения картоф обратно в чинията, а гласът му стана сърдит. — Вместо това е в даеманска кръв и вещерски карантии. Все още пресявам нещата. — Той прониза Томас с презрителен поглед. — Би било добре да имам по-чисто място за разследване. Киселинната кръв разяде повечето от доказателствата.

Томас хладнокръвно прехвърли поглед от Мика към Тео.

— Ще останем тук в Луисвил, докато не разберем какво става. Клеър и Мика анализират сградата и сме извикали още магьосници от Чикаго да охраняват мястото, в случай че Стефан се върне. Искан да отидеш с Мира и Джак обратно в Чикаго. Имаме причина да вярваме, че Стефан може да е там. Джак и Мира са подкреплението ти, ако Бей се появи неочаквано. — Томас направи пауза и изглежда обмисляше внимателно думите си. — Но изглежда Бей няма да дойде за Сарафина, докато планът на Стефан, какъвто и да е той, не се изпълни.

— А когато това стане, ще бъдем готови за него — изръмжа Тео.

— Когато Кае на Итрай дойде да вземе Клеър, той ни предложи да се съюзим — осмели се да вметне Мика, наблюдавайки Томас.

— Да, а аз отказах, казах, че няма причина за такъв и никога няма да има. — Томас прокара ръка по лицето си. — Ру ми каза, че се надява никога да не съжалявам за тези си думи. С толкова много Атрика на Земята...

— Сега съжаляваш за думите си — довърши Мика.

Томас въздъхна.

— Кае на Итрай явно не знае какво се случва, след като не се е свързал с нас. Няма начин да не се появи, ако вярва, че Клеър може да е в опасност.

— А няма как да се свържем с него — додаде Тео.

— Знаеш не по-зле от мен, че няма как да отворим портал от тази страна. — Томас поклати глава. — Дъскоф някак си успяват, обаче без да убием седем магьосника в сложна кървава магия, няма как да стане. И не е като да имаме телефон между измеренията.

— Значи трябва да намерим начин сами да се защитим от надвисналата опасност — каза Мика.

— Или да предприемем офанзивата — заяви Тео. — И да ги атакуваме първи.

Томас срещна погледа на Тео и се усмихна.

— Или да предприемем офанзивата. Сега и мислите ми ли четеш, Тео?

— Да, обаче първо трябва да открием Стефан — рече Мика. — Обзалагам се с всеки в стаята на пет стотачки, че пак се е покрил.

Томас се усмихна горчиво.

— Обзалагам се на пет стотачки, че Мира е чула как го прави.

„Черният котел“ беше елегантен малък нощен клуб в лошата част на града. Често посещаван от магьосници, той гъмжеше от пулсиращата магия на елементите. Сарафина спря на половин пряка от там, усещайки ритъма, разтърсващ сградата до основите ѝ.

Мира също спря, олюлявайки се до близката тухлена стена по начин, от който Сарафина вече разпознаваше, че е доловила нещо във въздуха. Шепот, шум, нещо, което я водеше към Стефан. Напоследък се случваше често.

Джак я улови за лакътя и ѝ попречи да падне.

— Чу ли нещо?

Мира кимна.

— Стефан наистина е вътре, но с него има двама Атрика. — Тя стрелна с поглед Сарафина. — Бей го няма, но това не значи, че не може да се появи.

Сарафина преглътна надигналата се студена вълна на страха от тази възможност.

— Знаем. Няма проблем.

— Това не ми харесва — каза Джак. — Прекалено е лесно, мамка му. Защо Стефан не взема повече мерки, за да не го чуеш.

Тео се размърда до нея.

— Понеже е нагласено.

Мира поклати глава.

— Не мисля така. Мисля, че Стефан е самоуверен, самонадеян. Не мисля, че все още чувства нужда да прикрива разговорите си от въздушната магия.

— Самонадеян е, защото има на разположение цяла армия от Атрика. — Тео изръмжа. — След Кентъки вече всички го знаем. Вече няма нужда да е сдържан или предпазлив. Не му останаха тайни, които да пази.

— Може и да има армия от Атрика, но ние имаме армия от магьосници — отвърна Мира. — Може би Стефан ще стане прекалено

самоуверен и ще успеем да се възползваме от това.

Тео само изсумтя в отговор.

За всички беше очевидно, че Стефан има преимущество. Въпреки това беше добре, че Мира може да е толкова оптимистично настроена. Имаха нужда от това.

Ани, земна магьосница, стоеше до входа.

— Останалите са в готовност.

Джак беше начело тук в Чикаго, докато Томас беше все още в Кентъки. Беше наредил на група магьосници от Сборището да влязат в сградата по-рано. Сега те се смесваха с магьосническите и немагьоснически посетители в клуба.

— Добре. — Джак кимна. — Ако подозренията ни се окажат верни, един от нас ще изпрати съобщение. Това ще ви е сигнала.

Нямаше да влязат вътре без да са покрили всички бази. Имаха план.

Ани, дребничка брюнетка, се усмихна.

— Ще бъдем готови. Надявам се да сритаме няколко вещерски задника тази вечер.

Тя се обърна и влезе обратно в клуба.

— Отиваме ли? — попита Сарафина, приближавайки се към сградата.

Те влязоха и моментално бяха обгърнати от мрак. Ритъмът на транс музиката туптеше в ушите им, а клубът кипеше и пулсираше от танцуващи тела и движещи се цветни светлини.

Тео придърпа Сарафина до себе си, плътно до тялото си, за да е сигурен, че няма да се разделят в навалищата. Сарафина си спомни историята за Изабел и Еразъм Бойл в същия този клуб. Томас я изгубил от поглед само за секунда и Бойл я сграбчил и завлякъл в уличката зад сградата. Явно Тео не искаше същото да се случи и с нея и Бей.

Сарафина искаше да му каже, че може да се грижи за себе си, но това щеше да е лъжа. Всеки имаше нужда от помощ, щом си имаше работа с Атрика. Всеки един, дори и най-силният магьосник, се нуждаеше някой да му пази гърба. Радваше се, че Тео би го направил за нея, а и тя щеше да бди над него.

Макар че се наслаждаваше на допира до тялото му.

Мира се запъти към дъното на клуба и четиримата тръгнаха след нея, тъй като тя имаше най-ясна представа къде да открие вещера.

Най-добрият сценарий би бил някак да успеят да разкарат Атрика и ако успеят да завлекат Стефан обратно в Грибин.

Сарафина остави ръката си да се плъзне към задния ѝ джоб, където имаше пълна спринцовка с Кетамин, лекарство, с което да упоят Стефан, заедно с две спринцовки с трудна за приготвяне и много рядка течна мед за Атрика.

Имаше две спринцовки с мед, тъй като Бей бе по петите ѝ; но тъй като съставките за заклинанието, което поддържаше медта в течна форма, бяха трудни за откриване, тя бе единствената въоръжена.

Ако имаха късмет, Кетаминът щеше да направи Стефан достатъчно послушен, та да го върнат в Грибин. Номерът, разбира се, бе да го инжектират преди да е изпепелил мястото.

Тео и Джак носеха медни мечове, прикрепени за гърбовете им под дългите, черни палта, които изглеждаха не на място в топлия клуб. Това бяха оръжията им за в краен случай, тъй като да извадят медни мечове наред с пълен с не-магьосници клуб не бе най-добрият сценарий.

Отборът от Сборището стигна до задната част на клуба и видя Стефан на маса в дъното, с червенокоса мадама отгоре си. Наблизо стояха двама Атрика.

Значи беше вярно, Стефан си живееше безгрижно. Чувстваше се уверен в плана си. Е, може би беше време да развалят купона.

Сарафина и Джак първи приближиха Стефан. Сарафина улови свободно в ръка нишка от силата си, готова да я запрати, ако се наложи.

— Хей, Стефан — рече Сарафина с ръка на талията си. Носеше чифт тесни кожени панталони, които накараха лигите на Тео да потекат по-рано вечерта.

Стефан ѝ се ухили.

— Здравей, Сарафина. Бей ли търсиш? Ако искаш мога да ти го извикам. — Въобще не изглеждаше изненадан да ги види.

Тео пристъпи по-близо зад нея и тя постави успокоително ръка на гърдите му. Двамата даемани зад Стефан също пристъпиха по-близо, за да предпазят шефа си.

— Наслаждаваш се на вечер в града? — контрира го Сарафина.

Той махна към двамата едри Атрика зад себе си.

— Защо не? Не че можете да ми направите нещо тук, наред публично място. Не и след като имам такива здравеняци да ме защитават. Имам имидж да браня все пак. — Той придърпа червенокоската по-близо до себе си. Тя се усмихна превзето към Сарафина. — Има папараци навсякъде. Не можете да сторите нищо.

Не лъжеше. Фотографите се бяха наредили на бара, държейки под око Стефан. Където и да отидеше Стефан, там бяха и фотографите преследвачи. За не-магьосническия свят, Стефан бе бог сред простосмъртните. Ако кихнеше, сополът му се появяваше на първа страница.

Сарафина повдигна вежда.

— Мисли каквото си щеш. Радвам се, че се забавляваш, Стефан. Това е добре. Трябва да се възползваш от оставащото ти време.

Стефан завъртя очи.

— Да не дойде тук да говориш глупости? Трябва ли да си свалим гащите и да си ги премерим? Гарантирам, че моят е по-голям.

Червенокоската се изкиска. Глупава патка.

— Мисля, че Изабел няма да се съгласи — отвърна с усмивка Джак. Изабел бе единствената от тях, която собственоръчно — буквално — бе пробвала оборудването на Стефан.

Лицето на Стефан посърна и той отпи дълга глътка от коктейла си.

— Имате ли причина да ме преследвате? Не ми ли се наситихте в Кентъки?

Сарафина се приближи наперено до Стефан, издърпа стола му и се наведе към него. Гневът ѝ бе пламнал заради безочливия поглед в очите му и оттренираната досада в гласа му. Телохранителите му се приближиха, но Стефан им махна с наперена усмивка на лице.

— Да спрем с игричките, става ли? — каза Сарафина. — Кажни какво заклинание се каниш да направиш.

Стефан се засмя.

— Каква заблуда. Да не мислиш, че наистина ще ви кажа? Да не мислиш, че ме плашиш?

Сарафина заобиколи стола на Стефан, така че да е лице в лице с него, след това стовари крака си между неговите. Привеждайки се до ухото му, тя обяви:

— Още дори не съм опитала.

— Охо! Сарафина! — измърка Стефан с дръзка усмивка. — Не подозирах, че си толкова привлечена към мен. Ако знаех, щяхме да направим едно бързо в лимузината.

— Млъквай.

Експлозия запрати през клуба вълна от всичките четири елемента, карайки посетителите да се разпицят и пръснат. Нещата се движеха по план.

Мира се беше измъкнала тихомълком още щом приближиха Стефан и се бе присъединила към Ани и останалите няколко магьосника от Сборището с другите три елемента в другата част на клуба. Заедно бяха направили диверсия. Всичките четири елемента използвани наведнъж създаваха магическа сигнатура като тази на Клеър. Знаейки колко много Атрика мразят Клеър, предположиха, че това би отвлякло вниманието на мускулната сила на Стефан. Бяха прави. Даеманите на Стефан се телепортираха за части от секундата, за да разследват случващото се, оставяйки Стефан сам и незащитен.

Макар и не съвсем беззащитен. Трябваше да действат бързо, преди Стефан да се е усетил какво става.

В секундата, в която стана магическата експлозия и двамата Атрика се изпариха, Сарафина бе извадила спринцовката с Кетамин от джоба си и я бе забила в гърдите на Стефан. Веднага след като му инжектира лекарството, тя изтегли огън от седалището на магията си и го изстреля надолу по крака си, опасно близо до ценностите на Стефан. Той извика и се отдръпна назад, успявайки единствено да преобърне стола си и да се приземи по задник.

Джак и Тео се озоваха отгоре му на момента, вдигайки го и стоварвайки го върху плота на масата, докато всички в клуба се щураха обезумели около тях.

Тео бе омагьосал фотоапаратите на папараците, когато първоначалната магическа експлозия бе отшумяла, пречейки им да снимат. Така или иначе всички те бяха прекалено заети да бягат или да избягват магията на елементите, за да се опитат.

— О, съжалявам, Стефан, — рече Сарафина, — не възнамерявах да те карам да преживееш отново лошите моменти.

— Ти си шибана... — клепачите на Стефан се спуснаха. — Шибана... *merde*^[1], няма да ти се размине.

Джак се наведе към лицето на Стефан с дива усмивка.

— Изглежда току-що го направихме, вещере.

— Спи като бебе — рече Мира с усмивка, взирайки се в Стефан, който все още бе в безсъзнание и лежеше проснат на едно от неудобните затворнически легла в Грибин. Тео изви устни, гледайки вещера.

Заради засадата и диверсията, която бяха сътворили, магически огньовете бяха пламнали навсякъде в „Черния котел“. В настаналия хаос, не-магьосници и магьосници бяха побягнали да търсят прикритие.

Тъй като Атрика бяха заети да търсят несъществуващата Клеър, Тео бе вдигнал Стефан, метнал го бе на рамо и го бе изнесъл от клуба. В суматохата бе фасулска работа.

Никой не бе сигурен как ще бъде обяснена всичката магия, но отчаяните времена изискваха отчаяни мерки. Във всеки случай хората имаха навика да намират обяснение и за най-странните случки. Бяха го направили, за да обяснят смъртта на майката на Сарафина, щяха да го направят и за това.

— Ще е в безсъзнание тази нощ — каза Джак. — Двамата с Мира ще бъдем тук, когато се събуди, за да го разпитаме. Ще трябва да побързаме, след като не знаем колко ще отнеме на ордата му от Атрика да разбере какво се е случило.

— Ще изчакаме с вас — отвърна Сарафина.

Джак поклати глава.

— Няма смисъл всички да страдаме. Върнете се на сутринта и ще го разпитаме заедно.

— Какво ще стане, ако Атрика се появят преди това и ви намерят сам-сами?

Джак поклати глава.

— Няма да сме. Томас, Изабел, Клеър и Адам се връщат веднага. Ще дойдат най-напред тук, не се притеснявай. Идете да си починете. Знаем, че бяхте на пост и не сте спали добре. Двамата с Клеър знаем какво е. Махнете се от Грибин за малко, а ние ще ви се обадим, ако ни потрябват.

— Толкова изморени ли изглеждаме? — попита Сарафина.

— Да — отвърна Мира с любезна усмивка. — Идете да поспите малко.

Тео нямаше проблем с идеята да се махне от Грибин. Мястото беше ужасно. С могъщи заклинания, заложи в самата мазилка, това бе единственото място на Земята, което бе напълно обезсилващо. Никой магьосник или вещер, прекрачил прага, не можеше да достигне до силата си. Бе все едно да те съблекат и изнасят. Дъхът на Тео секваше всеки път, когато минеше през вратата. Тук се чувстваше разголен и наранен, странно обикновен. Тънка препечена филийка. Ето как го описваше Томас. Сух, безвкусен и лесно разрушим.

Грибин беше затворът на Сборището, където държаха всички вещици и обвиняемите магьосници, преди да бъдат изслушани и осъдени. Някои бяха с доживотна присъда. За всеки могъщ магьосник това бе ефикасно наказание. Колкото бе по-силен магьосникът, толкова по-зле се чувстваше в Грибин.

Последният път, когато Стефан бе затворен тук, бе опитал да се самоубие. Но Атрика го бе освободил, и ако разберяха къде го бе отвело Сборището, Тео не се съмняваше, че ще го освободят отново. Рискът им точно сега бе да измъкнат възможно повече информация от Стефан, преди това да се случи.

Той пое ръката на Сарафина и я изведе от килията.

— Ако настоявате, няма да споря — рече, докато си тръгваха.

Тео започна да се чувства отново жив чак когато стигнаха до апартамента му. Щом влязоха, Сарафина изрита обувките си с тежка въздишка. Никой от тях не бе спал добре. Той я взе на ръце, преди да е успяла да си поеме дъх отново. Игнорирайки изненаданото ѝ възклицание, той я занесе в спалнята и я сложи на леглото.

Тя се надигна на лакти и сви коляно. Отправяйки му съблазнителен поглед, тя промърмори:

— Залавянето на вещици възбужда ли те, Тео?

Той остави погледа му да се спусне по тесните ѝ кожени панталони и откритата сметанова кожа на корема ѝ, където червената блуза се бе вдигнала. Щом се отнасяше до Сарафина, той винаги бе възбуден.

— Заспивай — каза грубо той, обръщайки се. — Изтощена си. Ще остана буден и на пост.

— О, Тео... — измърка Сарафина. Звукът от разкопчаване на цип и плъзгането на кожа върху кожа достигна до ушите му. Той познаваше усещането на кожата ѝ срещу устните, езика и ръцете му. Поемайки си

дълбоко въздух за кураж, той се обърна. Тя лежеше само по изрязано потниче и чифт сини копринени бикини.

Искаше да ги свали със зъби.

Тя леко наклони глава настрани.

— Не мислиш ли, че трябва да се отпуснем малко преди да заспим? Заслужаваме да празнуваме след това, което направихме. Между другото Ани ми даде заклинание за контрацепция, когато се върнахме в Чикаго. Вече сме в пълна безопасност.

Той проследи с поглед извивката на бедрото ѝ.

— Не ме дразни, Сарафина. Имаш нужда от сън, за да си готова за бой после. Ще има такъв; въпросът е само кога.

Тя свали потничето си и го пусна на пода заедно със сутиена си. Малките ѝ наперени гърди завършваха с твърди, червени зърна... като малки малинки.

— Напълно ли си сигурен?

Тео постоя за момент, взирайки се в нея, след това прекоси стаята, за да се надвеси над нея. Тя се отпусна върху възглавниците с лукаво изражение на лицето. Сарафина бе жена, която знаеше, че е красива и знаеше точно как да използва красотата си за по-голям ефект. Бе част от това, което я правеше толкова опасна.

Той се наведе, приковавайки я с ръце, поставени от двете страни на тялото ѝ. Лицевите ѝ мускули се отпуснаха малко, когато разбра, че е спечелила битката и сега ще обере лаврите.

Тео се приведе и улови червените ѝ устни със своите, плъзгайки се по тях и измъчвайки я бавно, по начина, по който знаеше, че я влудява. Той проникна с език в устата ѝ и го остави да докосне нейния, докато прокараваше ръка между перфектните ѝ бедра, за да я притисне към топлата, влажна коприна, покриваща интимните ѝ части. Откри клитора ѝ и го погали през плата, докато не набъбна и не стана свръхчувствителен.

Сарафина се размърда и простена под него, ръцете ѝ искаха да се обвият около него и да го издърпат върху матрака при нея. Той улови долната ѝ устна и бавно я придърпа между зъбите си. Тя потрепери и раздвижи бедра, търсейки по-голям контакт.

Вместо това той се отдръпна и я целуна по челото.

— Двама могат да я играят тази дяволска игра, скъпа — промърмори той, миг преди да се отдръпне толкова далеч, че тя да не

може да го дръпне обратно. — Сега заспивай.

Тя запротестира, но той не ѝ обърна внимание. Само се настани на един стол в далечния край на стаята и я наблюдава, докато го гледаше кръвнишки.

Сарафина грабна боксерките и тениската си от близкия стол и ги облече.

— Ти си зъл.

Той се усмихна.

— Може би малко. Сега заспивай и после ще съм още по-зъл.

Сарафина се събуди по същия начин, по който бе заспала — желаейки Тео. Жадуваше да усети тялото му до своето, езикът му по кожата си, ръцете му върху тялото си. Да бъде с него, да го има в себе си, това бе единственото време, когато се чувстваше в безопасност вече.

Клепачите ѝ изпърхаха и тя простена, протягайки се изпод чаршафа, който я покриваше. Тео вече не беше на стола. Всъщност вече не беше в стаята. Това беше странно, след като почти не я изпускаше от поглед.

Тя се надигна, без да си прави труда да се покрие.

— Тео?

Никакъв отговор.

Тя прекоси стаята в сумрака, отправяйки се към коридора, и си удари пищяла в рамката на леглото.

— Оу! — Тя заподскача на един крак към хола, държейки се с ръка за пищяла. — Тео?

— Тук съм. — Топло тяло се притисна в нейното, притискайки я към стената.

— Тео — промърмори тя, усмихвайки се. Утринната светлина едва целуваше крайчетата на косата му и обезцветяваше обикновено мургавата му кожа. Сенки играеха по лицето му, затъмнявайки очите му. Тя се пресегна и остави дългата му коса да се извие през пръстите ѝ. — Тревожех се, че си ме оставил.

— Разбира се, че не.

Но щеше. Рано или късно щеше да я напусне. Беше я отблъснал, защото чувстваше, че не я заслужава. Болката, която Тео трябваше да

изпита през живота си — за бога, бе започнала още от раждането му — го бе оформила такъв. Твърде увреден за любов. Животът го бе направил такъв, да чувства, че е недостоеен за ничия доброта, за обвързване с никого.

И, по дяволите, тя се влюбваше в него. Не вещаеше нищо добро за нея, нали?

— Аз... — Тя затвори рязко уста и преглътна с усилие. Тъмнината се затвори около тях като по-малка стая в самата стая. — Искам те, Тео — прошепна срещу устните му тя. — Трябва да те имам вътре в мен. Искам да те усетя близо до себе си, колкото мога по-близо.

Той я притисна към стената и отметна косата ѝ настрани, пръстите му се движеха по кожата на раменете ѝ с чувствени милувки. Ръцете му се плъзнаха по голите ѝ гърди, галейки зърната ѝ, когато устните и зъбите му обхванаха ушната ѝ мида и я ухапаха леко.

Тръпка мина през нея и цялата ѝ кожа настръхна. Интимните ѝ части набъбнаха, възбудени и нетърпеливи.

— Играй си с аемона сега, защото скоро ще дойда за теб.

Гласът на Бей.

Тя застина и отвори очи, цялата ѝ възбуда бе изчезнала от прилив на студен страх. Обърна се. Там стоеше Бей, а не Тео. Очите му светеха в червено и когато отвори уста, зъбите му бяха остри като ножове.

Сарафина изпищя.

[1] *merde* (фр. ез.) — мамка му. ↑

— Сарафина!

Тя се метна на леглото, чаршафите се омотаха около краката ѝ. Ярката дневна светлина струеше през прозореца на спалнята. Тео обви ръце около нея и за момент тя започна да се бори с него, несигурна кой всъщност е той.

— Шшшт, вече всичко е наред, в безопасност си. — Той притисна главата ѝ до рамото си и обви ръце около нея, за да ѝ попречи да го налага.

Сарафина затвори очи и прошепна:

— Боже, беше толкова реално. — Тя потръпна, треперейки от спомена за дъха на Бей върху кожата си.

Тео я целуна по главата.

— Беше просто сън.

Тя се отдръпна малко от него, колкото да види лицето му. Тео, да, беше Тео.

— Не. Не, не беше сън. Можех да почувствам всичко. О, Боже, мислех, че си ти. Той ме докосна. — Думите излязоха като изпълнен с ужас шепот. — Мислех, че си ти, но всъщност беше Бей.

— Не беше истинско. Играеше си с мозъка ти, Сарафина.

Тя поклати глава и отметна чаршафите, за да покаже кожата си.

— Ударих си крака в леглото. Още усещам болката. — Нямахте синина, поне не още.

Тео я придърпа по-близо. Щом прегръдката му се затегна, тя затвори очи, задъхвайки се от напрежение. Вече беше в безопасност, в безопасност.

След малко той я отдръпна от себе си, за да се вгледа в очите ѝ.

— Той си играе с теб. Атрика обичат преследването, обичат да усещат страха на своята жертвата. Това ги възбужда. Докато си спеше е нахлул в съзнанието ти и е събудил твоя Аз. Като ярък сън, разбираш ли? Прониквайки в сънищата ти не може да те нарани физически, може само да те изплаши. А ако го оставиш да те изплаши, той печели.

— Но си ударих пищяла! — Тя потръпна. — И усетих ръцете му върху себе си... дъхът му.

— Може да го накара да изглежда реално, като истинската реалност. — Тео издиша бавно. — За него да те накара да се страхуваш е като увертюра към същинската игра.

Горчилка се надигна в гърлото ѝ при тази мисъл. Тя едва преглътна.

— Да, ясно. Разбирам. Да не го оставям да види колко ме е ужасил и тогава аз печеля. Обратното... го възбужда.

— Точно така. Ела тук. — Той придърпа все още треперещото ѝ тяло по-близо до себе си и погали косата ѝ.

— Добре съм. Само си мислех, че си ти, а после... се оказа, че не си. — Тя се смръщи срещу дневната светлина и се отдръпна от него. — Колко дълго съм спала?

— Стефан е буден и Томас се върна. Разпитват го. Все още няма следа от Атрика. Оставих те да спиш колкото искаш, тъй като имаше нужда.

Тя повдигна вежда.

— А ти? Нямах ли нужда от сън?

— Аз съм добре.

— Глупости. Лягай и дремни, здравеняко. Мой ред е да те пазя. — Тя го бутна назад върху леглото, но той я сграбчи за ръцете и я дръпна върху себе си. Сарафина извика от изненада и за секунда се оказа под него, а устата му беше върху нейната.

Точно когато Сарафина бе започнала да се отпуска и да се отърсва от ужаса на скорошната си среща с Бей, телефонът на Тео звънна. Той започна да го търси опипом, хвърли бърз поглед на дисплея и каза:

— Трябва да отидем в Грибин.

Грибин изглеждаше като военна зона. Не по-различна от тази, която бяха оставили в Кентъки. На Тео беше започнало да му писва от касапници.

Дъхът на Тео секна, а Сарафина спря напред крачка щом прекосиха прага на затвора, но това не ги забави повече от секунда. Пазачите не бяха на постовете си, а серията врати, водещи към

сърцевината на затвора, зееха, за да може подкреплението от Сборището да влезе. Всички затворници бяха заключени и докато минаваха можеха да видят надничащите лица през малките прозорчета в металните врати.

Всички затворници се усмихваха, смееха се и удряха по стените. Знаеха точно какво става — похитителите им от Сборището биваха наричвани от дааеманите.

Какво ново?

Проправиха си път до вътрешността на затвора, където държаха Стефан. Или Атрика най-накрая бяха стигнали до извода къде магьосниците от Сборището държат безстрашния им водач, или бяха направили някакво проследяващо заклинание, за да го открият. И в двата случая сега бяха тук и насред битка с Томас и другите.

Проблемът беше едновременно елементарен и сложен: магьосниците от Сборището нямаха никакви сили тук, а Атрика имаха.

Шансовете не бяха на тяхна страна.

Звучите от битката се усилваха с приближаването им. Един Атрика блокираше отворената стоманена врата, през която трябваше да минат, за да се доберат до мястото, където се намираха Томас и останалите, изпълвайки рамката като проклет влак, навлизаш в отвора на тунел.

Спряха се с пързаяне. Тео се пресегна за меча си и го задържа между себе си и чудовището, което стоеше ръмжейки пред тях. Сарафина също държеше в ръка меча си. Без достъп до магия, Тео се чувстваше уязвим като новородено и бе сигурен, че Сарафина чувства същото. Медното острие не беше същото като магията.

Атриката канализира силата си. Тя пращеше във въздуха като искра, попадаща върху сухо дърво. Точно когато създанието я запрати по тях, двамата със Сарафина се разделиха, втурвайки се в две различни посоки. Кълбото магия мина право покрай тях, експлодирайки в една от вратите на килиите, където остави голям, черен, димящ кратер. Това беше един вещер, който вероятно вече не празнуваше.

Преди създанието да събере още сила и да я запрати по Сарафина, Тео се втурна напред и остави дълбока рана в бедрото на дааемана. Съществуването изрева и се нахвърли върху Тео, който едва успя да избегне удара му, се претърколи, за да избегне досега с кръвта му.

Кръвта се разля, изпусайки дим върху стената, а раната на демона се разтвори заради медта.

Сарафина се приближи отзад и вдигна меча си, забивайки го в Атриката. Избълва още демонска кръв и двамата отскочиха, за да я избегнат.

Атриката нададе боен вик, който звучеше повече животински, отколкото човешки, и се обърна към Сарафина, която се бе отдръпнала назад, държейки меча си вдигнат. Създанието събра още едно кълбо магия, карайки ухото на Тео да запищи от налягането.

— Сарафина, внимавай! — извика той.

Тя едва успя да се наведе, иначе магията вероятно би я обезглавила. Претърколи се на пода, държейки здраво меча, точно както я бе учил той.

Тео замахна към даемана и го уцели по рамото. Съществуването изрева отново и запрата магия по тях. Този път Тео пое удара с рамото, от която страна държеше меча. Пареща болка затрептя през тялото му, карайки го да изпусне острието. Плътта на ръката му зееше и лъщеше зле изгорена.

Даеманът се насочи към него, но Сарафина моментално го нападна в гръб, замахвайки колкото можеше по-силно, за да го накара да се отдръпне. Тя извика, когато капки кръв от Атриката я опръскаха и проядоха дрехите ѝ.

Тео вдигна меча си и се насили да го хване здраво. Атриката се олюляваше леко, залитайки настрани, докато гонеше Сарафина из коридора, опитвайки се да я приклепти в ъгъла. Може би беше реакция от медните остриета, с които го пронизаха дълбоко или просто от кръвозагубата. Каквато и да беше причината, беше добре.

Сарафина се хвърли настрани, за да избегне магическия заряд и даеманът маневрира, успявайки да я сграбчи за ръката и да я запрата в стената толкова силно, че тя изтърва меча си. Той събра сила в последен отчаян опит, очевидно възнамерявайки да я забие право в нея, докато я държи прикована.

Гняв и страх заклокочиха в Тео, горещи и горчиви. Той завъртя меча с цялата си сила, игнорирайки прорязващата агония от движението. Прицели се във врата на Атриката и уцели право в целта. Главата на демона се отдели от раменете му и тялото му падна

безжизнено върху стената. Сарафина се наведе, едва избягвайки струята кръв.

Тео я улови за ръката и ѝ помогна да мине през токсичната кръв. Подът и стените още пушеха от разплискалата се кръв. Цвета на лицето ѝ премина от бяло като платно до болнаво зелено и той не я обвиняваше. Беше отвратителна гледка.

Щом се отдалечиха достатъчно, Тео се подпря на едно коляно, контузената му ръка трепереше от цялото движение. Сякаш някой бе обработил с горелка наранената му ръка.

— Дай да погледна. — Пръстите на Сарафина бяха нежни, докато накланяше ръката му, за да я огледа и изсвири тихо. — Зле е.

— Досетих се — процеди през стиснати зъби той. — Макар че е по-добре да е ръката ми, отколкото центърът на гърдите ми.

Сблъсък и гневен рев на Атрика отекна през отворената врата. Тео се изправи на крака, стисна меча си и се завтече натам със Сарафина плътно зад него.

Още двама Атрика лежаха обезглавени на пода в коридора, където криеха Стефан. Двама магьосници също лежаха на пода, без съмнение мъртви. Още няколко лежаха ранени, с подпрени на стената гърбове, дишайки учестено.

Гласът на Стефан отекна от една от килиите и двамата със Сарафина хукнаха натам. Вътре бяха Томас, Изабел, Клеър и Адам. Стефан стоеше заобиколен от трима Атрика. Главният вещер беше пребледнял, а раменете му бяха прегърбени. Грибин бе взел своето.

Сарафина бе казала на Тео, че според Фошо, да бъде затворен в Грибин — или най-малкото да изгуби магията си — бе единственото, което едва не го бе пречупвало изобщо. Виждайки Фошо сега, Тео го повярва.

Главният вещер прикова погледа си върху Сарафина, очите му блеснаха от омраза и лицето му застина, преди да се протегне, да докосне най-близкия Атрика и всички да се телепортират.

Изчезнаха.

Магьосниците постояха за момент в тишина. Тео чуваше единствено стоновете от коридора.

Адам изруга звучно.

— И за втори шибан път Стефан избяга от Грибин. Единственият, който някога е успявал.

Изабел захвърли меча си и той издрънча на циментовия под.

— Той не избяга. Беше телепортиран. Не му приписвай повече заслуги, отколкото заслужава, а той не заслужава никакви.

Томас се обърна към вратата, също захвърляйки меча си.

— Свърши се. Да се погрижим за ранените.

Тео не го беше чувал да звучи по-обезсърчен.

Сарафина и останалите последваха Томас навън от стаята, откривайки Джак, Мира, Мика и останалите невредими магьосници от Сборището да помагат на ранените и да се уверяват, че всички дааемани със сигурност са мъртви.

Все още трепереше от схватката с Атрика в коридора. Гледката как Тео е поразен от даеаманска магия едва не накара сърцето ѝ да спре. Едва не бе убит.

Не можеше да си представи света без него.

Когато я приближи, тя огледа отворената му рана.

— Хайде да излезем от Грибин, за да мога да те излекувам, Тео. Не си от полза тук, докато не излекуваме ръката ти. Когато приключим с това, ще се върнем и ще помогнем на ранените.

Той кимна и заедно тръгнаха към изхода от затвора. Да пристъпи през главната порта и да почувства прилива на магията си обратно бе почти по-добро от секса. Облегнаха се на каменната стена отвън и с пълни гърди поеа свежия въздух.

— Добре, хайде — каза почти веднага тя. Нямаха време за губене.

Той се обърна към нея, подавайки ѝ ръката си за оглед. Никога преди не се бе опитвала да лекува нещо толкова сериозно и не бе сигурна, че може да се справи.

— Няма проблем, ако не успееш да я излекуваш цялата, Сарафина. — Трябва да бе прочел израза на лицето ѝ. — Ти си единственият огнен магьосник, който би бил най-близко до целта, единственият който изобщо би опитал.

Тя позволи на лека усмивка да трепне на устните ѝ.

— Защитните ми умения може и да не струват, но мога да лекувам.

— Точно сега защитните ти умения ми изглеждат дяволски добри. Оу!

— Съжалявам.

Докато тя работеше, останалите помагаха на ранените и изнасяха мъртвите. Щом приключи, раната изглеждаше така, сякаш бе отнесъл доста шевове и няколко седмици лечение. Макар че бе отнело част от силата ѝ.

Той огледа зачервената, заздравяваща рана.

— Удивително.

— По-добре ли е?

Той хвана брадичката ѝ и наклони главата ѝ към себе си.

— Удивително.

За момент задържаха погледите си приковани един в друг, след това се отдръпнаха. Време беше да се връщат обратно вътре.

Ух. Въобще не искаше да се връща обратно в Грибин.

Заедно се спуснаха в дълбините на затвора, а след това се заеха да помагат на останалите.

Тео понечи да се обърне, за да се отправи към противоположната страна на коридора, после се спря.

— Благодаря за помощта в коридора. Двамата добре го подредихме. — Необичайна усмивка проблесна на устните му.

Тя се усмихна.

— Продължавам да ти повтарям, че сме добър екип.

Усмивката му се стопи и той се извърна.

— Внимавай.

— О, стига си се заяждал — промърмори тя и се обърна, за да потърси някого, на когото може да помогне. Имаше изобилие от възможности.

Отправи се надолу по коридора, където Адам и Клеър помагаха на лечителите.

— Надявам се, че всичко това си заслужаваше. Стефан каза ли ти нещо, преди Атрика да дойдат за него? — Сарафина попита Клеър, коленичейки да провери пулса на тъмнокос воден магьосник. Той имаше лошо изгаряне отстрани, материята на ризата му се беше стопила върху кожата на горкия човек.

Да прави нещо такова — да проверява нечий пулс и да е подготвена да не намери такъв — би изглеждало немислимо само

преди месец. По дяволите, сигурно би повърнала при гледката на такава рана или при миризмата на обгорена плът.

Все пак точно тази миризма би довляла някои доста неприятни спомени.

Но сега не чак толкова. Откриваше, че това да е магьосница, правеше живота ѝ по-добър по много различни начини. Макар че този не беше един от тях. За щастие раненият магьосник все още беше жив. Само беше в безсъзнание. Браво на него, имайки предвид раните му.

Трябваше да изкарат тези хора извън стените на затвора, за да могат огнените магьосници да си свършат работата. Някой ѝ връчи мокър парцал и тя се премести при следващата жертва, дребна, червенокоса земна магьосница, и избърса част от кръвта от раната на главата ѝ.

— Да — отговори Адам вместо Клеър, — вкарай Стефан в Грибин и силата на това място ще го пречупи. Затова го направихме. Открихме нещо наистина интересно.

Сарафина спря работата си и го погледна.

— Е, ще ми кажеш ли?

Вместо това го направи Клеър. Гласът ѝ бе напрегнат, а изражението — още по-напрегнато. Гласът ѝ бе почти шепот.

— Някак, по някакъв начин, Стефан се е добрал до елиума. Така командва Атрика. Държи го някъде, защитен и скрит. Атрика биха направили всичко, за да вземат елиума, затова се държат като личната армия на Стефан, за да го получат.

Сега Сарафина забеляза, че лицето на Клеър бе преbledняло. Не мислеше, че има общо с работата с мъртвите и ранените.

Елиумът бе кълбо даеманска магия, което действаше като неутрализиращ агент срещу силата им. Това бе ядрената бомба сред магическите оръжия. Който даемански вид контролираше елиума, той контролираше и Юдай. По последна информация на магьосниците, Итрай притежаваха елиума.

Сарафина се намръщи и се върна към работата си. Земната магьосница, с която се занимаваше, изпаднаше в безсъзнание и идваше на себе си, бърборейки несвързано.

— Кае на Итрай притежава елиума, нали? Той е вътре в него, нали?

За момент лицето на Клеър трепна от мъка.

— Да, Ру притежава елиума. Или поне го е притежавал.

Сарафина знаеше, че Клеър бе прислужница в дома на Ру още от детството си, докато дворецът на Юдай не бе атакуван от Атрика и Ру не ѝ бе прехвърлил оръжието, за да го защити. Беше я пратил на Земята и бе затворил порталът между измеренията след нея, но не и преди двама Атрика да скочат след нея. След много битки Клеър бе успяла да спечели свободата си, а Ру бе успял да си вземе елиума обратно.

Макар че Клеър бе робиня на Ру, тя имаше необичайни, противоречиви чувства към него. Ру мислеше за нея като за своя дъщеря. Най-вероятно Клеър се тревожеше за него.

Един от лечителите дойде и взе припадналата земна магьосница на ръце. Сарафина се залюля на пети и стрелна Клеър с притеснен поглед.

— Знаеш ли какво се е случило с Ру? — попита внимателно тя.

Клеър поклати глава и се извърна, грижейки се за друг повален магьосник.

Тео бе събуден от устни, плъзгащи се по корема му. Моментално пенисът му забеляза светлокосата глава над корема му и ръцете, проправящи си път надолу през боксерките му. Стана твърд като стомана, когато пръстите на Сарафина го докоснаха и простена.

— Ммм, буден си. — Тя измърка. — Спа десет часа, а каза да те събудя след осем.

— Защо не ме събуди в осем? — Той простена и отпусна глава обратно на възглавниците, когато тя го помилва.

— Двама могат да играят тази игра с прекаленото закриляне, Тео. — Тя ухапа леко корема му.

Той се претърколи отгоре ѝ и смъкна памучните ѝ шорти за около две секунди. Отмести крака ѝ настрани, разкривайки уязвимата част на бедрото ѝ, я гризна там, вкусвайки нежната плът със зъбите и езика си.

— Да видим на какви още игри можем да си играем. — Той снижи уста до интимните ѝ части и откри клитора ѝ.

— Тео — промърмори тя, свивайки пръсти в косата му. — Не възразявам.

Той плъзна пръст дълбоко в нея. Копринените ѝ мускули с готовност го обгърнаха, затова той добави и втори и започна да ги движи в нея, докато тя не простена името му отново.

— Мислех си, че няма да възразиш. Свали си блузата и сутиена.

Тя се заизвива, за да свали тениската и сутиена си, като през цялото време той държеше краката ѝ долу и разтворени, за да не може да ги помръдне, движейки пръстите си в нея. Изпод езика му клиторът ѝ бе набъбнал и нуждаещ се. Ако я погалеше с пръст, тя щеше да свърши на мига. Но той имаше други планове.

— Значи обичаш да играеш игрички? — Той измърка срещу вътрешната част на бедрото ѝ. — Да си поиграем тогава.

Той се протегна и извади бутилка от най-долното чекмедже на нощното си шкафче. Гросет спеше шумно в кучешкото си легло в кухнята. Това беше добре. Имаше някои изключително важни планове за господарката на Гросет и не искаше никакви кучета да го прекъсват.

— Какво ще правиш с това? — попита провлачено Сарафина.

Той не отговори, само изсипа малко от лубриканта върху прекрасните ѝ, възбудени интимни части и го остави да се стече до мястото, за което си фантазираше.

— Какво? Тео, никога не съм...

— Тихо. Легни и сложи ръце зад главата си, Сарафина. Събери китките си. Смятай се за завързана и обездвижена. Думите ми са твоето вѐже. Ако го пренебрегнеш, ще те завържа наистина. Ясно?

Тя го загледа за момент, прехапала долната си устна и с изписано на лицето непокорство. Той се протегна и плъзна пръсти през лубриканта, втривайки го в клитора ѝ. Клепачите ѝ се склопиха и главата ѝ се отметна назад със стон. Вдигна ръце над главата си така, както ѝ бе казал.

Ах, така бе по-добре.

Тео обичаше да контролира в спалнята. Подозираше, че и на Сарафина така ѝ харесва. Плъзна лубриканта до дупето ѝ и се заигра за малко, събуждайки всички нерви.

— Тео — каза тя, едва дишайки. — Никога не съм го правила. Никой мъж не ме е докосвал там преди.

— Девствена територия? Какъв съм късметлия. Вярваш ли ми, Сарафина?

Тя кимна.

— Възбуден съм, Сарафина. Възбуден съм от факта, че когато те докосна тук, мога да видя как сладката ти вагина става още по-нетърпелива за пениса ми. — Той използва пръста на другата си ръка и го плъзна дълбоко в нея. Тя потрепери. — Може никога да не си била докосвана тук, но си любопитна, нали?

— Малко — призна тя.

— Искаш ли да спра?

Тя прехапа долната си устна и поклати глава.

Потискайки усмивката си, той плъзна върха на пръста си в дупето ѝ и тя ахна, а после и простена.

— Можеш ли да усетиш разтегнати всичките си мускули?

— Да, о, Боже, да.

Той проникна по-дълбоко, уверявайки се, че има достатъчно лубрикант, за да го улесни. Краката ѝ се разтвориха още повече, в подсъзнателен жест на капитулация.

— А, ето така. Хубаво е, нали?

Тя кимна и се раздвижи на леглото, извивайки гръб и изпъчвайки гърди. Той добави и втори пръст към първия и се намести така, че да може едновременно с това да гали клитора ѝ с палец, знаейки, че тя се нуждае от тази стимулация, за да прибави още сладко удоволствие към непознатото чувство.

— Богове, толкова си хубава така. — Гласът му трепереше, а пенисът му бе твърд като скала, наблюдавайки колко я възбужда, гледайки как пръстите му се движат в нея. Харесваше му, че това е ново за нея и че той е този, който ѝ го показва.

— Ще свърша, Тео — прошепна тя. — О...

Тя свърши, тялото ѝ се разтресе в спазми под ръцете му. Преди оргазмът ѝ да отшуми напълно, той се надигна, нетърпеливо избута боксерките си до коленете и се плъзна целият в нея. Копринените ѝ мускули все още пулсираха. Те обхванаха здраво цялата му дължина, галейки го, докато се движеше в нея. Понесе се бързо и здраво, ръцете му бяха от двете страни на главата ѝ, а погледът му бе приковал нейния, докато бе дълбоко в нея.

Очите ѝ блестяха, а лицевите ѝ мускули се бяха отпуснали в резултат от оргазма. Тя обви крака около кръста му и посрещна тласъците му, поемайки го възможно най-дълбоко.

Богове, колко бе щастлив, че може да я докосва толкова дълбоко. Толкова надълбоко, както тя докосваше сърцето му. Плашещо бе колко много го бе грижа за нея, но не можеше да го отрече.

— Сарафина — промърмори грубо той. Искаше да каже още толкова неща. Но нямаше да е честно към никой от тях.

Тя го целуна, придърпвайки главата му към себе си. Отначало устните им се докоснаха нежно, след това с все по-голяма нужда, сякаш не можеха да се наситят един на друг. Езиците им се преплетоха, горещи и меки като телата им, за кратко превръщайки се в едно цяло.

Той искаше да е завинаги.

Мисълта бе чиста и дълбока, пееща в кръвта му като обещание за нещо, което той желаше с всеки инч от сърцето и душата си, но въпреки това никога не би могъл да има, защото знаеше, че би го разрушил, би го съсипал.

Би го унищожил.

Той изтласка мислите настрана, докато удоволствието се надигаше от топките му, разбивайки се връз него като приливна вълна, която не би могъл да спре.

— Сарафина. — Той прошепна името ѝ, докато тя свършваше за втори път.

— Тео — се изливаше от устните ѝ многократно.

Заедно, с преплетени крайници, те се разтопиха в екстаз.

Щом отмина, той се претърколи настрана и я придърпа към себе си, вдишвайки аромата на косата ѝ. Когато бе със Сарафина, той се чувстваше доволен. В мир. Само тогава.

Имаше част от Тео, която искаше да приветства Сарафина в живота му и да я запази при себе си завинаги. Но за да го направи, трябваше да се увери, че я прави също толкова щастлива, колкото тя него. Всичко по-малко от това нямаше да е справедливо спрямо нея.

А Тео никога не бе успявал да направи никого щастлив.

— Тео — промърмори сънливо Сарафина, — това беше невероятно. Никога не съм си представяла, че ще е така. Беше толкова...

— Интимно?

— Да.

За красива жена, която имаше цяла шайка от мъже, вървящи по петите ѝ, тя бе учудващо невинна. Имаше толкова много неща, които искаше да ѝ покаже. Не, толкова много неща, които искаше да сподели с нея.

Тя се сгуши в него.

— Тео, аз... — Тя спря наскре изречението, а после почна наново. — Обичам те. — Излезе като едва доловим шепот.

Тео застина.

— Не прави това. — Той се отдръпна от нея и се изтърколи от леглото.

— Какво да не правя? Да не те обичам? — Тя се дръпна до ръба на матрака, придържайки чаршафа до голото си тяло. — Не мога просто да спра, Тео. Не мога да го контролирам. — Тя направи пауза, а гласът ѝ стана по-мек, по-несигурен. — Просто помислих, че трябва да знаеш.

Тео седна за момент, асимилирайки всички емоции, които преминаваха през него, докато не ги блокира, както правеше винаги. Изключваше, включваше. Безчувствен. Студен. Под повърхността сърцето му гореше, но се бе научил да го държи добре изолирано.

Той се изправи и тръгна към банята.

— Ще взема душ.

— Тео? — В гласа ѝ се усещаше нотка на поражение... съкрушеност.

Тео се поколеба, но продължи да върви. Бе за добро.

Сарафина наблюдаваше оттеглянето му, с надигащ се в нея гняв. Как смееше да захвърли думите и чувствата ѝ по такъв начин и просто да си излезе. Разбираше, че товарът, който Тео носеше, бе тежък и знаеше правилата на играта, когато се забърка.

Но го обичаше, по дяволите, и нямаше да го остави да я отблъсне.

Сарафина стана от леглото и го последва в банята. Той вече бе под душа и парата се носеше из помещението. Тя отвори вратата и я затръшна след себе си, напълно вбесена. Той бе с гръб към нея, татуировките му блестяха от водата.

— Тео, няма да се измъкнеш така. Няма да приема такива глупости от теб. Страхливец ли си? Страх ли те е от мен? Да не си...

— Говориш прекалено много. — Той се обърна и я дръпна към себе си, покривайки устата ѝ със своята. Целува я, докато цялата не се загрея и това нямаше нищо общо с температурата на водата.

Коленете ѝ омекнаха, когато я пусна.

— И не знаеш нищо за мен. — Той изръмжа. — Нищо. Така че не започвай.

Тя се намръщи.

— Това са само още глупости, Тео. След като от седмици живея близо до теб, те познавам. Вероятно те познавам по-добре от всеки в Сборището, може би и в целия свят.

Сарафина извика, когато той я притисна към стената на душкабината. Плочките бяха хлъзгави и гладки под голия ѝ гръб.

— Знаеш за мен това, Сарафина. — Отново я целуна, езикът му се промъкна между устните ѝ. Той прекъсна целувката, дишайки тежко. — И това. — Застана на колене и прокара ръце по дупето ѝ, придърпвайки я към себе си. Езикът му се плъзна между бедрата ѝ и майсторски погали клитора ѝ, карайки очите ѝ да се завъртят.

Тя се опита да остане непоклатима, но ръцете и езикът му накараха мислите рязко да излетят от главата ѝ, сякаш въобще не бяха съществували. Отпусна глава на стената и простена името му.

Опита се да се бори с разсейването, но проклет да бе, ако не вършеше страхотна работа.

— Двамата си пасваме добре, Тео. Хайде, не можеш да го отречеш. — Беше се възбудила отново, клиторът ѝ набъбваше и ставаше все по-чувствителен. Само той бе способен да ѝ го причини — да я тласне от един оргазъм към следващия.

Тео се изправи на крака и я вдигна, намествайки краката ѝ около кръста си и плъзвайки пениса си дълбоко в нея.

Тя ахна изненадано от внезапното движение и силата, която му трябваше, за да го направи, после простена от усещането да я изпълва отново. Усещаше света на мястото му, само когато той бе в нея, част от нея.

— Да, пасваме си, — промърмори той, приковавайки я към стената и движейки се в нея.

— Не го обръщай откъм сексуалната му страна. — Завалеше думите сякаш бе пияна. — Нямах това предвид, макар че... о! — Той проникна в нея, увеличавайки честотата и скоростта на тласъците си. — Макар че сексът ни е, о, добър.

— Спри да говориш. — Той се притисна към врата ѝ и захпа чувствителната част, където се срещаша рамото и шията ѝ.

— Не — прошепна тя. Затвори очи за момент. В тази поза главичката на пениса му се триеше в G-точката ѝ. — Няма да спра, защото...

Той отстъпи от стената и постави върху хлъзгавите плочки на пода на душа, обръщайки я по корем. Плъзна ръка под корема ѝ и я повдигна, намествайки я срещу себе си преди грубо да проникне отново в нея.

Тео обичаше да я взима така. Може би защото мисионерската беше твърде интимна? В крайна сметка в тази поза не му се налагаше да я гледа в очите. Сега ставаше въпрос единствено за сливането на телата им... не на сърцата.

Но за нещастие, когато ставаше дума за Тео и секс, тя явно бе безсилна и скоро цялото ѝ рационално съзнание бе пометено от вълна на примитивна нужда.

Той я облада бързо и грубо, като животно, там на пода. Разтвори краката ѝ колкото може повече и нахлу в нея, галейки клитора ѝ, докато тя не достигна оргазма. Погълна я почти насилствено.

Сарафина свърши около движещия му се член, дълъг и мощен. Тео също свърши отново, стенойки докато пенисът му бе в нея.

След малко той се отдръпна от нея и тръгна към вратата на душа. Преди да излезе се обърна към нея.

— Това споделяме ние двамата, Сарафина. Набий си го в главата.

Сарафина тръшна пластмасовата бутилка с препарат за прозорци върху плота в кухнята на Тео и метна парцала, който ползваше. За момент се загледа в печката, почти заслепена от блясъка ѝ.

Апартаментът на Тео вероятно никога не е бивал по-чист. Прекара целия ден в търкане, бърсане, полиране и пръскане на всичко, което бе пред очите ѝ. Дори почисти тапицерията на диваните. Гросет мъдро се бе паркирал на прясно изчистения диван и не ѝ се пречкаше.

Тео, разбира се, все още бе в апартаента, защото я пазеше. Правеше ѝ и други неща, докато многократно разбиваше сърцето ѝ. Особено добър бе в последната част.

Така че стоеше наблизко, но не прекалено близо, за да не реши да го цапандоса с метлата си. Когато тя влезеше в някоя стая, той излизаше. От това денят ставаше интересен, тя яростно чистеше апартаента му и го гонеше от стая в стая.

Сега беше изтощена, но се чувстваше по-добре. Сарафина не беше съвсем сигурна, защо изпитваше нужда да чисти, когато бе разстроена, но винаги вършеше работа. Може би чистенето на къщата я караше да се чувства така, сякаш държи нещата под контрол. С двете си ръце и малко усилие, тя можеше да промени заобикалящото я така, че да ѝ пасва.

Със сигурност не можеше да контролира или промени Тео, това поне бе ясно.

Усецайки, че въпросния стои зад нея, тя застина. Бе тих като котка, но въпреки това знаеше, че е там. Сарафина можеше да почувства погледа му върху себе си, сякаш я докосваше с ръце.

Обърна се към него.

— Знаеш ли, Тео, ти си голям и лош, и караш Харли, и размахваш меч — тя жестикулираше оживено с ръце, — и може би всички демони треперят в демонските си ботуши, когато си приближиш, но въпреки това си най-големият страхливец, когото съм срещала. — Тя се провря покрай него в хола, където възнамеряваше да

спре, но вместо това продължи право през вратата. Ако Бей искаше да дойде за нея, така да бъде.

— Сарафина — рече Тео от вратата. — Не можеш да си сама. Не можеш просто да си тръгнеш от мен.

— Ха! — подхвърли през рамо тя. — Само гледай.

Тя отмъкна страница от книгата му и продължи да върви без да продума повече. С всяка фибра на тялото си изпитваше нужда сега да бъде далеч от него. Сарафина дори би рискувала с Бей, за да получи малко спокойствие.

Звукът от дрънкането на нашийника на Гросет стигна до ушите ѝ и не след дълго той вървеше по петите ѝ. Поне все още имаше обичта на кучето си.

Намери пътя до Оранжерията. По това време на нощта мястото бе тъмно с изключение на запалените факли и декоративните светлини по алеите. Имаше само няколко човека, наслаждаващи се на спокойната обстановка.

От това имаше нужда. Спокойствие. Само за няколко минути. После можеше да се върне обратно в апартамента при жестокия стоицизъм на Тео.

Сарафина откри пейка, закътана между едно дърво и огромен цветен храст. Отпусна се върху нея с тежка въздишка. Гросет скочи до нея и положи глава в скута ѝ.

— Сарафина?

Вдигна глава, за да види дребна жена с прическа като на фея, която я наблюдаваше от близката алея. Държеше книга, притисната до тялото си.

— Здравей, Ани.

— Добре ли си?

Тя се усмихна.

— Добре съм. Просто търся малко усамотение тази вечер.

— Аз също. — Ани сведе поглед към книгата си. — Това е хубаво място за четене. Как ти се отразяват противозачатъчните средства?

— Добре. — Не че щяха да ѝ трябва повече. — Благодаря ти отново за помощта.

Ани кимна.

— Надявам се да откриеш малко спокойствие. — Тя се отдалечи.

Да, Сарафина също се надяваше.

Бе имала много връзки през живота си. Откакто бе станала на шестнадесет бе оставала за кратко без постоянни гаджета. Не беше неопитна що се отнасяше до противоположния пол. И все пак Тео я поставяше натясно. От начина, по който я гледаше, от начина, по който я докосваше, тя знаеше, знаеше, че той има чувства към нея.

И тя имаше чувства към него, каквито не бе изпитвала преди. Това, което чувстваше към Тео, обезсмисляше всичките ѝ предишни връзки.

Значи това бе любовта.

Всички кълтри певци пишеха песни за това колко боли.

Боже, бяха прави.

Тео стоеше близо до мястото, където Сарафина бе седнала в Оранжерията, скрит от дървета и храсти. Разбираше нуждата ѝ да бъде далеч от него, но не можеше да я изпусне от поглед... по повече от една причини.

Бе затворила очи, подпряла глава на ствола на дървото, което растеше зад пейката. Ръцете ѝ бяха заровени дълбоко в козината на Гросет, а мускулите на лицето ѝ изглеждаха напрегнати. Той остави погледа си да проследи линията на брадичката ѝ и надолу по извивката на врата.

Толкова много я обичаше.

Ръцете му се свиха в юмруци. Никога в живота си не бе желал някоя жена така, както желаше нея. Проблемът беше, че не бе устроен за любов. Животът му се бе преобърнал така, че му беше невъзможно да задържи нищо красиво и ценно.

Бе подобен на Атрика, създаден за битка, за сблъсък, за отмъщение и убиване. Бе чудовище, неподходящ да държи ангел като Сарафина в ръцете си. Тя бе твърде ценна за този свят. Единствено би я унищожил.

Защо тя не можеше да го види?

Някога мечтаеше да намери жена като нея, да се установи и да има деца, да им даде живота, който самият той не бе имал — пълен с обич и стабилност. Сега, след като срещна Сарафина, осъзна колко невъзможно е това за мъж като него.

Тео винаги се бе притеснявал, че жестокото сърце на баща му тупти и в неговите гърди. Донякъде бе така, макар вещерите да страдаха от гнева му, а не жена му. Единственото, което Тео знаеше, бе, че никога не би вдигнал ръка срещу някого, когото обича. Това бе черта на баща му, която имаше късмета да не наследи.

И все пак Тео никога не бе успял успешно да задържи някоя връзка в живота си. Майка му бе избягала, а Колийн и Ингрид бяха убити. Тео знаеше, че няма вина за което и да е от това — не и наистина, — но въпреки това си беше черна точка в досието му.

Сарафина бе твърде ценна, за да рискува. Тео не можеше да рискува да ѝ отдаде цялото си сърце и да я загуби.

Богове, това би го убило.

И разбира се, той би я изгубил. Просто не беше подготвен да направи друго, освен да се издъни в една връзка с жена като нея.

Тя заслужаваше някой като Дарън или дори като Ерик. Някой, който бе водил нормален живот, на когото не бяха избили обичта и състраданието с мъчения и побой. Белезите му бяха по-дълбоко от кожата и не заздравяваха лесно. Сарафина трябваше да го разбере.

Той просто се опитваше да не я нарани.

Той може и да я обичаше, а може и тя да го обичаше — имаше малко съмнение в това, — но понякога любовта просто не беше достатъчна.

Тео си отпусна още миг, гледайки силуета ѝ през зеленината, след това се сля обратно със сенките, за да я наблюдава, докато тя не реши да се върне в апартамента.

Когато най-накрая пристъпи прага, той беше на крачка след нея.

Тя се обърна към него, когато Гросет се отправи към кухнята в търсене на храна.

— Да не ме следиш?

Тео затвори вратата зад себе си.

— Разбира се.

— Защо? Защо въобще ти пука, Тео?

— Сарафина. — Той застана точно пред нея. — Разбира се, че ми пука.

— Мислех, че за теб съм само секс.

— Мамка му — промърмори под нос той. — Двамата не сме подходящи един за друг. Не съм най-добрият за теб. Нуждаеш се от

някой, който може да те размива, който може...

Тя пресече думите му с жест.

— Спри дотук. Повече не мога да слушам лъжите, които си повтаряш. Отивам в леглото.

Тео я наблюдава как се отправя към стаята си.

Тя се обърна на вратата.

— Нуждая се от теб, Тео. Искам... имам нужда от любовта и защитата ти. Вярно е, че сме достатъчно различни, та според повечето хора да не си пасваме, но понякога назъбените краища си пасват като парчета от пъзел. Така мисля за нас.

Той поклати глава.

— Не разбираш, Сарафина.

— Разбирам повече, отколкото предполагаш. Всъщност разбирам повече от теб. — Тя направи пауза, гледайки тъжно. — И ти също се нуждаеш от мен, Тео. Повече, отколкото осъзнаваш.

Сарафина нямаше да мисли за Тео. Беше го решила веднага след разговора им предната вечер. Той не я искаше, затова и тя не трябваше да го иска.

Само да беше толкова лесно.

Вместо това, след като потъна в откъслечен сън, тя се събуди, заварвайки Тео в креслото в ъгъла на спалнята ѝ, задрямал в неудобна поза. Цяла вечер бе бдял над нея. Гросет хъркаше в скута му, предателят му с предател.

Инстинктивната ѝ реакция бе да отиде при Тео и да му помогне да си легне, за да получи поне няколко часа заслужен сън, но се възпря. Упорит мъж. Нямаше да му покаже колко бе загрижена за него.

Не и когато той бе слуга на страховете си.

Както и да е, веднъж вече си бе разкрила сърцето пред него и той го бе накарал да кърви. Със сигурност нямаше да повтори.

Сутринта преваляше и тя нямаше да се тревожи за него и това колко изтощен изглеждаше, подпирайки се на една от стените на библиотеката, както винаги встрани от групата, докато Томас провеждаше съвещание.

Въобщо нямаше да мисли за Тео, още по-малко пък да се интересува от него.

Да бе, да.

Изглежда не само Тео беше добър в самозалъгването.

Сарафина се измъкна от блатото на собствения си ум и емоции и опита да се съсредоточи върху казаното от Томас и останалите.

— Организираме ново нападение, този път в Дъскоф Интернешънъл.

Леле, сега Томас имаше цялото й внимание.

— Ще тръгнем на сутринта. Дарън вече е там, приготвяйки се. Щом свърши работният ден, остават вещерите. Тогава ще влезем ние.

— Ами защитите на тринадесетия етаж? — попита Сарафина. Според Мира бяха дело на дааеман. Не можеха да ги разрушат.

— Това все още е проблем.

— Сигурен ли си, че всички не-магьосници ще са извън сградата? — запита Мира.

Томас се поколеба, след което сви рамене.

— Не.

— Какво ще...

— *Je suis arrive!*^[1] — Гласът дойде иззад отворената врата на библиотеката, някъде откъм фойето на Сборището.

Сарафина замръзна на стола си. Бе един от гласовете, които я преследваха в сънищата й и бе откраднал всичко хубаво. Добре познаваше този глас.

— Какво, по... — Адам скочи на крака срещу Сарафина.

— Май все пак няма да се наложи да нападаме Дъскоф Интернешънъл — рече Тео. Бе направил около три крачки към нея от мястото си в другия край на стаята. — Май нас ни нападнаха.

Томас се изстреля иззад бюрото към вратата.

— Как е минал през защитите? Дааеман може и да мине, но Стефан би трябвало да бъде спрял.

— Вероятно Атрика са разбили защитите, за да се вмъкне той вътре — отвърна Клеър. — За тях това е като детска игра.

Сарафина се изправи със студен, твърд възел от напрежение в стомаха си. Ако Стефан бе тук, тогава и Атрика бяха тук. Ако Атрика бяха тук, тогава сигурно и Бей бе тук.

Тео улови ръката й. Тя искаше да се отскубне от него, дори когато го придърпа по-близо до себе си. Точно сега Сарафина бе толкова наранена от него, че само допирът на кожата му до нейната

предизвикваше плача ѝ. В същото време на света нямаше друг, когото да иска до себе си, с никой друг не се чувстваше в по-голяма безопасност. Каква ирония.

— Няма да се отделяш от мен, ясно? — рече той. Не беше въпрос.

Заедно те последваха във фоайето останалите магьосници, които се бяха събрали в библиотеката на съвета. Останалите обитатели на Сборището също бяха започнали да пристигат. Мълвата за пристигането на Стефан бързо се бе разпространила из сградата.

Стефан стоеше наред широкото пространство, стъпил удобно и сигурно върху мраморния под в дома им. Бе обграден от група Атрика, които го пазеха като лична охрана. Бе обграден и от вещици, изглеждащи наперени и удовлетворени от себе си.

Гняв забълбука в нея при тази гледка. Не би могла да си представи какво изпитваше Томас Монахан.

— Какво правиш тук? — попита Томас. Звучеше контролиран и спокоен, но Сарафина можеше да види свитите му юмруци от двете му страни и яростта в напрегнатите му рамена.

— Какво, по дяволите, направихте на Ру? — извика Клеър, хвърляйки се към обръча от Атрика. Адам я улови и задържа, опитвайки се да я укроти.

Стефан се изсмя.

— Измъкнах се от Грибин, нали? Разбира се, че това не би ме спряло. — Той стрелна с поглед Томас. — Томас държа Кае на Итрай отговорен заедно го измъчва на Юдай, макар че и Томас използва мъчения. Това прави Томас лицемер.

— Направих каквото трябва, за да предпазя хората си.

— Както би казал и Ру, нали? — Стефан повдигна светлата си вежда. — Така че и аз правя каквото е нужно, за да предпазя хората си. Правя необходимото, за да опазя начина на живот в Дъскоф и да го подобря. Всяко мое действие срещу Сборището е крачка към целта, след като Сборището се стреми да ни попречи да живеем полагащия ни се живот.

— Не вреди никому. — Томас изръмжа думите. — Дъскоф се поругаха с този принцип.

— Не вреди никому. — Стефан му се присмя. — Какво ще кажеш за своите?

— Наистина ли толкова се интересуваш от добруването на хората си, Стефан? — Мира поклати глава. — Не ти се връзвам.

— А, Мира, точно магьосницата, която исках да видя днес. Беше ме грижа за баща ми, но ти сложи край на това, нали?

Мира рязко затвори уста. Всички знаеха, че Уилям Крейн бе на секунди от това да изсмуче силата и живота ѝ, когато тя му се противопостави и го уби. Стефан го накара да звучи така, сякаш го бе направила хладнокръвно.

Стефан извади нещо от джоба си. Сарафина не можеше да види какво е, но се побираше в дланта му.

— Дойдох да завърша започнатото от баща ми, макар и с малко по-различен край. — Той направи знак на даеманите около себе си и безгрижно сви рамо. — Вече призовах всички демони, от които някога бих могъл да се нуждая. Имам малко по-различни приоритети, които са малко по-лични.

Хватката на Тео се затегна около ръката на Сарафина. Напрежението в стаята се повиши. Два пъти нападнаха Стефан, а сега той нападна тях. Никой не носеше меча си. Никой, освен Сарафина, нямаше спринцовки. Тя имаше само една, заради интереса на Бей към нея, която държеше в специална кожена кания на бедрото си.

Всичко, с което разполагаха за да се преборят с Атрика и с онова, което Стефан бе извадил от джоба си, бе магията на елементите и решителността им.

Магьосниците от Сборището се събираха във фойето от всички краища на сградата. Стояха зад основната група от деветима — Мира, Джак, Томас, Изабел, Клеър, Адам, Сарафина, Тео и Мика, — преграждайки масивното вито стълбище, водещо към втория етаж, и изпълвайки коридорите, извеждащи от фойето.

Инстинктивната реакция на Сарафина бе да се обърне и да им каже да изчезват — да бягат — макар да знаеше, че бяха дошли да се бият. Стояха там като куп пеперуди, привлечени от пламък. Каквото и да държеше в ръка Стефан, трябва да бе смъртоносно.

— Помниш ли какво се опита да ти направи баща ми, Мира? — каза Стефан с усмивка. Сините му очи блестяха на светлината. — Точно преди да го бутнеш през прозореца?

— Някак си е трудно да се забрави — отвърна Мира, гласът ѝ звучеше остър и тънък.

— Сложи те в демонски кръг и почти изцеди силата ти от седалището й. Но баща ми се провали. Подцени те и не те упои достатъчно. Не взе предвид любовта между теб и Джак Макалистър и фактът, че нищо не би го спряло да ти се притече на помощ. — Стефан направи пауза. — Ето как аз успях там, където баща ми се провали. — Ръката на Стефан помръдна.

— Всички на земята — извика Томас.

Тео дръпна Сарафина долу и я покри с тялото си. Изпод защитата на гърдите му, тя можеше да види Стефан, застанал триумфално напред леговището на враговете си. Усмивка се бе разпростряла на лицето му — радостната усмивка на мъж, който най-накрая се бе докопал до победата.

Стефан хвърли малкият, блестящ предмет във въздуха и промърмори няколко думи, както би направил някой земен магьосник.

Но това не бе магия на елементите. Това бе даеманска магия.

Малкото кълбо извънземна магия изпука и запулсира за момент, увисвайки във въздуха над главата на Стефан, светейки като малка синя звезда. Нещо остро изпълни въздуха, прогаряйки носовете им, натежало с едновременно познатия и странен аромат на растителен живот. Самите молекули около тях изглежда пулсираха и се разрастваха, сякаш предметът изтегляше същината от всичко около себе си, разраствайки и изпълвайки се със сила.

И после експлодира.

Единственото, за което Тео можеше да мисли, бе да предпази Сарафина от каквото и да беше направило с въздуха това синьо яйце на смъртта.

Заряд от ярка синя магия профуча покрай главата му и избухна на пода до него. Не направи нищо, единствено се изпари върху мрамора напред дъжд от искри.

Наблизо една мълния улучи кестеняв земен магьосник, чието име Тео мислеше, че бе Брайън. Брайън ахна и се строполи на пода, сграбчвайки с шепи блузата пред центъра на гърдите си и свивайки се в ембрионална поза.

Поемайки си въздух с усилие и с разширени очи, Брайън се протегна към Тео.

— Магията ми, няма я. Изчезнала е.

[1] *Je suis arrive!* (фр.) — Пристигнах. ↑

— Хайде, скъпа, трябва да вървим. — Той издърпа Сарафина на крака, предпазвайки тялото ѝ от откосите и проправяйки си път към един от коридорите. Останалата част от Сборището също беше разбрала какво се случва и правеха същото, опитвайки се да избегнат магическите шрапнели.

Не откриха убежище в коридора. Снопове даеманска магия ги намериха и там, рикоширайки от стените и хвърляйки искри от пода и тавана. Тео и Сарафина бяха твърде заети да избягват зарядите, за да си помислят дори да съберат магията си.

А Атрика идваха.

От лявата му страна, Миранда, огнена магьосница, зае позиция, надигайки сила, за да се бие с Атрика, който се задаваше към нея като товарен влак. Изстрел от синята даеманска гадост я удари право в гърдите и искрицата от сила, която бе създавала угасна като свещ, потопена от приливна вълна. Миранда ахна шокирано и падна до стената, сграбчвайки с две ръце седалището на магията си, а поглед на пълно отчаяние трансформира чертите на лицето ѝ в шокиращо пепеляво сиво. Атрика, който се бе целил в нея, просто я подмина. Тя вече не беше заплаха.

— Тео! — изкрещя Миранда с разширени очи. — Махайте се от тук! Махайте се!

Каква страхотна идея!

— Хайде — рече Сарафина, виждайки пролука в тълпата. Всички бяха подкарани към коридора като крави на заколение.

— Внимавай! — извика Миранда.

Заряд от даеманска магия се понесе към тях. Той и Сарафина отскочиха настрана, всеки отивайки в различна посока, за да избегнат снаряда. Това беше като някоя извратена, смъртоносна игра на народна топка.

Когато Тео се изправи на крака, Сарафина бе погълната от тълпата и не се виждаше никъде.

Сарафина с усилие се изправи на крака и моментално трябваше да се наведе, за да избегне друг син заряд. Проклетите куршуми от отчаяние невинаги експлодираха безобидно по стените или пода; понякога отскачаха и променяха посоката си, прицелвайки се в друг магьосник.

Навсякъде около нея хората биваха поразени. Печалните звуци стигаха до ушите ѝ и караха гърдите и стомаха ѝ да се свиват от съчувствие. Не можеше да си представи какво би било да изгубиш силата си, не и след като току-що я бе открила.

Нямаше да ѝ се случи, по дяволите.

Вдигна поглед от мястото си на пода и не можа да види Тео никъде. Единственият им шанс бе да се измъкнат от Сборището, далеч от заклинанието, което Стефан бе отприщил. Тя хвърли поглед през тълпата към фоайето и видя, че Атрика и вещерите пазеха изхода. Разбира се. Вероятно Стефан им бе наредил да държат всички вътре, още по-добре би било ако ги поразят с извънземната магия.

Близко до нея Ани бе уцелена в рамото от син заряд. Дребничката брюнетка се завъртя при сблъсъка и се отпусна на пода, покрила с ръце лицето си и изплаквайки мъката си.

— Ани! — изкрещя Сарафина, пълзейки към нея.

Ани или не я чу, или бе в твърде голям шок, за да ѝ отговори. Тя остана на колене, със скрито в шепи лице. Сарафина не можеше да се добере до нея в навалищата и можеше единствено да я зърне сред паникьосаните магьосници.

Миг по-късно, с абсолютен ужас, Сарафина видя Ани спокойно да се изправя и да застава на пътя на задаващия се към нея Атрика. Изглеждаше като чисто самоубийство.

— Ани, не! — Сарафина се хвърли към нея, както беше на колене на пода, но без полза. Атрика разкъса гърлото на Ани, докато я подминаваше, а безжизненото ѝ тяло рухна.

Просто така.

Вцепенена от гледката на някога пълната с живот магьосница на пода, с невиждащи очи и изтичаща върху мрамора кръв, Сарафина се отпусна върху стената зад себе си за момент и затвори очи от болка.

Някъде в далечината дочу звук от трошене над глъчката от ужасени магьосници, на ръба да изгубят ума си.

Трошене. Да. Някъде там Клеър и Мира сритваха демонски задници с въздушна магия.

Отново огледа тълпата за Тео, но не можа да го открие. Във фойето погледът ѝ спря върху Томас, Изабел и Мика. Тримата опитваха да се доберат до Стефан, който все още контролираше магическата синя топка на смъртта.

Стефан.

Сарафина се помъчи да се изправи до приведено положение и да си проправи път към него. Най-добрата им надежда бе да отстранят Стефан и да спрат извънземната магия, изпълваща Сборището. След това щеше да се наложи да се разправят с Атрика, което беше съвсем друг проблем.

Щом достигна Томас, Изабел и Мика, син изстрел се понесе право към Томас. Сарафина застина наред движението си, дъхът заседна в гърлото ѝ.

О, Боже... не. Не и главата на Сборището.

— Томас! — Мика се хвърли към братовчед си, поваляйки го настрани от траекторията на заряда. Вместо това уцели Мика.

Мика се затъркаля по мраморния под на фойето, държейки центъра на гърдите си, лицето му сгърчено от агония.

— Мика! — Томас го сграбчи за ризата и издърпа братовчед си към себе си по пода, а Изабел се отпусна от другата му страна.

Сарафина стигна до тях тъкмо навреме, за да види втренчените, безжизнени очи на Мика.

— О, Богове, няма я. Празен съм.

Сарафина вдигна поглед към Стефан, който стоеше с въртящата се, бълваща топка от светлина над главата си, гледайки сцената долу с усмивка на лице.

Челюстта ѝ се стегна от прилива на ярост, тя се изправи и запрати по него голяма топка от нагорещен до бяло огън, само за да бъде блокирана от Атрика. Едно замахване на огромната даеманска лапа и топката ѝ се изпари във въздуха, сякаш никога не бе съществувала.

Стефан спря погледа си върху нея, с извити от презрение устни. Без Стефан дори да помръдне пръст, син изстрел се отправи към

главата ѝ. Сарафина се наведе, когато зарядът премина покрай нея, удари пода и рикошира в близката магьосница. Тя затвори очи за миг, раздирана от ридание, слушайки измъчените викове на магьосницата.

Изабел стоеше близо до Мика и бързо и силно изтегли доста магия. Вода изригна от тръбите надолу по коридора, отвсякъде където можеше да я призове.

Другите водни магьосници във фоайето реагираха бързо и също призоваха водата. Скоро Сарафина лежеше в цял инч от нея, после още един. Надигайки се бързо, всичката предназначена за Стефан вода образува вълна около него и бодигардовете му Атрика, които имаха проблеми с преодоляването ѝ.

Дори още по-добре, контингентът от дааемански пазачи сега бе разсеян и зает.

Виждайки пролука, Клеър, Мира, Томас и Сарафина се впуснаха в атака. Те запратаха колкото можеха към борещите се и заети Атрика. Сарафина уцели един в главата с изблик на огън, който го запрата залитайки и ревейки назад.

Водата заля, измокряйки обувките на Стефан, и започна да се надига бързо. Вече достигаше прасците на Сарафина. Най-вероятно водните магьосници бяха спугали тръбите, които захранваха Оранжерията и басейна на Сборището. Можеше да подуши хлора под тежкия аромат на магията на елементите и дааеманската магия.

Томас запрата земно заклинание към Стефан, което накара ушите на Сарафина да зазвънят от силата му. Заклинанието мина покрай Атрика и удари Стефан право в гърдите, пращайки вещера назад по гръб във водата.

Сега, извън контрола на Стефан, топката се понесе към центъра на фоайето, близо до полилея. Продължи да излъчва дааеманска магия, но съдейки от ругатните, излизаци от устата на Стефан, вечерът бе изгубил напълно контрола си върху нея. Сега висеше като смъртоносна дааеманска диско топка близо до тавана. Със сигурност караше магьосниците да танцуват.

Нещо изръмжа от лявата ѝ страна и Сарафина се обърна, за да види Бей, който разблъскваше магьосниците от пътя си, за да стигне до нея.

Добре, време беше да върви.

Тя се смеси с тълпата и се постара да изчезне. Последното, от което се нуждаеше, бе Бей са изскочи до нея наскред тълпата и да я отведе. Той можеше да го направи с лекота. Единственият ѝ шанс бе да стои възможно най-далеч от него и да не му позволява да я докосне.

Носейки се навътре-навън и напред-назад, през цялото време отбягвайки сини заряди, тя си проправи път към края на тълпата, където стояха още Атрика и вещици, опитвайки се да опазят изхода и да задържат всички магьосници в обхвата на даеманската магия. Тук водата също се плискаше около прасците ѝ. Можеше да усети течението и да се движи срещу него. Водните магьосници все още я отпращаха към Стефан.

Сарафина се вмъкна в стая встрани от коридора. Водата се понесе след нея навътре и трябваше да се пребори, за да затвори отново вратата. Намери се в склад, пълен с почистващи материали.

Насочвайки огъня, тя изстреля заряд към стената, разделяща тази стая от съседната. Това произведе нацърбена, опушена дупка, през която можеше да се промуши. С малко късмет можеше да заобиколи охраната.

Отчаяните времена изискваха отчаяни мерки.

Тео отново извика Сарафина. Къде, по дяволите, беше изчезнала тази жена? Той избегна един заряд, който се разби във водата в краката му, очевидно изчезвайки при контакта. Стефан бе изгубил контрола над даеманската магия, но това значеше единствено, че топката стреля напосоки. Беше почти толкова лошо, колкото и Стефан да я насочва. Единственото положително нещо бе, че сега целеше и вещиците.

Борейки се с тълпата, която си пробиваше път до дъното на фойето и коридорите, извеждащи от него, Тео си запроправя път към Стефан. Ако познаваше Сарафина, тя щеше да се насочи към източника на проблема, а не да бяга от него.

Тео стигна до Изабел, коленичила във водата с Мика наполовина в скута ѝ, а мократа ѝ коса бе прилепнала към лицето ѝ. Тео коленичи до Мика.

— Ранен ли си?

— Магията му я няма — каза Изабел. — Напълно я няма.

— О, мамка му.

Вир-вода, Мика го погледна с празен поглед.

— Намери ми меч — изръмжа той. Яростта изкриви лицето му в напрегнато изражение. — Тео, намери ми меч! — повтори той, този път по-силно.

Тео никога не бе виждал такова жестоко изражение по лицето на учения. Свикнал бе да го вижда по-скоро в отражението на огледалото.

Точно сега Тео не можеше да откаже нищо на Мика. Щеше да му намери меч.

Тео хвърли поглед към коридора от другата страна на стълбището. Атрика препречваше изхода, но той можеше да се добере до стаята. С малко късмет там можеше да има оръжия.

— Веднага се връщам — каза Тео и стана, шляпайки през водата и заобикаляйки повалените магьосници по пътя си, внимавайки за блуждаещи заряди от синя демонска магия.

След като разби затворената врата, вътре намери само три меча и успя да ги пренесе през тълпата, без Атрика да забележат. Даде по един на Изабел и Мика. Мика прокара пръст по дръжката, изглеждайки също като щастливия зубър, когото Тео познаваше. Мика искаше да пролее кръв и Тео се надяваше да получи този шанс.

— Виждаш ли Сарафина някъде? — попита той Изабел. Всеки трябваше да надвиква врявата от битката, скръбта, виковете и течащата вода.

— Тук беше, Тео, но след това хукна сякаш дяволът я гонеше. — Тя посочи дъното на фойето, към другия коридор.

Може би не дяволът, но Тео предполагаше, че е някой също толкова лош.

Тео се смеси обратно с тълпата в посоката, която му посочи Изабел. Трябваше да я намери.

Сарафина тръгна надолу по коридора. Поне тази част от Сборището бе суха. Всичката вода бе насочена към предната част на сградата.

Някои от магьосниците от Сборището също бяха успели да се проправят път и се бяха събрали, опитвайки се да измислят начин за

ефективна атака срещу Стефан и нахлулите Атрика от противоположната страна.

Тя просто се опитваше да се измъкне от Бей.

Най-добрият ѝ шанс бе да се махне от Сборището и да продължи да се движи. След като изгуби Тео във фоайето, тя знаеше, че сега е сама. Срещу Бей това правеше шансовете ѝ почти нулеви.

На долния етаж на Сборището, тя зави зад ъгъла и се отправи към Оранжерията, покрай вратите на балната зала. Ако паметта не я лъжеше, в края на Оранжерията имаше изход към поляната отзад. След краткото си бягство от Бей по същия този коридор, тя запомни всяка част от сградата, така че никога повече да не бъде хваната в капан.

Ръката на Стефан покри устата ѝ и я повлече ритайки към входа на балната зала. Боже, тя мразеше тази стая! Захапа ръката му, усети вкуса на кръв и той я пусна.

Как, по дяволите, копелето бе стигнало толкова бързо от фоайето до тази част на Сборището? Кръвта ѝ се смрази, когато осъзна, че има само един начин.

Тук имаше и Атрика.

Сарафина се завъртя, призова силата си, но голям, чернокос, тъмнокож Атрика просто изгаси огъня, преди да го достигне.

— Винаги ли ще трябва някой друг да се бие вместо теб, Стефан? — Тя изцъка с език. — Толкова тъжно.

Той сви едното си рамо. Толкова френски маниер.

— Полезни са. Не пренебрегвам инструментите, които имам на разположение.

Сарафина прехвърли погледа си върху тъмнокожия Атрика.

— Значи си инструмент, а? — Устните на даемана се извиха в тихо изръмжаване. — Мислех, че Атрика имат повече гордост.

Атрика премести вниманието си върху Стефан, а очите му светнаха в червено.

Стефан погледна несигурно към своя демон-на-каишка, изглежда чудейки се дали би му изменил.

Сарафина повдигна вежда.

— Притеснен ли си, Стефан? Би трябвало да си. Чудя се какво ли биха ти сторили Атрика, след като изгубиш каквото там преимущество имаш. Елиумът е, нали?

Стефан върна вниманието си обратно на нея.

— Не ме карай да ти затворя устата. — Всяка дума бе като удар с камшик.

О, изглежда бе уцелила болно място.

Стефан хвърли поглед към Атрика.

— Връщай се във фоайето. Не ми трябваш тук. Мога да се справя с магьосница като нея с една ръка, вързана зад гърба.

Атрика се прехвърли, оставяйки ги сами.

Стефан пристъпи навън в коридора.

— Толкова много жени от Сборището ме оскърбиха, Сарафина. Мира уби баща ми. Изабел се опита да ме убие. И все пак от всички останали мисля, че ти бе обиди най-много. Само ти никога не си имала добра причина да ми се противопоставяш. Мира и Изабел имаха лични дългове за уреждане, но ти... ти си обикновена кучка.

Той направи още една крачка към нея. Стомахът на Сарафина се сви, но остана неподвижна.

— Ти ме отвлече, Стефан. Това е доста лично.

Сарафина призова нишка от огън и задържа в ръката си малка линия нагорещен до бяло пламък. Беше безполезно, но я караше да се чувства по-добре.

Стефан погледна към огъня.

— Научила си толкова много за толкова кратко време. Похабяваш се тук.

Тя насочи огъня към дланите си и зае позиция, готова да действа. Той я заобиколи със странно изражение на удоволствие върху лицето си.

Сарафина наклони глава настрани и се усмихна, трепкайки с мигли.

— Това значи ли, че ще ме вземеш обратно?

— Не, цветето мое, вече не ми принадлежиш.

Светът потъна в пълна тишина, а космите на врата ѝ се изправиха. Кожата на Сарафина настръхна от внезапното усещане за нечие присъствие в коридора. Тя познаваше натиска на точно това същество във въздуха около нея, върху душата ѝ. Притискайки, взимайки...

Беше Бей.

— Сега ще дойдеш с мен. — Гласът на Бей бе дълбок и равен. Звучеше доволен, щастлив. Сарафина предполагаше, че няма причина

да не се чувства така. Очевидно лошите печелеха и Бей получаваше каквото иска. Това беше тя.

Тя бавно се обърна към него. Целите два метра от бъдещия баща на децата ѝ изпълваха коридора зад нея. Огънят в дланите ѝ изгасна.

Зад Бей, Сарафина вия как Тео завива зад ъгъла и замръзва. Погледите им се срещнаха и задържаха покрай даемана, блокирал пътеката между тях.

— Сарафина. — Тео изръмжа името ѝ, а след това и го извика, докато тичаше към нея. Силата се надигна като дъга от единия до другия.

Атрика бе на около три метра. Той изчезна и Сарафина хукна към Тео, краката ѝ удряха като полудели килима в коридора. Тя знаеше какво се задава. Надигаше се в нея като усещането за Армагедон — горчив страх от неизбежното.

Бей се появи точно пред нея. Тя изкрещя ужасено. Той се протегна да я докосне и нея вече я нямаше, заличена по всеки възможен начин.

Нямаше я. Сарафина я нямаше.

Тео стоеше в средата на коридора, гледайки как се сбъдва най-лошият му кошмар. Бей бе изчезнал, появил се бе отново и после бе изчезнал със Сарафина. Тео бе твърде далеч, за да го предотврати.

Постоя за момент в леден, болезнен шок, после вдигна поглед от мястото, където бе изчезнала Сарафина, към ухиления вещер наблизо. Сарафина му се бе изплъзнала между пръстите, но имаше някой, върху когото да си изкара агресията.

Събирайки сила, той хукна към него, възнамерявайки да го направи на вещерска каша. Стефан изпрати стена от нагорещен до бяло огън. Тео контрира, извличайки земя направо през пода на Сборището, за да изгаси пламъците. Стените се разтресоха, а подът се понесе като вълна, която не препъна Тео нито за момент. Той отскочи от тлеещата земя и продължи.

От другата страна, Стефан бе изчезнал иззад ъгъла на коридора. Тео затрополи след него с натезал в ръката меч. Ярост и мъка се извиваха в него, но не можеше да ги остави да го превземат. Вместо

това ги използва, трансформира ги в скорост и убийствено желание да накара Стефан да си плати.

Тео го хвана на стълбището, някъде близо до Оранжерията. Със заклинание Тео препъна Стефан, който се просна на стълбите. Вещерът се обърна и изстреля вълна от нагорещен до бяло огън към Тео, който едва успя да го избегне.

— Няма я. — Стефан изръмжа. — Бей я отведе на Юдай. Вече не може да си я върнеш.

— Тогава нямам какво да губя, вещер. — Тео се приближи до него. — Най-добре започвай да се молиш.

САРАФИНА ПРИТИСНА ДЛАНИ В ПОДА и повърна. Цялото ѝ съзнание беше фокусирано върху този момент. Когато приключи, затвори очи, докато друга вълна от силно гадене премина през нея.

Миризмата в помещението не ѝ помагаше. Миришеше на престояла кръв — остра и металическа — и букет от непознати, гниещи растения. Мястото, на което се бе появила изглежда излъчваше смърт и насилие. Когато раздвижи ръцете си, студена пръст и дребен чакъл се набиха по дланите ѝ.

Атриканската част от Юдай. Това трябваше да е.

Изражението на лицето на Тео... Той беше разтърсен, изплашен. Как ли се чувстваше той сега? Сарафина не можеше да се осмели да предположи. Щеше да се чувства така, сякаш вината беше негова, сякаш той я беше провалил. Тео мислеше, че е провалил всички. Това щеше да го унищожи.

Сърцето ѝ беше огорчено от това повече от всичко друго, дори повече от факта, че когато вдигнеш глава, щеше да се озове в един брутален извънземен свят, без надежда за спасение или бягство.

О, Боже, Гросет ѝ липсваше толкова много. Нараняваше я като физическа болка в гърдите и стомаха ѝ. Знаеше, че Тео щеше да го вземе веднага щом димът се разнесеше. Колкото и грубо да се отнасяше с домашния ѝ любимец, тя знаеше, че той има слабост към Гросет. Малкото куче щеше да бъде добре. Но тя никога нямаше да може да зарови лице в топлата му козина отново.

И Тео.

Стисна очи и сълзите ѝ закапаха по бетонния под. Сарафина не можеше дори да помисли за тази загуба точно сега. Болеше твърде много.

Както и да е, тя го беше загубила преди Бей изобщо да я залови.

Пристъпът на гадене избледня и тя се олюля на петите си, преценявайки ситуацията, в която се намираше, през заплетената си коса.

Примигна, не можейки да повярва на сцената, която се разкриваше пред очите ѝ.

— Какво?

Бяха обратно в сградата в Кентъки, в стаята, в която се бяха били на живот и смърт със Стефан и Атрика.

Бей не я беше преместил на Юдай.

За един мимолетен момент се зачуди защо, преди вълна от невероятна радост да накара цялото ѝ тяло да запее. Ако не беше на Юдай, имаше един тънък лъч надежда, за който да се държи. Еуфорията ѝ угасна като свещ в торнадо, веднага щом видя сянката в ъгъла.

Използвайки един от прекатурените столове, за да се изправи, тя стана и грабна стара кърпа от една от масите, за да избърше устата си. Тъканта миришеше на билки.

— Какво правим тук? — Гласът ѝ проехтя зловещо в голямото празно пространство и накара кожата по ръцете ѝ да настръхне. Изпускайки кърпата, обви ръце около себе си.

Тишина.

Въздъхна.

— Виж, ако очакваш от мен да бъда кобила за разплод, да родя и отгледам децата ти, по-добре отговаряй, когато ти задавам въпрос, приятел.

Той премести погледа си от мястото, в което се беше загледал в далечината в някакво непознаваемо нещо и го спря върху нея. Цялата ѝ храброст се изпари.

— Юдай не е като Земята за жените от Атрика. Не може да очакваш... уважение.

— Аз не съм жена от Атрика.

— Не и напълно, но носиш част от нас в ДНК-то си. Произхождаш от рода на Атрика, мога да го подуша в теб. Защо мислиш, че съм толкова привлечен от теб?

Имаше нещо толкова сбъркано в това последно изречение, че тя не можеше дори да започне напълно да го възприема. Имаше част от Атрика в ДНК-то си? Уау, това определено не беше комплимент.

Бей направи крачка към нея и тя неволно отстъпи.

— Ти носиш бледа следа, както и някои други от Сборището. — Той потупа носа си. — Това ми е специален талант.

Още една стъпка. И още една. За всяка една, която той направеше към нея, тя се отдръпваше с една. Знаеше, че вероятно сама се завира в ъгъла, но не можеше да се спре. Не искаше Бей по-близо от три метра от себе си, въпреки че той искаше да се приближи много повече от това.

Много по-близо.

Задната част на бедрата на Сарафина удариха обърнатата маса и тя почти се просна. Краката на масата изскърцаха по пода — шумно в иначе тихото пространство.

Сарафина забеляза паднал меч на пода и го грабна, държейки го между себе си и Бей. Неспойно, тя се раздвижи около масата, за да увеличи разстоянието между тях.

Бей протегна огромната си ръка.

— Това не трябва да бъде неприятно, вае Сарафина.

Тя вдигна меча си и се засмя мрачно.

— О, възнамерявам да го направя адски неприятно, Бей.

— Може да се научиш да приемаш обстоятелствата, да приемеш мен. Надеждата ми е, че един ден ще го направиш.

— Имаш предвид действително да се науча да харесвам секса с едно чудовище, износването и отглеждането на малки дааемански деца? Сервирането на сурово месо за вечеря всяка вечер? Не мисля.

— Ти видя само войнственото поведение на Атрика, не нашия ежедневен живот.

— Представих си го и това ме накара да потръпна от отвращение. Как си играят децата Атрика? Като осакатяват малки животинки?

Очите му светнаха в червено и устните му се изтеглиха леко назад, разкривайки заострени зъби. Човече, тя наистина имаше нужда да се научи да пази мислите си за себе си.

Той извърна лице настрана и затвори очи. Когато се завъртя обратно, очите му вече не бяха червени. Както изглежда, беше овладял внезапната проява на темперамента си. Това беше добра новина за нея.

Той протегна ръка.

— Ела с мен, вае Сарафина. Толкова се красива, като човешко възплъщение на ангел. Майка ти те е нарекла подобаващо.

Тя стисна в ръце дръжката на меча.

— Защо все още не си ме завлякъл обратно на Юдай?

— Не мога, докато Стефан не ни даде това, което ни обеща.

— Елиумът.

Бей кимна.

— Не е глупав този вещер. Успя да ни манипулира добре, но ще получим най-доброто от него накрая.

Сарафина нямаше съмнения по този въпрос. Стефан беше глупав — или отчаян — за да се опита да контролира тази дааеманска раса. Заслужаваше всичко, което щеше да получи накрая.

— Стефан някак си спечели контрола върху единственото нещо, което цялата раса на Атрика така и никога не успя. Как го направи? — попита тя.

Бей се усмихна. Беше ужасяваща гледка.

— Любов.

— Какво?

Той направи жест към меча.

— Свали оръжието и ще ти кажа как успя да го направи.

Тя се поколеба, взирайки се в него.

— Няма да те нараня, вае Сарафина. Искам да бъдеш майка на децата ми, все пак. В Сборището, когато Стефан освободи магията, се изплаших за теб. Търсих те, докато не те открих, с намерението да те защита.

Това имаше смисъл по един ужасяващ, преобръщащ стомаха, причиняващ гадене начин. Сарафина остави меча на пода до краката си, после се изправи и зачака.

— Когато вашият магьосник водач Томас Монахан и неговата жена бяха изтласкани на Юдай, преди тях дойде водачът на Атрика, наричан Аше. Хората и аемоните го познаваха като Еразъм Бойл.

Сарафина кимна.

— Той беше един вид военен главнокомандващ, нали?

— Много преди да бъде издърпан в дааеманския кръг от Дъскоф, той беше високо в йерархията на нашата войска, да. Както и да е, той беше в нашата версия на затвор за престъпления срещу нашите хора, когато беше издърпан на Земята.

Сарафина се опита да не си представи колко ужасяващи престъпления трябва да извърши, за да свърши един Атрика в затвора.

— Убиваше жени и деца за удоволствие — отговори Бей, вероятно правилно разчел изражението й.

Тя изкриви лице.

— Нямахте нужда да знам това. Значи Аше беше издърпан през демонския кръг и после какво?

Бей разказа историята, обяснявайки, че демонските кръгове, които правеха Дъскоф, бяха тъмна магия, кървава магия. Вещерите събираха силни магьосници от всеки от елементите и ги вкарваха в омагьосан кръг, който да извлече магията и жизнената сила от телата им. Това помогнало да се създаде врата между Земята и Юдай. През нея те призовали даеман, който щял да им е подчинен, докато е призован.

Призованият даеман винаги отговарял на емоционалните енергии на призоваващите вещици. Това означаваше, че Дъскоф винаги призовавали Атрика, не Итрай, Мандари или Сиари. В допълнение даеманът винаги отговарял на силата на жертваните в кръга магьосници. Колкото по-силни били използваните магьосници, толкова по-силен даеман бил призоваван.

Еразъм Бойл пристига на Земята от кръга, който е убита майката на Мира Хоскинс. Бойл бил изумително силен.

— Той живя тук, докато не намери начин за отваряне на портала, за да се завърне у дома — обясни Бей.

Сарафина кимна.

— Той уби шестима магьосници, за да го направи. — Тя знаеше историята.

Бей кимна.

— По време на неговото търсене на начин за завръщане на Юдай, той разви интерес към Изабел Новак, която реши да използва като последната магьосница, която да подсигури вратата. С цел да спечели вниманието ѝ, Аше похитил Стефан Фошо от Грибин като възнамеряваше да го убие. Обаче Стефан го убеди да го пощади. Вместо това Аше и Стефан сключиха сделка.

Тя повдигна вежда.

— Сделка?

— Вещерът формирал съюз с Аше. Аше възнамерявал да се върне на Юдай, за да ни накара да формираме междуизмерно партньорство с Дъскоф, използвайки портала, който той беше отворил. Аше вярваше, че включвайки ни в това партньорство, ще ни убеди да пощадим живота му.

Сарафина поклати глава. Не разбираше.

— Но това не стана. Томас и Изабел раниха Аше преди да доуцука до другата страна и да бъде обезглавен от Итрай. Томас и Изабел бяха засмукани след него, защото порталът беше много нестабилен и са били там, когато Аше бил убит. Видели го. Аше никога не се свързал с Атрика, затова никакъв съюз не може да е бил формиран между Атрика и Дъскоф.

Бей се усмихна.

Сарафина се бореше с порива да му каже да спре. Усмивката на дааеман не беше нещо хубаво. Всички тези зъби не стопляха сърцето ѝ.

— Права си — отвърна Бай. — Преди да умре, Аше поставил малко дааеманска магия на Юдай за Стефан, което позволи съобщения да бъдат изпращани напред и назад, чрез използването на въздушна магьосница. Аше обичаше хората си повече от всичко. Трябва да е смятал съюза с вещерите за нещо от полза за Атрика. — Направи пауза. — Действително, съюзът беше предимство и ще бъде дори повече, ако Стефан предостави елиума.

Сарафина се намръщи, опитвайки се да осмисли всичко това. Тогава си спомни за отвлечената въздушна магьосница от Бостън. Единствената, която имала достатъчно силна за да изпраща и получава съобщения. Жената, която бяха държали в плен за известно време и после просто я бяха убили без да се опитат да използват в демонски кръг.

Беше ли изпълнявала роля на техен телефон?

Сарафина примигна при този извод.

— Но как Стефан взе елиума? — Тя поклати глава. — В този ред на мисли, как отворихте врата между Земята и Юдай и дойдохте тук?

— А, това ни води към *любовта*. Стефан манипулираше Ру, Кае на Итрай и пазител на елиума, карайки го да вярва, че с Дъскоф са отвлекли Клеър и възнамеряват да я убият. По този начин Стефан го подмами да отвори портал на специално място. Щом го направи, Дъскоф бяха готови за него. Това беше капан, нали разбираш?

— Значи извлякоха елиума и убиха Ру?

Бей поклати глава.

— Не. Разбрах, че Дъскоф държат Кае жив за определено време и елиумът е незасегнат в него. Не знам как са направили това или къде

го държат, но ни беше обещано тялото му и елиумът, щом изпълним това, което Стефан иска от нас.

— Унищожението на Сборището.

Бей кимна рязко.

— Да.

— Какво възнамерявате да правите със Стефан и Дъскоф, когато получите това, което искате?

Бей примигна.

— Ние си имаме чест.

— Това не е отговор.

— Атрика не приемат добре да ги да ги водят на каишка и да ги държат в подчинение. — Гласът му беше станал остър и очите му светеха в червено. — Стефан Фошо се саморазруши, търсейки отмъщение. Искаше го достатъчно силно, за да рискува живота си и затова вероятно ще го загуби.

— Ще убиеш Стефан, после ще вземеш елиума от Кае, ще се върнеш на Юдай и ще свалиш от власт Итрай.

Бей кимна веднъж.

— Ти ще видиш всичко това, защото ще се върнеш с нас... с мен.

Той пристъпи към нея и тя погледна надолу към меча.

— Ами ако откажа?

Той оголи остриите си зъби.

— Не можеш. Магията ти е силна и си перфектна във всяко отношение да износиш децата ми. Ще се върнеш на Юдай и ще го направиш.

— Колко други съпруги имаш?

Той изглеждаше изненадан.

— Ти ще ми бъдеш единствената.

— Как ще износя децата ти? Кръвта ти е киселинна. — Мисълта за износването на киселинно даеаманско дете в корема ѝ я накара да потръпне, да не споменаваме мислената картина на това как би се озовало вътре.

— Има начини — отвърна той спокойно. — Предците ни са имали деца от човеци в миналото с помощта на...

— Да, да, знам. Така са се появили магьосниците на елементите.

— Идеята е почти същата.

— Ами ако съм влюбена в друг?

Той изрева и Сарафина почти се подмокри.

— Не ми говори за любов. *Любовта* е за децата. Любовта само забърква хората в проблеми, както стана с Кае на Итрай.

Тя не можеше да спори за последното.

Той затвори очи за момент и си пое дълбоко, равномерно дъх, отново опитвайки се да контролира емоциите си. Бей се пресегна към нея.

— Сега ела. Нека се опознаем малко, докато чакаме.

О, не, по дяволите.

Сарафина грабна меча от пода и се затича към вратата. Беше прекарала цял ден изучавайки това парче земя; определено можеше да намери място, на което да се скрие.

Бей изрева отново зад нея. Ботушите му отекваха по бетона, докато я преследваше.

Само да беше по-бърза.

Мили Боже, това беше по-лошо от кошмарите, които имаше като дете. Чудовището в гардероба ѝ беше истинско и искаше да направи много повече от това просто да я убие.

Усещането за стиснатото гърло на Стефан между ръцете на Тео беше приятно. Особено след като действието спря фрази като „Бей отведе Сарафина на Юдай“. Тези бяха думите, които той не искаше никога да чува и не можеше да повярва, че са истина.

Стефан се ококори и задраска по ръцете на Тео, бе под твърде много натиск, за да може дори да си помисли да призове огъня. Така или иначе Тео беше въоръжен с много земни заклинания, които парираха огъня. В играта на „Камък, ножица, хартия“ с магия на елементите, силната земна магия обикновено побеждава огъня.

Те бяха някъде близо до Оранжерията. Във фоайето, Атрика и Дъскоф все още водеха битка с магьосниците на Сборището. Синята топка все още изстрелваше искри от крадяща силата магия. Дори толкова навътре в сградата, Тео трябваше да ги избягва от време на време.

Главната му грижа беше да се увери, че Стефан няма да преживее деня.

— Много жалко, че отпрати домашния си любимец демон, нали, Стефан? — Тео изръмжа. — Изглежда се нуждаеш от някой, който да те защити от мен.

Две огромни ръце се озоваха на раменете му и го дръпнаха назад. Тео падна тежко на една страна, докато Стефан кашляше и се давеше. Поглеждайки нагоре, Тео имаше половин секунда, за да види Атрика, стоящ над него, преди да се наложи да се претърколи, за да избегне заряд от демонска магия.

Предположи, че бе прибързал с приказките.

— Убий... го — изпъшка Стефан, държейки се за гърлото и гледайки към Тео с присвити очи.

Тео хукна, грабвайки меча си от пода и изправяйки се лице в лице със своя демоничен противник, един тромав блондин от Атрика, който изглежда се забавляваше от звука на хрущящи кости, все едно това бе част от неговите хобита.

Атрика се засили към него, събирайки сила, а Тео се премести надясно, избягвайки един взрив и замахвайки с меча си. Той удари целта си — бедрото на демона. Раната се разтвори и зацвърча. Киселинната кръв закапа, докато създанието ревеше от болка. Очевидно този не беше взимал каплиума, който щеше частично да го защити от медта. Това беше самонадеяно от страна на даемана и много добра новина за Тео.

Даеманът се възстанови бързо обаче и му нанесе удар, хващайки Тео около кръста с рев и завъртайки го наоколо, за да го блъсне в стената. Силна вълна от болка премина през тялото на Тео. Киселинната кръв на демона закапа върху бедрото му и го накара да извика.

Изгаряща агония прониза дълбоко кожата му.

Хващайки дръжката на меча здраво, той го вдигна и замахна настрани към главата на демона. Атрика го освободи и се обърна залитайки. Тео се свлече на пода за момент, после се принуди да се изправи, за да се бие отново.

Магията се надигна бързо и силно и Тео се премести настрани, избягвайки мълнията, която последва. Тя изгори дупка в стената точно там, където беше стоял точно преди миг.

Тео се завъртя и замахна с острието си, пропускайки за малко главата на даемана. Преди още Тео да успее само да си поеме дъх, даеманът го повдигна с две ръце и го задържа над главата си, сякаш не тежеше нищо.

Стефан се изтегна на стълбите с усмивка на лицето си, докато Атрика се опитваше да строши Тео на две като суха вейка. Гръбнакът на Тео изпука и той изрева от острата болка.

Богове, Сарафина. Трябваше да й каже какво чувстваше към нея, когато имаше този шанс.

После мисълта изчезна, заменена от червена мъгла от болка, когато Атрика го прекърши на половина.

Бей я залови в гората. Той се стовари върху нея, претъркулвайки я в листата под един висок бор. Игличките се забиха в кожата ѝ, но това беше леко досадно в сравнение с разярения, червеноок Атрика, който я притискаше към земята.

Как можеше да се надява да победи същество, което имаше способността да влияе на времето и пространството? Тя нямаше ни най-малък шанс за успех.

Избутвайки тази негативна мисъл от съзнанието си със здравословна доза ярост, тя се бори с него, като си представяше как всеки скандалджия в бар би го направил — удряйки, ритайки, викайки. Предположи, че беше горе-долу в безопасност. В края на краищата нямаше да нарани майката на бъдещите си деца, нали?

Ръцете му стегнаха горната част на ръцете ѝ и огромното му тяло я закова неподвижна.

— Спри. — Той изръмжа. — Не ме принуждавай да направя нещо, за което ще съжалявам.

— Не можеш да ми причиниш нищо по-лошо от това да ме отведеш от моя свят и да ме принудиш да съм с теб, Бей. За мен това е по-лошо от смъртта!

— Мога да убия този, когото твърдиш, че обичаш. Мога да го направя, докато гледаш. — Той оголи зъбите си. — Това ще ми достави удоволствие.

Тя стана абсолютно неподвижна.

— Не го закачай. — Думите излязоха тихи и треперещи от ужас. Прозвучаха толкова слабо, колкото се чувстваше самата тя.

— Ако това е необходимо, за да те пречупя, ще го направя. — Той отново изръмжа, приближавайки се до лицето ѝ. Тя искаше да се дръпне от вонята на дъха му — изгнило месо, — но се възпря с усилие.

— Защото възнамерявам да те пречупя.

Тя се бореше срещу него, но безрезултатно. Мъжът беше по-тежък от нея.

— Копеле. — Това беше покъртително, но беше единственото, което можеше да направи. Стомахът ѝ се превърна в парче замразено тесто.

Контролирайки се достатъчно, за да извади спринцовката от ножницата, тя я вдигна, заби иглата дълбоко в него и натисна буталото. После задържа дъха си.

Моля те, нека проработи.

Бай се засмя.

— *Кая* Сарафина, за глупак ли ме мислиш? Научих се от грешките на предшественика си. Поех достатъчно капليум, за да се

защитя дори при директно инжектиране на омагьосана мед.

Е, това беше просто чудесно.

— Мисля, че е време да затвърдим връзката си. — Лицето му се спусна към нейното.

В съзнанието ѝ това се преведе като... е, нещо много лошо. Дори не можеше да се мисли за думата, щом се отнасяше до това същество.

Това *не се* случваше.

Тя направи това, което Тео ѝ бе казал да не прави никога. Издърпа рязко голяма част силата от седалището ѝ и я взриви между себе си и Бай, използвайки техниката, на която Клеър я научи, за да минава покрай естествените щитове на един демон, докато в същото време се защитава от магическия рикошет.

Огънят направи дъга, избутвайки Бай назад. Миризмата на горяща даеманска плът я накара да се задави и този път тя не можа да го потисне. Търсейки меча си, тя се изправи, за да избяга, докато имаше възможност. Залитна, падна, хвана се с една ръка за някакви мъртви листа и се изправи. Гърдите ѝ сякаш горяха.

Бей се търкаляше по гръб, стенойки, сякаш изпитваше силна болка.

Болката преви и нея. Залитайки и падайки на земята за втори път, тя изпъшка в агония, стискайки гърдите си и пълзейки няколко мига, преди да си наложи да се изправи на крака. Тя даде всичко от себе си и вероятно нямаше да е достатъчно. Сарафина си наложи да тича, въпреки че ѝ се виеше свят. Всичко, което искаше на този свят, беше да припадне, но припадането сега щеше да осигури падението ѝ. Стискайки меча, тя тичаше през гората, водеща към пътя. Беше късен следобед, все още бе светло навън. Може би щеше да стигне пътя и да спре кола. Веднъж да бъде в компания на човек, можеше да се спаси.

Може би.

Обувките ѝ скърцаха по клонките и листата, докато тичаше напред в нейната посока, опитваше се да не мисли за може би случващото се в Сборището. Опитваше се да не мисли за онова, което може би се случваше с Тео.

Едно ридание се откъсна от нея. Всичко, което можеше да направи сега, беше да се концентрира върху бягството от Бей. Трябваше да действа поетапно.

Точно когато стигна до малката пътека, която водеше към главната част на пътя, чу нещо да изпуква зад нея. Изведнъж, Бей беше там. Беше се пренесъл от последното си местоположение до тук, вероятно досещайки се накъде се бе насочила. Лицето и ръцете му бяха лошо изгорени, материята на ризата му беше набръчкана и стопена. Въпреки това можеше да види, че той вече се лекуваше.

Това копеле.

Той се пресегна към нея, но тя развъртя меча си първа. Върхът на острието разреза гърлото му. Киселинната кръв бликна, но не беше достатъчно дълбок разрез, за да го повали. Всичко, което постигна, беше да го разяри.

Бей застина за момент, слисан, ръката му беше на гърлото му, кръвта се стичаше между пръстите му. После се втренчи в нея и изръмжа ниско.

Сарафина отстъпи и се спъна в един паднал клон. Използвайки върха на меча си върху земята, за да запази равновесие, тя продължи да отстъпва. Бей се приближи до нея, силата се събираше около него като черен облак.

Даеманска магия пращеше и искреше в пространството около тялото му. Сарафина беше сигурна, че това беше достатъчно, за да я убие на място. Може би беше решил, че тя беше по-голяма беда, отколкото си струваше.

Силата изригна и Сарафина прелетя настрани, буквално скочи във въздуха, сякаш решила, че може да лети. Приземи се грубо и се претърколи далеч от даемана, изправяйки се на крака и все още стискайки меча. Слава на Бога за всички тренировки на Тео. Всеки сантиметър от тялото я болеше.

Беше избегнала убийственият заряд, но Бай все пак я връхлетя. Кръвта му закапа върху гърдите ѝ и тя изкрещя, борейки се срещу него. Беше сякаш се опитваше да пребие тухлена стена. Тя заби пръсти в окото му, което за щастие не беше като тухлена стена — беше меко, крехко и уязвимо. Бъркайки дълбоко, тя имаше предимство.

Бей изви и я отблъсна. Тя скочи на крака и завъртя меча, забивайки го дълбоко в него. Даеманът изрева и я удари с опакото на ръката си. Сарафина отново се просна на земята, болката изригна през лицето ѝ.

Атрика я последва, гледайки я сякаш възнамеряваше да я разкъса и то напълно без помощта на магия.

Виждайки възможност да приключи това още сега, Сарафина заби меча си под ъгъл нагоре. Бей падна тежко върху върха му, инерцията му заби дръжката по-дълбоко в тялото му, отколкото Сарафина можеше да се надява да я забие сама.

Тя пусна дръжката, когато Бей се отмести от нея, острието все още беше дълбоко забито в него. Той се стовари настрани. Тялото му помръдваше и потръпваше, ниски стенания излизаха измежду тънките му бели устни. Кръвта течеше от раните му, образувайки тъмна и димяща локва в прахта.

Сарафина също лежеше на земята, дишането ѝ беше бързо и плитко. Болка се беше появила в седалището ѝ и се беше усилила от нараняванията от битката — киселинно изгаряне, натъртванията и разрезите, които претърпя. Нямаше място по нея, което не я болеше и кръв — нейната собствена — капеше по ризата и панталона ѝ.

Магията ѝ беше спряла, изчезнала. Способността ѝ да участва във физическа битка също беше изчезнала. Ако Бей не беше мъртъв, ако направеше някакъв чудовищен ход от филм на ужасите и станеше сега, щеше да е свършено с нея.

Когато Бей не помръдна повече и не издаде звук, тя се насили да се изправи. Примъквайки се до него, тя видя, че медното острие беше все още забито в стомаха му. Кръвта беше покрила раната на гърлото му. Очите му бяха отворени, но невиждащи.

Сарафина знаеше от книгата на Мика, че Атрика изпадаха в кома, ако бяха лошо ранени. По този начин лекуваха лошите рани и се възстановяваха. Беше ли Бей в една от тези лекуващи коми сега?

Единственият начин да бъде напълно сигурна, че е мъртъв, беше да му отреже главата, но мечът беше в тялото му. Реши, че може да отиде и да вземе друг от сградата. Имаше още много в мазето.

Боже, не искаше да му реже главата. Всичко, което искаше, беше да припадне.

Тялото ѝ протестираше във всеки момент, докато вървеше обратно към сградата. Не искаше, но трябваше да го направи. Това беше единственият начин да се увери, че той никога няма да се върне за нея отново. Единственият начин да си осигури спокоен сън.

Като наближи сградата, си спомни пещерата. Когато беше в нея, тя усещаше, че нещо — някой — беше там вътре с нея. По това време беше решила, че е само въображението ѝ, после Тео се беше появил и се бе разсеяла.

Влезе в сградата и намери друг меч. Без много да му мисли, тя взе и едно фенерче. Не можеше да направи повече от мъждукане на огън точно сега.

По пътя навън, тя се обърна към пещерата и спря, обмисляйки възможностите си. Нещо в това място я измъчваше непрестанно.

Пещерата не беше далеч от сградата, а тя нямаше достатъчно енергия, за да се върне при даемана, да го обезглави и после да се върне.

Какво да прави? Да обезглави демона или да проучи пещерата? Решения, решения.

Знаейки от книгата на Мика, че има малко време преди Бей да се събуди от комата си, ако изобщо беше кома, тя се обърна и тръгна към пещерата. Вероятно беше нищо, но трябваше да провери — без значение колко много не искаше да изследва пещери днес.

Влезе в пещерата и се отправи към кухините, правейки няколко завоя тук-там. Имаше само един път, тъй като коридорите бяха достатъчно големи само за една възрастна магьосница. Единственото хубаво на това да бъдеш в отвратителна, влажна пещера беше, че ако Бей излезеше от комата си преждевременно, нямаше да може да я намери. Лошото беше, че почти очакваше да се натъкне на мечка или друго диво животно тук, или по-лошо — куп мъртви тела или нещо подобно. Това беше територия на Дъскоф в крайна сметка.

Накрая тя достигна по-голяма пещерообразна стая. Побърквайки се до този момент и не намирайки нищо освен скали вътре, тя се обърна да си върви. Точно тогава светлината от фенерчето ѝ улови нещо на една от стените.

Тя спря и се обърна, осветявайки предмета още веднъж. Приличаше на... ковчег. Нечий ковчег.

О, по дяволите, не.

Сарафина се поколеба за момент. Съзнанието ѝ ѝ казваше да се приближи, но тялото ѝ крещеше да се маха бързо.

Съзнанието ѝ победи и тя принуди тялото си да се подчини.

Не беше стигнала толкова далеч, за да не разследва нещото, което беше възбудило сетивата ѝ. Очевидно, това бе нещото, за което беше влязла тук.

Пристъпи по-близо и по-близо до лъскавия черен ковчег, надявайки се, че капакът няма да се отвори и вампир или нещо друго да изскочи от него. Наистина, щеше да издъхне на място.

Докато се приближаваше, бръмчащ звук стигна до ушите ѝ. Обхождайки едната страна, тя освети с фенерчето долната част на ковчега и видя електрически кабели, прикачени за нещото и влизащи направо в каменната стена.

Е, това беше странно.

Смръщена, тя се доближи и докосна месинговата дръжка отстрани. Може би не беше ковчег все пак. Беше доста голям за ковчег, освен ако човекът вътре не беше гигант. Или...

Дааеман.

Итрай?

Ру.

Мисълта я подтикна да отвори горната част. Тя не помръдна. После видя ключалките отстрани. Отвори ги и студен полъх се разнесе от ръбовете на горната част — като от сух лед.

Събирайки смелост, в крайна сметка тя беше убила Атрика без чужда помощ — е, може би, — тя отвори нацяло капака.

Вътре лежеше мъж. Несъмнено беше висок над два метра, широкоплещест, рус, с изваяно, красиво лице. Беше дааеман. Сарафина би се обзаложила, че бе намерила Ру, липсващият Кае на Итрай.

С него щеше да намери елиума.

Единственият проблем беше, че дааеманът и елиумът бяха дълбоко замразени.

Сарафина се сепна, събуждайки се там, където беше заспала подпряна на стената на пещерата. Или може би беше припаднала, не беше сигурна.

Бе отворила ковчега изцяло и бе издърпала всички електрически кабели отзад, вероятно унищожавайки екипировка на стойност хиляди долари. Накрая сухият лед се беше изпарил.

Разбира се, тя нямаше идея какво прави. Крачеше напред-назад пред замръзналия Итрай, умувайки за извънземния метаболизъм и опитвайки се да си спомни всички научнофантастични филми или книги, които някога бе гледала или чела.

Но какво трябваше да направи? Беше тикната в пещера в средата на Кентъки, опитвайки се да размрази демон с вградено оръжие. Нещата не ставаха много по-странни или по-малко разбираеми от това. Можеше да направи само това, което смяташе за правилно и се надяваше на най-доброто. Особено много се надяваше, че Ру няма да я убие, ако се събуди. Човече, това наистина би било скапано. Беше толкова близо до това да получи живота си обратно.

След това бе седнала, за да си почине за момент, възнамерявайки да стане и да се погрижи за ужасната си задача, преди Бей да се събуди. Вместо това тялото ѝ бе решило, че се нуждае от сън — или беше припаднала. Най-вероятно беше последното.

Не беше сигурна колко дълго беше в безсъзнание, но не можеше да е много. Светлината от фенерчето ѝ не беше по-слаба, а ако беше изминало дълго време батериите му биха се изтощили.

Нещо изскърца в ковчега и простена. Всеки косъм по тялото ѝ настръхна. Изправи се и предпазливо се приближи. Даеманът все още лежеше неподвижно, очите му бяха затворени. Бавно, той отвори очи и трепна от светлината. Тя отмести фенерчето от лицето му.

— Аз съм Сарафина. А-аз съм на твоя страна. — Искаше да са наясно още от началото. — Аз съм магьосница от Сборището и познавам Клеър.

Той примигна като чу името и се опита да седне.

— Клеър? Тя добре ли е?

Дъхът на Сарафина секна.

— Наистина не знам, сър. Сборището беше атакувано от вещици и Атрика. Тя е там сега, в Чикаго. Аз съм тук, в Кентъки, където Ви държаха. — Направи пауза. — Добре ли сте?

Трябваше ѝ здрав *скоро*.

— Атрика? Как Атрика са дошли на Земята? — Той изруга тихо на някакъв странен език. — Всичко, което помня, е откритието, че Дъскоф са отвлекли Клеър. Скочих през портала, за да я намеря, и бях ударен от изумително количество магия, още щом стъпих на Земята. *Невъзможно*. — Поклати глава. — Какво става?

Сарафина му разказа всичко. *Бързо*. За щастие, Ру разбра сериозността на ситуацията и излезе от ковчега. Беше нестабилен, изглеждаше малко позеленял и беше просмукан с лепкава течност. Но притежаваше силата на Итрай, затова тя не се съмняваше, че ще се възстанови бързо.

Ру взе ръката ѝ в своята.

— Ти си ранена.

— Малко. — Тя се поколеба. — Добре де, много. Просто се бих с един от Атрика.

— Не мога да възстановя магията ти, но мога да те накарам да се почувстваш по-добре и да излекувам част от раните ти.

— Ще съм ти благодарна за това.

Топлина се излъчваше от ръцете на Кае в нейното тяло, разпръсквайки се и успокоявайки болезнените и наранени части от нея. Седалището на магията ѝ все още бе празно и студено, когато той приключи, но киселинното изгаряне и масивната синина на лицето ѝ, където беше ударена, чувстваше почти излекувани.

Точно преди да се прехвърлят в Сборището, се спряха при тялото на Бей. Този път Сарафина изпита мъничко желание да повърне. Както изглежда, пътуването през времепространствения континуум, или както там го правеха, ставаше по-лесно с практика.

Разбира се, гледката на тялото на Бей допринасяше много за гаденето ѝ.

— Убих ли го? — попита тя, поглеждайки към обезобразеното му тяло и покри устата си с ръка. Не можеше да повярва, че бе

причинила цялото това насилие.

Ру махна с ръка и Бей пламна и се превърна в пепел.

— Не знам, но сега е мъртъв със сигурност.

Прехвърлиха се отново, този пък в Чикаго.

Гръбначният стълб на Тео изпука.

Невероятна агония премина през тялото му. Знаеше, че това беше краят. Без да има какво повече да губи, той се изви силно в последно, отчаяно усилие за живот, използвайки теглото си, за да се хвърли напред. Разхлаби хватката на даемана.

Изгубил баланс, звярът го хвърли напред. Тео се стовари тежко, дъхът му се изплъзна. Мечът му издрънча и се плъзна по мраморния под.

Тео се изправи, но не и преди Атрика да го нападне отново. Заедно се претърколиха, биейки се, докато не се удариха в стената на коридора зад тях.

Отказвайки се от магията напълно, Тео му удари един ъперкът в брадичката, зашеметявайки създанието. Освободи се и погледна към Атрика, готов да се бие отново. Набирайки сила, той я запрати към даемана, който само частично я блокира. Звярът залитна назад, едновременно с това събирайки заряд от даеманска магия, за да я хвърли към него.

Като всички магьосници от Сборището, Тео започна да се уморява и запасите му от магия бяха опасно изчерпани. Скоро щеше да има малко останала сила, с която да се защитава. Скоро Атрика щяха просто да ги поведат към поражението, а магическата топка на смъртта щеше да ги довърши един по един. Вещерите можеше само да ги пометат след това, като празни, посредством боклуци, разпръснати по пода.

Блокира мълнията и се претърколи на една страна, изправяйки се, за да види нещо в края на коридора, което не трябваше да вижда.

Ру, *Кае* на Итрай, стоеше там... и Сарафина беше до него.

— Тео! — извика Сарафина, зървайки го.

Той примигна.

Нещо твърдо го удари отзад. Той политна напред, подпирайки се на пода с длани и претъркувайки се бързо настрани, за да избегне

друг удар.

— Тео! — Сарафина изпищя отново.

Нямаше време да ѝ отговори. Надигна силата — малкото, което му беше останало — и се приготви да я запрати към задаващия се Атрика.

Далеч, във фоайето, интензивността на врявата нарасна. Сарафина все още беше в края на коридора, но Ру го нямаше. Това беше нещо, което Тео забеляза с периферията на съзнанието си, тъй като беше доста зает да избягва заряда демонска магия. Може би Ру се бе прехвърлил във фоайето. Това определено щеше да причини раздвижване.

Тео сграбчи меча си от пода и го размаха наоколо, удряйки демона в гърдите.

Атрика отстъпи, слисан от изненадващата атака, а Тео се хвърли напред, преди демонът да възвърне способността си да отвърне на атаката. Уцели демона във врата. Тео се завъртя, избягвайки киселинните пръски кръв. Богове, ставаше все по-добър в това. Тялото падна глухо на мраморния под.

Тео се отпусна до обезглавеното тяло, наведен с длани на коленете си, мечът му висеше хлабаво в едната му ръка. Нуждаеше се от почивка.

— Тео!

Вдигна глава, за да види Сарафина, тичаща към него. Пусна острието и я хвана, залюлявайки я в ръцете си. Дрехите ѝ бяха разкъсани, с кървави петна и мръсни. Кървави драскотини покриваха ръцете, краката и лицето ѝ. Една жълто-зелена синина красеше скулата ѝ.

Всичко, което Тео искаше на този свят, беше да целуне всяка частица от ценното ѝ тяло. Искаше да прекара остатъка от седмицата, месеца, десетилетието... целия си живот със Сарафина.

Пълно щастие и доволство го изпълниха от усещането да я държи в ръцете си. Сгуши се в косата ѝ и вдъхна аромата ѝ, който надделя над миризмата на кръв, смърт, дааеманска магия и битка.

— Какво стана? — промърмори близо до ухото ѝ.

Навсякъде около тях се надигна звука от подновената битка, но в този миг те бяха заедно, наслаждавайки се на усещането на спокойствие, което той искаше да удължи до безкрая.

Хвърляйки поглед към стълбите, той видя, че Стефан беше изчезнал.

Тя се отдръпна достатъчно, за да види лицето му.

— Бей ме заведе в Кентъки. След като успях да избягам от него, намерих Ру в пещерата. Помниш ли пещерата?

Той кимна.

— Стефан я беше пригодил, така че да може да държи Ру замразен там. Предполагам това е било единственият начин да го задържи кротък.

— Бей мъртъв ли е?

— Като гвоздей. — Тя потрепна. — Един много овъглен гвоздей.

Облекчение изпълни гърдите му с един внезапен изблик на безгрижие.

Нещо се стрелна покрай тях и се разби в стената зад тях. Успяха да откъснат поглед един от друг само за миг, за да видят, че нещото беше стол.

Синя светлина проблесна в крайчето на окото му. Тео блъсна Сарафина на пода. Зарядът избухна върху останките от стола.

— Можем да поговорим за това по-късно — каза Тео.

— Аха — отвърна Сарафина с разширени очи.

Изправиха се и излязоха във фойето. Там, точно където Стефан беше стоял със синята топка на смъртта, имаше портал между измеренията.

Тео беше виждал такава само веднъж. Не беше нещо, което можеше да се забрави. Светлината блещукаше и пулсираше около парчето материя, което беше усукано и променено, за да направи мост между Земята и Юдай.

През него прииждаха Итрай. Атрика също не изглеждаха много щастливи да ги видят.

Синята топка пулсираше в ръцете на Ру, вече не излъчваща убиващи магията лъчи, която крадеше силата на елементите. Тео и Сарафина гледаха как той я смачква като станиолова топка в небитието.

— Къде е Стефан? — попита Сарафина до него.

Добър въпрос.

— Това копеле няма да се измъкне отново. — Тео изръмжа. Той се бе измъкнал след като баща му, Уилям Крейн, беше убит в Дъскоф

Интернешънъл. Избяга от Грибин *два пъти*. Нямахме начин да избяга от наказанието си този път.

Тео знаеше, че магията на Сарафина бе секнала, вероятно от битката с Бей. Той можеше да почувства отворено, празно място в нея. Защо не беше изтощена беше мистерия. Оглеждайки касапницата в стаята, Тео разбра, че много от магьосниците на Сборището нямаха останали никакви запаси от магия, или като резултат от синята топка, или от битката.

Силата избухна близо до тях, когато Итрай и Атрика се нападнаха. Беше добре да имат някакви подкрепления.

— Хайде — каза Тео, дърпайки Сарафина за ръка надолу по коридора. — Искам те на безопасно място.

Библиотеката беше празна с изключение на Мика и Изабел. Мика седеше на един от столовете близо до бюрото на Томас. Тео не трябваше да се чуди какъв беше проблемът.

Мика вдигна глава моментално, за да го погледне, после я сведе отново.

— Можеш ли да я върнеш обратно? — попита Сарафина, приближавайки се до него и поставяйки ръка на рамото му.

Изабел погледна към нея и поклати глава.

По дяволите.

— Остани тук, става ли? — каза Тео на Сарафина. Тя щеше да е в безопасност тук. Ако нещо станеше, Изабел беше готова за защита. — Отивам да намеря Стефан.

Тео излезе от стаята и се върна обратно в боя отвъд убежището. Итрай бързо се бяха справили с Атрика. Бяха разрушили Сборището, но поне вероятно щяха да спечелят накрая.

Сега... ако беше гаден, страхлив вещер, къде ли щеше да бъде?

Тео беше готов да се обзаложи, че Стефан се криеше някъде, ако не беше избягал от Сборището щом Ру и Итрай се бяха появили да му натрият хубаво носа.

Хммм. Имаше много места, на които да се скриеш в Оранжерията.

Той тръгна нагам, избягвайки демонската битка, докато вървеше. Изглежда всички вещери или бяха избягали, или бяха победени. Магьосниците от Сборището се опитваха да помогнат на ранените и бяха наобиколили вещерите, които можеха да се хвърлят в Грибин.

Оранжерията, освен че бе с пресушени води от водните магьосници, беше съвсем недокосната. За разлика от последната битка, която се бе провела тук, която беше разрушила около петдесет процента от мястото.

Звуците идваха от задната част на Сборището — звуци от битка. Тео се затича в тази посока, все още стискайки меч здраво в ръката си.

В задната част на Оранжерията, Тео завари Джак и Стефан в старомоден юмручен бой. Някак подобаващо, тъй като по един странен начин те бяха братя. Магията им беше изчерпана и телохранителите Атрика на Стефан отдавна бяха изчезнали.

Тео използва заклинание от малкото му останали запаси, карайки татуировките му да потръпнат, и го запрати към магьосника. То удари Стефан смъртоносно и вещерът полетя назад, за да се приземи в един хрусталак, където остана да лежи неподвижно.

— Това е за Сарафина, скапано копеле.

Джак се сгромоляса на земята и накъсано пое дъх, навеждайки глава.

— Тео, човече, толкова се радвам да те видя.

Тео му подаде ръка и Джак се изправи на крака. Заедно погледнаха към Стефан, който беше в безсъзнание в храстите.

— Какво, по дяволите, искаш да правим с него? — попита Джак.

Тео закрачи към него с меч в ръка, но да убие някого не беше първото му желание и определено не, когато противникът лежеше беззащитно. Ръката му стисна дръжката на меч, докато се опитваше да запази самообладание.

Тогава му проблесна.

Тео се обърна към Джак.

— Знам най-доброто възможно наказание за този подлизурко.

Сарафина избърса една сълза, наблюдавайки как Изабел милва Мика по косата. Не можеше да си представи какво би било да изгуби силата си, както беше станало с Мика. Сега много от магьосниците на Сборището трябваше да се справят с това.

— Изабел.

Изабел вдигна очи от Мика.

— Майко?

Каталина стоеше на вратата, подкрепяна от Томас. Обикновено загорялото ѝ лице изглеждаше бледо и за първи път годините ѝ личаха.

— Тя беше уцелена — каза кратко Томас.

— О, не. — Изабел се изправи и отиде до майка си, оставяйки я да се облегне на нея, докато стигнат до дивана до стената. — По дяволите — прошепна тя.

Томас пристъпи в стаята. Дрехите му бяха разкъсани и изцапани с кръв. Имаше някои лоши киселинни изгаряния по ръката му, но беше жив и все още имаше магията си.

— Свърши се — каза Томас. — *Кае* и *Итрай* победиха *Атрика* и сега ги връщат обратно на *Юдай*. — Той се усмихна леко. — Победихме.

Но това им коства много. Всичко това беше изписано на умореното му лице. Нямаше нужда да го казва.

— Къде е *Тео*? — Попита Сарафина.

Томас кимна към фойето.

— Всички трябва да дойдете.

Изабел и Томас помогнаха на Каталина да излезе от стаята.

Сарафина се приближи към Мика.

— Предпочиташ ли да останеш тук? — попита тя меко. — Ще остана с теб, ако искаш.

Мика поклати глава и се изправи.

— Добре съм.

Това беше лъжа.

И въпреки това я погледна и една усмивка потрепна на устните му. За момент той почти изглеждаше като Мика, когото бе започнала да опознава.

— Загубих магията си, но все още имам живота си. Все още имам свободата си. Това е достатъчно.

Те вървяха рамо до рамо на излизане към фоайето, където Атрика бяха изтикани и хвърлени безцеремонно през портала от вбесените Итрай. Томас, Изабел и Каталина стояха до тях, наблюдавайки. Някои даемани бяха в безсъзнание, други бяха мъртви. Останалите носеха нашийници около вратовете си. Сарафина предположи, че имаха същата идея като белезниците, тъй като Атрика, които ги носеха, изглеждаха напълно победени.

Това беше хубава гледка.

Тео стоеше близо портала с Джак и Адам, имаше някаква купчина до краката му. Отне й един миг да разбере, че това беше Стефан.

Последните от Атрика бяха изпратени през портала и Итрай — някои лошо ранени, а други носещи изпаднали в безсъзнание или мъртви другари — започнаха също да пристъпват през портала.

Ру беше в другия край на стаята с Клеър. Сарафина ги видя да се прегръщат, после застанаха близо до Томас.

— Някога ти казах, че може да дойде ден, когато ще имаме нужда да се съюзим — каза Кае.

Томас кимна рязко.

— Беше прав. Този ден дойде.

— Време е наистина да отворим пътищата за комуникация, не си ли съгласен?

Едно мускулче трепна на челюстта на Томас.

— Да.

— Предлагам Клеър да изпълнява ролята на наша връзка. Създал съм начин за по-лесно отваряне на портала и мога да предам тази способност и на Клеър. Тя ще бъде...

— Посредник — отзова се Клеър.

Ру наклони глава.

— И може би тя ще може да идва на посещение от време на време.

Сарафина срещна погледа на Клеър за кратко и потисна усмивката си.

— Ако тя реши — отвърна Томас.

Ру огледа останките от Сборището.

— Искате ли повече диаманти, за да възстановите щетите?

Томас поклати глава и се усмихна леко.

— Това, което ни подарихте преди, бе добре инвестирано. Имаме достатъчно, за да възстановим Сборището и да го управляваме през идните сто години. Благодаря за предложението.

Тео беше метнал Стефан на рамо. Приблужи се с Адам и Джак.

— Изкушавах се да убия Стефан, но измислих нещо по-добро от смъртта, ако Ру се съгласи.

— Кажете ми — каза Ру.

— Вземи вещера обратно на Юдай с теб. Заклучи го, направи го роб, прави каквото искаш с него. — Тео спря, изражението му беше потъмняло. — Просто се увери, че ще е нещастен през всяка проклета секунда от живота си и никога няма да може да се върне тук.

— Искаш ли вещер за домашен любимец, Ру? — попита Томас с повдигната вежда и играеща на устните му усмивка.

Ру потърка брадата си.

— Сигурен съм, че ще намерим нещо полезно да върши на Юдай.

Томас постави ръка на рамото на Мика.

— В края на краищата, това е избор на Мика. Какво мислиш, че трябва да правим с него?

Лицето на Мика доби брутално изражение. Той погледна твърдо към Стефан преди да отговори. Ръката му беше побеляла върху дръжката на меча му.

— Заклучете го в Грибин, изпратете го на Юдай, изхвърлете го с боклука — не ми пука. — Той спря, един мускул потрепна на челюстта му. — Само се уверете, че той няма да има магия преди да го направите. Трябва да изстрада това, което ни причини.

Ру разтвори ръката си и синя орбита оживя над дланта му. Всички поеха крачка назад.

Страх сви стомаха на Сарафина само при вида ѝ и беше сигурна, че не беше единствената.

Стефан се раздвижи на рамото на Тео, сякаш някак си знаеше за съдбата, която грееше измамно невинно в ръката на Ру.

Тео го хвърли на пода.

Стефан избухна във вихрушка от ругатни на френски. Поне Сарафина беше сигурна, че бяха френски псувни.

Тео пристъпи напред и го притисна към пода с крак върху гърдите му.

— Мери си приказките.

— *Fermes ta gueule et laisses moi me lever!*^[1] — Той поклати глава с тревога и превключи на английски, тъй като френският не му помагаше. — Млъкни, по дяволите, и ме пусни да стана.

Очевидно не му беше останала никаква сила или вече щеше да я бе използвал.

— Не. — Тео натисна надолу и се усмихна зловещо. — И не ме карай да те омагьосам пак.

Томас се приближи и погледна надолу към вещера.

— Победен си, Стефан. Този път си сразен завинаги. Атрика бяха изпратени обратно на Юдай от Итрай, а вещерите, които доведе, са или мъртви, или в Грибин. Останалата част от Дъскоф... — Томас направи пауза и една тайнствена усмивка премина през лицето му. — Е, Дъскоф скоро няма да съществува.

— Какво... — започна Стефан.

— Млъквай.

Дори Сарафина се зачуди на този последен коментар и тайнствената усмивка, която го съпроводи.

— Твоето наказание за отвлечането на Ру, за съюзяването с Атрика и нападението на Сборището, за използването на даеманска магия срещу нас е...

— Нека позная — рече подигравателно Стефан. — *Смърт.*

— Всъщност, не. Наказанието ти е да бъдеш лишен от магическите ти способности и да изживееш остатъка от живота си на Юдай. — Томас се усмихна отново и този път нямаше нищо тайнствено. — Като роб на Итрай. Някак си не мисля, че ще се отнасят с теб така добре, както се отнасяха с Клеър.

— Ще бъдеш кастриран — намеси се Джак.

— И заточен — добави Изабел.

— Не можете. — Стефан започна да се бори срещу Тео. — Просто ме убийте. Не може просто така да ми вземете силата. Не можете!

— Но ти беше готов да отнемеш силата на другите, нали? — попита спокойно Томас.

Лицето на Стефан помръкна.

— Ти уби баща ми.

— Аз убих баща ти — каза Мира.

— Ти затрудняваш съществуването на Duskoфф — каза Стефан. — Ти винаги си на пътя ни.

— Започвам да се отегчавам — каза Ру. Кълбото пламна в дланта му и очите на Стефан се разшириха.

— Не!

Топката се отдели от ръката на Ру и удари Стефан право в гърдите. Гръбнакът на вецера се изви и лицето му се изкриви в агония. Остър звук се откъсна от гърлото на Стефан. Беше от онези, които беше чувала често през последните няколко часа, сигнализиращ за загубата на нещо ценно и красиво. Онова, с което Стефан бе злоупотребил, което беше взел от другите.

Светът щеше да бъде по-безопасно място със Стефан, който не притежава магия. Светът щеше да е по-добро място без него изобщо.

Всички, които гледаха надолу към Стефан, добиха сериозни изражения. Това не беше тържество.

Без да продума, Ру повдигна магьосника и го обърна към портала. Стефан се бореше и надаваше викове в изблик на възмущение, но нямаше надежда да избяга от Итрай. Кае просто го стисна със силните си ръце, завъртя се, за да срещне погледа на Клеър и после пристъпи през портала.

Звукът от Стефан, крещящ „Не!“ все още се носеше в тихото фоайе, дори след като порталът вече не съществуваше.

Никой нито помръдна, нито каза нещо през следващите няколко мига. После шептенето започна, шаването, говоренето. Стефан го нямаше и Дъскофф бяха победени — може би завинаги.

Тя вдигна глава и погледът ѝ срещна този на Тео. Той изглеждаше по-зле от нея. Изгаряния от демонска кръв маркираха дрехите му и на места дори кожата му. Тениската и джинсите му бяха

раздрани. Имаше драскотини, ожулвания и натъртвания по цялото лице и тяло. Устната му беше сцепена.

Нещо в гърдите ѝ се сви. Какво щеше да стане между тях сега? Изражението на лицето му беше студено, резервирано. Имаше същото изражение, когато се срещнаха за първи път.

Може би това беше краят и за тях.

Тя си наложи да задържи погледа му и да не го отмества, въпреки че сърцето ѝ се късаше и това беше всичко, което искаше да направи.

Е, поне Бей беше мъртъв. Сега можеше да си отиде у дома, да се върне в апартамента си, за да опита да събере остатъците от живота си. Имаше няколко цветни парчета, които искаше да втъче в него. Магията ѝ. Сборището. Новите ѝ приятели. Като цяло, животът ѝ беше по-богат, отколкото беше преди.

Разбира се, можеше да бъде дори по-богат.

Сподавяйки вълната от тъга за това, което подозираше, че ще загуби, тя протегна ръка към Тео.

— Хайде, нека се погрижим за теб.

— Спри — скара му се Сарафина, докато мажеше с мехлем една рана на корема му. Болката премина през Тео отново.

— Щипе. — Той изръмжа, трепвайки.

— Не бъди бебе. Искам тези рани да са чисти преди огнените магьосници да ги излекуват.

Сарафина все още нямаше никаква сила и нямаше да има за известно време, затова тя остави сестрите на доктор Оливър да се погрижат за него. Те бяха доста заети в момента, а той можеше да почака. Имаше други с далеч по-лоши наранявания от неговите.

Сарафина, както беше научил той, бе излекувана от Ру. Сега тя беше изкъпана и пременена в чисти дрехи. Освен че седалището на магията ѝ бе пресушено, раните ѝ бяха незначителни.

Тя приключи и изхвърли памучния тампон в кошчето в банята. Той беше облегат на мивката. Сарафина спря за момент и въздъхна.

— Добре, ще си събера нещата и ще те оставя на спокойствие. Няма нужда да оставам сега, когато Бей го няма.

Тео я изучаваше свирепо, кълбо от емоции се усука в стомаха му. Не можеше да издаде и звук.

Тя се обърна и се отправи към вратата, после изведнъж се завъртя. Сълзи блестяха в очите ѝ. *Мамка му.*

Сарафина го посочи с пръст.

— И никакви обаждания за секс. Няма да понеса да спя с теб отново, знаейки, че... — Тя преглътна и поклати глава. — Няма значение.

Тео се взира в празното пространство на вратата няколко мига, вече не усещаше болката от нараняванията си. Надигна се от плота и видя отражението си в огледалото над мивката. Не можеше да го направи. Не можеше да я остави да си тръгне по този начин.

Обърна се и излезе от стаята, намирайки я в коридора, запътила се към вратата.

— Не мога да остана тук повече. Ще се върна за нещата си — каза тя, без да поглежда към него. Най-накрая тя вдигна очи и в тях имаше гняв, предизвикателство. — Не мисли, че ме прогонваш от Сборището напълно. Ще бъда тук често, така че по-добре свиквай.

И всеки път, когато я видеше, щеше да е мъчение.

Тя мина покрай него и се отправи бързо към вратата.

— Хайде, Гросет. Да вървим. — Гросет скочи от фотьюйла и отиде до нея.

— Сарафина.

Тя вдигна ръка.

— Не искам да слушам. — Обърна се, в очите ѝ искреше пламък. — И ако ще ме питаш, дали можем да бъдем приятели, отговорът е не. — Тя изруга. Това беше един от редките пъти, в които я беше чувал да използва ругатни. — Не мога да бъда приятелка с теб, когато аз... аз... — Тя издаде възмутен звук и отвори вратата.

— Сарафина, имам какво да ти кажа. Понякога любовта не е достатъчна. Ти няма да си щастлива с мен. Рано или късно ще разруша връзката ни и ще те направя нещастна...

Тя се завъртя.

— Глупости! Тео, това е такава глупост. — Тя закрачи към него, оставяйки вратата откритата. — Първо, не мислиш ли, че знам, че животът с теб няма да е само цветя и рози? Ти си упорит и лесно избухваш. Ти си мрачен, необщителен, пък и на настроения. Не си особено миловиден и лъчезарен.

— Затова...

Тя вдигна ръка.

— О, по-добре спри там и ме остави да кажа каквото имам. — Лекият ѝ южняшки акцент стана по-плътен заради емоциите ѝ. — Трябва да ми признаеш, че познавам собствените си ум и чувства. Аз съм много по-наясно с тях, отколкото си ти, и побеснявам, че изобщо предполагаш, че знаеш кое е най-доброто за мен.

— Сарафина. — Той спря без да знае какво повече да каже. Тя просто не разбираше.

Една сълза се търкулна по бузата ѝ.

— Както и да е, всичко това са просто още глупости. Истинската причина, поради която не искаш да си с мен, е, че те е страх. Всеки път, когато си позволиш да се сближиш с някого достатъчно, за да му повярваш, или те разочарова, или умира. Родителите ти, Колийн, Ингрид. Дори няма да допуснеш до себе си магьосниците от Сборището, нали, Тео? Не можеш да рискуваш дори тяхното приятелство, защото е прекалено голяма емоционална инвестиция. Това е просто страх, нищо повече. — Тя протегна ръце. — Тук съм и те обичам. Бих направила всичко за теб, но ти просто ще оставиш всичко да си отиде, ще ме пуснеш да си ида, защото си изплашен.

Сарафина остана там за момент, сякаш копнееше той да отрече всичко, да каже нещо — каквото и да е. Но всички думи бяха заседнали в гърлото му. Накрая тя се обърна и излезе, а Гросет я следваше по петите.

[1] *Fermes ta gueule et laisses moi me lever!* — Затваряй си устата и ме остави да стана! ↑

— Хайде, Сарафина, ти обичаш доброто мохито. — Мария напевно я подкани и разклати пред нея стъклената чаша, пълна с любимия ѝ коктейл. — И знаеш, че го правя най-добре.

Сарафина погледна питието. Това, което наистина искаше да направи, бе да се напие безпаметно, за да може да забрави Тео дори само за малко. В противен случай щеше да изяде цялата пинта^[1] Чери Гарсия^[2], която имаше в хладилника си.

През последните двайсет и четири часа тя най-накрая плака. Всички онези сълзи, които изглежда не можеше да пролее за Роузмари, след като беше умряла, най-накрая ѝ бяха повлияли. Скръбта най-накрая дойде в нестихващ потоп от дълбоко пречистващо, очистително чувство — онази, която идва от дълбините на стомаха ти. Въпреки главоболието, което имаше когато приключи, се почувства добре, че най-накрая го беше изляла. Някои от сълзите бяха за падналите от Сборището — тези, които бяха загинали и тези, които бяха загубили магията си в битката.

Част от сълзите бяха и за Тео. Може би дори повечето.

Тя поклати глава.

— Не, благодаря, Мария. Продължи и се забавлявай.

— О, скъпа, знам, че е зле, когато откажеш *мохито*. — Мария се втренчи в нея за момент, после се завъртя и отиде в кухнята, слагайки питието на барплота. — *Dios*^[3], ако някога видя този мъж, който си е играл с теб през такъв уязвим период от живота ти, кълна се, че ще го пребия. — Обърна се с ръка на хълбока. — Все още не си ми казала какво се случи.

Сарафина изпъна крака си изпод себе си и издърпа ръкава си надолу, за да скрие един от малките набръчкани белези, които имаше от докосването до демонската кръв. Гросет беше в кухнята, хрускайки гранули. Беше хубаво си е у дома, обратно в пашкула на нейния свят отпреди похищението. Въпреки че всичко изглеждаше малко странно — малко сюрреалистично.

— Той не е лош, Мария. Не трябва да го пребиваш.

— Ще пребия всеки мъж, който те нарани, скъпа. — Мария размаха пръст пред лицето на Сарафина, после се метна на дивана до нея.

— Преби ли Алекс?

Мария махна с ръка презрително.

— Алекс не те нарани. Вие двамата бяхте като кутия с мляко, чийто срок на годност е изтекъл преди седмица. Тази връзка се нуждаеше от изхвърляне. По дяволите, хвана се с този Тео след по-малко от седмица след това, нали? — Тя направи пауза, като я удостои с многозначителен поглед. — Но този мъж... е, мога да кажа, че го обичаш и че той разби сърцето ти.

Сарафина откъсна поглед от лицето на приятелката си.

— Може би малко.

Мария издаде подигравателен звук.

— Може би много. Както и да е, нека спрем да говорим за него. Ще ми кажеш какво се случи, когато си готова, нали?

Сарафина кимна. Много редактирана версия във всеки случай.

— 'Щото това изобщо не е типично за теб — продължи Мария. — Понякога можеш да си импулсивна, но... — Тя подсвирна. — Със сигурност искам да знам подробности за този мъж.

— Той е нещо друго, ясно. — Сарафина сви устни и преглътна тежко. Просто все още не беше готова да говори за него.

След миг Мария каза:

— Така че, ще си вземеш ли отпуск или ще се върнеш в офиса скоро?

Сарафина задържа края на палеца си, опитвайки се да намери най-добрия начин, по който да отговори. Томас ѝ беше предложил работа в Сборището и тя искаше да приеме, но мисълта да вижда Тео толкова често я караше да я обмисли подробно.

Мисълта да се върне в своето офисче сега, след всичко, което се беше случило, я накара да се свие с всички сили. Обратно към всичко не-магическо. Обратно при всички, които нямаха представа за тайната страна на реалността. Сарафина не беше сигурна, че може да го направи. Въпреки това Мария все още работеше там и на Сарафина щеше да ѝ липсва да я вижда всеки ден.

Разбира се, също и Алекс, но нямаше да ѝ липсва това, че не го вижда.

— Все още не знам, Мария. Всъщност обмислям промяна на професията. Мога да взема остатъка от отпуската си, за да огледам малко и да помисля.

— Мислех, че ти трябва пари.

Томас ѝ беше дал малко пари, казвайки, че са отплата за надвиването над Стефан и Атрика. Първоначално тя отказа предложението му, но той беше настоятелен. В резултат Сарафина имаше достатъчно, за да преживее известно време.

— О, неочаквано наследих пари в брой.

— Роузмари остави ли ти нещо?

Сарафина не отговори. Не искаше да лъже приятелката си. Това правеше пазенето на тайните на Сборището толкова трудно. Сарафина ценеше изключително много приятелството на Мария и мразеше факта, че трябва да крие от нея тази част от живота си.

Точно тогава звънецът иззвъня, спасявайки я от обяснения.

— Аз ще отворя — каза Мария, изправи се и отиде до вратата.

Беше Тео. Той погледна над главата на Мария към Сарафина и тя докосна косата си смутено, обвинявайки се, че изобщо я бе грижа, че не се е погрижила за нея днес, освен да я измие. Носеше старото си, прано толкова много пъти фланелено долнище на пижама, мек суитчър и минимум грим. Поне беше взела душ сутринта.

Мария направи чупка в ханша си и посочи с пръст към Тео.

— Слушай, Мистър Мускул, ако мислиш, че можеш...

— Мария, всичко е наред — прекъсна я Сарафина.

Тя се обърна.

— Да го пусна ли да влезе?

Сарафина се усмихна и кимна.

— Благодаря.

Мария сви рамене и се отмести от вратата.

— Добре, сърцето си е твое, не мое.

Тео влезе в апартамента и застана близо до един от рафтовете с книги до вратата, гледайки Сарафина. Гросет излая щастливо и отиде при него, размахвайки опашка. Тео се наведе и почеса главата му.

— Това е сигналът ми да си тръгвам — каза Мария, взимайки чантата си. Тя се наведе и целуна бузата на Сарафина. — Ако искаш да

отидеш в „При Кейси“ някой път, както едно време, само звънни. Може да пийнем мохито и да ловим мъже. — Тя каза последното с малко презрителен поглед към Тео.

— Ще го направя.

Мария излезе през вратата без повече да поглежда Тео.

Той повдигна вежда.

— Мистър Мускул?

Сарафина потисна една усмивка.

— Тя е добра приятелка, много е предпазлива по отношение на мен. — Тя спря и отново дръпна надолу ръкава си. Този път това беше защитен жест, не за да скрие белезите си, а за да скрие себе си. Мразеше да се чувства толкова уязвима пред него.

— Защо си тук, Тео?

Той се подвоуми, после се приближи до нея. Сnižавайки огромното си тяло, за да коленичи в краката ѝ, взе ръката ѝ в своята.

— Тук съм, защото те обичам, Сарафина. Защото сгрехих, а ти беше права. — Той направи пауза. — Ти ми изкара акъла от страх и е така още от първия ден, в който те видях. В началото исках едновременно да те отблъсна и да те задържа по-близо. След това просто те исках, тялото и сърцето ти — но знаех, че беше грешка. Знаех, че не съм подходящият за теб.

— Спри.

Той поклати глава.

— Но не е, защото не съм подходящ за теб, а защото се страхувам. Страх ме е, че ще те отблъсна или ще те изгубя, както всички останали. Не мисля, че ще понеса да те изгубя.

— Знам. — Сарафина навлажни устни, вълнението се надигна в гърлото ѝ. — Въпросът е дали можеш да го превъзмогнеш, Тео? Можеш ли да поемеш риска?

Отне му миг да отговори.

— Ето какво знам, Сарафина. Знам, че те обичам и че не мога да живея без теб. Последните двадесет и четири часа бяха ад. Знам, че съм готов да направя всичко, за да те задържа. Ще дам най-доброто от себе си като твоя половинка.

Сарафина се засмя леко, очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Това значи ли, че ще дойдеш на балет с мен?

Той направи малка гримаса.

— Кълна се, че ще дойда на балет с теб.

Тя се засмя отново, опитвайки се да си представи Тео, с всичките му мускули и татуировки натъпкани в костюм, да гледа мъже в трико да скачат по сцената.

— Толкова ли ме обичаш?

Той се намести между разтворените ѝ бедра и се наведе, за да докосне с устни нейните.

— Бих направил много повече от това да изтърпя една нощ на балет заради теб.

— О, аз имам сезонни билети — отговори тя весело, но после усмивката ѝ се стопи. Тя знаеше, че той щеше да издържи една вечер на балет заради нея... и много повече. Все пак той беше рискувал живота си заради нея. Изпречи се пред демон заради нея. Беше въртял меч, за да я защити. Сарафина беше сигурна, че може да изживее целия си живот и никога нямаше да намери мъж, който би направил нещо такова за нея. Докосна устни до неговите. — Няма да ме разочароваш, Тео. Никога не си бил способен да го направиш.

Сенки замъглиха очите му. Той не отговори.

Пръстите ѝ намериха ръба на ризата му и го дръпнаха нагоре, усещайки твърдите, топли мускули под нея.

— Имам остатъка от живота си, за да ти покажа, че няма да го направиш.

— А аз имам остатъка от моя живот, за да ти покажа колко много те обичам.

Тя ухапа нежно долната му устна, карайки го да издаде звук на задоволство. Повдигна вежда.

— Тогава нека започнем?

Гросет изприпка наблизко, погледна ги сякаш казваше „О, не, не отново“, после се оттегли към кухнята, където то очакваха меко легло и един сочен кокал.

Една дяволита усмивка изви устните на Тео. Издърпа я назад върху дивана към себе си и свали панталоните ѝ, разкривайки бикините ѝ. Палците му се плъзнаха под ластика и застинаха върху нежната част на крака ѝ, където бедрото ѝ срещаше вътрешността си.

Зениците на Тео станаха по-големи и по-тъмни. Наведе по-ниско глава и устните му леко докоснаха нейните. Тялото ѝ започна да се

движи за него, попадайки в това познато чувство на еротично очакване.

— Обичам тази част от тялото ти — промърмори той. — Всеки път, когато го захвапя, те кара да стенеш.

— Н-наистина? — Езикът ѝ беше пресъхнал.

Пръстите му намериха подгъва на суичъра ѝ и го издърпаха през главата ѝ, разкривайки дантеления ѝ черен сутиен. Поне беше направила нещо правилно тази сутрин.

— И гърдите ти. Знаеше ли, че издаваш най-очарователните скимтящи звуци, когато смуча зърната ти?

— Така ли? — Сега сърцето ѝ биеше по-бързо.

Той кимна леко, пръстът му проследи закръглената извивка на бюста ѝ и се зарови в чашките на сутиена ѝ, за да подразни твърдите ѝ зърна. Удоволствието я възбуди.

— Аха. — Той издърпа надолу сутиена ѝ, така че едната ѝ гърда се оголи и тогава се наведе за да демонстрира. Горещата му уста се затвори около зърното ѝ и тя се сгърчи леко на дивана, един тънък звук ѝ се изплъзна.

О, да, тя го правеше.

Сарафина се протегна към джинсите му. Само звукът от освобождаването на копчето и свалящият се цип беше достатъчен, за да я направи влажна. Освободи члена му и го погали с ръка, предизвиквайки гърлен стон на удоволствие в гърлото му.

Издърпа я от дивана и я сложи на пода, плъзгайки я под себе си. Пръстите му намериха клитора ѝ под копринената материя на бикините ѝ и го потърка, докато не набъбна и не забленува за ръката му. През цялото време засмукваше зърното ѝ, карайки пипалата на чистото желание да се вият около нея.

Ръцете ѝ намериха колана на дънките му и ги свалиха, напълно освобождавайки члена му от ограниченията. Докато той бързо сваляше обувките си, тя изхлузи ризата му. Устните ѝ проследиха контурите на мургавето, мускулесто тяло, което се разкриваше пред нея, целувайки и хапейки кожата му.

Когато и двамата бяха напълно голи, Тео притисна топлото си, твърдо тяло към нейното, разтваряйки бедрата ѝ с коляно и настанявайки се между тях.

— Обичам те — прошепна той, зъбите му подръпнаха долната ѝ устна, а пръстите му се вплетоха в косата ѝ.

Той каза тези две думи с повече емоция, отколкото тя някога бе чувала от него. Изрече ги сякаш тя беше най-скъпото и най-ценното нещо, което някога бе докосвал.

Сарафина знаеше, че животът ѝ с Тео нямаше да бъде обсипан с рози. Като всяка връзка, те щяха да имат хубави и лоши моменти, през които щеше да се наложи да преминат. И подобно на всяка връзка, щяха да положат усилия, за да поддържат любовта си.

Но Тео грешеше, когато каза, че любовта не бе достатъчна. Любовта беше основата. Любовта беше лепилото. Всичко друго се градеше на тази основа.

Сарафина знаеше без съмнение, че те винаги щяха изпитват най-силните чувства, които да ги събират и да им помагат през изпитанията.

— И аз те обичам — отвърна тя, а сълзите напълниха очите ѝ. — Толкова много, Тео. Повече, отколкото мога да изразя с думи.

Той раздвижи бедрата си, притискайки ги срещу сърцевината ѝ, после се плъзна в нея. Един дълъг тласък и той беше в нея — изцяло. Дъхът ѝ излизаше със свистене и тя ухапа долната си устна, затваряйки очи с нисък стон. Да бъде в нея беше отвъд рая. Беше правилно, свършено и напълно.

Перфектно.

Той извади пениса си до главичката и отново го плъзна бавно, оставяйки я да усети всеки сантиметър от него. Погледът му намери нейния и го задържа, докато я изпълваше, стана част от нея, от тялото и душата ѝ. Нищо. Нито вещер, нито демон щяха да ги разделят отново. Бяха свободни да бъдат заедно.

— Тео... — Една сълза се търкулна от очите ѝ и се плъзна надолу по лицето ѝ, за да падне на килима. — Толкова съм щастлива, че се върна при мен.

— И никога няма да те изоставя, Сарафина. Ти си моя. Точно както всичките ми инстинкти крещяха от деня, в който те срещнах.

— Така ли?

Той излезе и влезе бавно в нея.

— Моя си, Сарафина. Всяка частица от теб. Моя, за да те любя, за да се грижа нежно за теб, за да те защитавам. — Той спря. — Както

и аз съм твой.

— Обещаваш ли?

— Обещавам.

Той се изправи и уви бедрата ѝ около своите, накланяйки тялото си към нейното по начин, който внезапно изпари всичките мисли от съзнанието ѝ, освен сексуалните. Дъхът ѝ заседна в гърлото, докато той излизаше и влизаше отново, принуждавайки мускулите в сърцевината ѝ да се разтягат около широкия му член. Все още я гледаше в очите, усилвайки близостта от сливането им. Тя едва имаше дъх, за да говори.

— И ще правим на това редовно, нали?

— О, да, скъпа. Харесва ми да те карам да свършваш.

— На мен също ми харесва.

Палецът му намери клитора ѝ и започна да го масажира, докато се движеше навътре и навън от нея. Топло, опияняващо удоволствие изпълни тялото ѝ и сърцевината ѝ запулсира.

— Ще го направиш ли сега? — попита той с бавна, дяволита усмивка. Милваше клитора ѝ методично — с точното количество натиск и с точното темпо.

— Аха — прошепна тя. Очите ѝ се затвориха и дъхът ѝ секна. Енергията от предстоящата кулминация, събрана в тялото ѝ, я накара да се почувства изпълнена. Тя се приближаваше все повече и повече до пропастта, докато тежестта на усещането нарастваща в тялото ѝ също нарасна твърде огромна за нея, за да я се сдържи. Вълната от оргазма се стовари отгоре ѝ, отвявайки я на място, на което не можеше да мисли. Всичко, което можеше да направи, беше да извика под натиска му, докато гръбнакът ѝ се извиваше.

Сърцевината ѝ пулсираше около движещия му се член, а вътрешните ѝ мускули го галеха. По петите на нейния оргазъм, Тео също пристъпи прага на удоволствието, извиквайки името ѝ, докато пенисът му се движеше дълбоко в нея.

Когато свърши, той се отпусна отгоре ѝ, претърколи се и я издърпа след себе си. Целуна устните ѝ и се зарови във врата ѝ, за да вдиша аромата от свежо измитата ѝ коса.

— Нека живеем заедно — промърмори той.

— Какво? — Въпросът беше зададен бавно. Цялото ѝ тяло беше натежало и лениво от удовлетворение и задоволство.

— Живей с мен. — Устните му докоснаха нейните. — Искам да се преместиш при мен. Не мисля, че мога да издържа още една нощ, без да се събудя до теб.

Сарафина спря за момент, карайки синапсите си да загреят малко по-бързо.

— Ще се радвам да живея с теб, но можем ли да живеем тук, вместо в Сборището?

— Тук?

Тя реши, че това бе крайно искане за човек, който бе израснал свързан със Сборището, знаейки от детството си, че ще бъде магьосник. Защо някой би искал да живее отделно от хората, които са като него?

— Просто имам приятели, които не са магьосници, нали разбираш? Мария и много други. Не искам да ги изгубя. Знам, че не мога да разкрия всяка страна от истинското си аз, но не искам и напълно да избягам от живота, който живеях. Те значат твърде много за мен.

— Ще се радвам да се преместя при теб, Сарафина. Мислиш ли да приемеш работата, която Томас ти предложи?

Тя помисли за момент, начертавайки линия с пръст върху пищния му бицепс. Трябваше само да докосне този мъж и вече го желаше.

Добре, това беше лъжа. Трябваше само да си помисли за него или да бъде на пет фута от него, за да го пожелае.

— В такъв случай, добре. Ще намеря някакво прикритие, което да използвам пред приятелите си, за да обясня промяната на работата. Така ще мога да прекарвам деня в Сборището, а вечерите с приятелите ми. — Спря и се усмихна. — И цялото си време — с теб.

— Звучи ми добре.

Тя си пое дъх, осъзнавайки нещо.

— Само... — Вдигна глава, изучавайки го.

— Какво?

— Чудя се дали ще можеш да се справиш със социалния ми календар. — Кръвта се отдръпна от лицето ѝ. — Мислиш ли, че можеш да понесеш Мария?

Той се засмя.

— Щом мога да преборя демоните, мога да понеса и Мария. Мисля, че с един букет и показвайки колко много ме е грижа за теб, ще извървя дългия път към опитомяването на звяра. Повярвай ми, нямам проблем с приятелите ти, които са толкова защитно настроени. Мисля, че двамата с нея ще намерим нещо общо.

Тя се сгуши в гърдите му и въздъхна щастливо.

— Но може би задържането на апартамента ти в Сборището, не е толкова лоша идея. Можем да оставаме и там понякога.

Сарафина все още се чувстваше разкъсвана между двата свята, особено сега, когато кризата с Бей беше преминала. Не се съмняваше, че накрая ще намери баланса. Можеше да се изправи пред всичко, докато имаше Тео до себе си.

Тео се засмя.

— Гросет ще трябва да се научи да кара Харли.

— Можем да му вземем померански размер каска.

Той се пресегна и извади малка кутия от джоба на дънките си.

— Радвам се, че каза „да“ на първия въпрос, защото имам още един. — Той отвори кутийката и я постави на килима между тях.

Беше диамантен годежен пръстен.

Дъхът ѝ заседна в гърлото.

— Тео?

Той не каза нищо, само гледаше лицето ѝ.

— Тео. — Тя взе пръстена и го сложи на пръста си.

Беше ѝ точно по мярка.

[1] пинта — мярка за обем (англ. 0.56 л; ам. 0.47 л). ↑

[2] Чери Гарсия — марка сладолед. ↑

[3] *Dios* — Боже. ↑

— Трябва да слезем.

Сарафина се претърколи лениво в леглото и се загледа в Тео.

Сборището правеше парти, за да отпразнува поражението на Дъскоф и Атрика. Въпреки че явно основната цел на партито беше някакво мистериозно съобщение.

Празненството дойде след двадесетте и девет дни на траур. По един ден за всеки убит магьосник — двадесет и двама магьосници бяха загинали. Допълнителните седем дни бяха официалния траурен период на Сборището за тридесет и двамата, които бяха изгубили магията си в битката.

През последния месец Сборището беше мрачно място, докато всички оплакваша и възстановяваша това, което беше толкова лошо повредено, както физически, така и не само.

Откакто Сарафина прие предложението на Тео, той се пренесе в нейния апартамент и се помири с Мария. Както поиска тя, той задържа апартамента си — здрава връзка със Сборището — и те прекараха предните няколко ноци там.

— Не знам. Предпочитам да остана в леглото с теб. — Тя го целуна по гърдите.

Сарафина имаше да направи свое съобщение, но мисълта за него караше пеперудите в стомаха ѝ да запърхат, затова тя отпрати тази мисъл на далеч за момент.

— Имаме остатък от живота си да прекараме заедно в леглото, скъпа. — Той се засмя тихо. — Наистина го очаквам с нетърпение.

Тя се протегна, наслаждавайки се на задоволената отпуснатост и болезнеността, идваща от това, че беше правила любов. Имаше някои видове болка, които бяха по-скоро удоволствие.

— Какво да облека?

Той смъкна чаршафа от нея, разкривайки голите ѝ гърди и корем. Разгорещеният му поглед задържа нейния за момент, познатата похот

направи очите му дори по-тъмни. Наведе глава и засмука едното ѝ зърно в устата си, после другото, отделяйки време и на двете.

Беше странно каква директна връзка имаше между гърдите и сърцевината ѝ, когато Тео я докосваше.

— Бих предпочел да не обличаш нищо, но предполагам, че трябва да слезеш с рокля — промърмори той.

— Рокля — отговори задъхано, както Тео толкова често я караше. — Мисля, че мога да го уредя.

Той се претърколи от леглото и стана. Сарафина седна, любувайки се на голотата му — дълги, силни крака и гръб, и най-перфектното мъжко дупе, което някога бе виждала.

Той погледна през прозореца към притъмняващия здрач. Напоследък не им се налагаше да се тревожат, че Бей ще се появи при тях, или че Стефан ще ги заплашва, така можеха да направят егоцентрични и абсолютно прелестни неща, като да прекарат целия ден в леглото. Точно това правеха.

— Предполагам, че трябва да се приготвим — каза тя.

— Купонът скоро ще започне. — Тео протегна ръка и я изправи на крака. Повдигна вежда. — Душ?

Тя се усмихна.

— Ако ти си вътре, разбира се.

След като се изкъпаха и... направиха и други неща, Сарафина облече светлосива рокля с тънки презрамки и подходящ чифт гълъбово сиви токчета. Добави перлен наниз и перлени обици, после направи косата си на падащи буйни къдрици и сложи грим.

Довърши червилото си и излезе от банята. Тео спря наскреда крачката си и зяпна.

— Уау.

— Благодаря. — Тя се усмихна. — Ти също не изглеждаш зле.

Той носеше тъмносиво сако и черни панталони. Косата му, все още леко влажна, падаше по раменете му, а татуировките му се подаваха изпод яката на ризата му. Протегна ръка.

— Тръгваме ли?

Тя кимна и пое ръката му.

Гросет лежеше на дивана. Когато влязоха в стаята, той вдигна глава и размаха опашка. След като го потупаха по главата и му обещаха разходка по-късно, те го оставиха в апартамента.

По пътя надолу към балната зала, те се натъкнаха на Мира и Джак. Мира носеше красива червена рокля, а Джак беше целият в черно. Двамата буквално тичаха надолу.

Адам и Клеър се появиха иззад ъгъла, едновременно със Сарафина и Тео.

— Хей, какъде сте се разбързали? — попита Адам. — Сигурен съм, че Томас е поръчал достатъчно алкохол за да има цяла нощ. Не е нужно да бързате.

Джак извика през рамо.

— Обадиха се да ни кажат, че Хелън се е върнала с Ева!

Те побързаха да изчезнат от погледите им.

Това обясняваше нещата. Не бяха виждали дъщеря си от два месеца. Бяха изчакали да си я върнат обратно, в случай че вещерите криеха нещо друго в ръкава си.

Сега семейството никога нямаше да се раздели отново. Джак и Мира никога нямаше да се тревожат, че тяхната малка дъщеря и много необикновена въздушна магьосница ще бъде отвлечена или използвана в дааемански кръг.

Бяха в безопасност.

Тео, Сарафина, Адам и Клеър стигнаха балната зала точно навреме, за да видят семейната среща.

Ева запристъпва от ръцете на Хелън към тези на майка си, огромна усмивка грееше на ангелското ѝ лице, тъмни къдрици се усукваха около пухкавите ѝ бузки. Мира я грабна и я прегърна, очите ѝ бяха затворени, а сълзите потекоха по лицето ѝ, докато я люлееше напред-назад и шептеше отново и отново колко много ѝ е липсвала. Джак уви ръцете си около двете и сгуши носа си в косата на Ева.

Сарафина избърса една сълза, проронена от трогателната сцена на повторното семейно събиране.

Навсякъде около тях стояха магьосници от Сборището, всички говореха и се смееха. Сервитьори и сервитьорки обикаляха с аперитиви и чаши с шампанско и други напитки.

Тео уви ръце около нея.

— Добре ли си?

— Просто съм щастлива и нетърпелива, и ме тресат хормони.

— Хормони?

Тя се обърна към него и го погледна в очите.

— Някога ми каза, че се надяваш да имаш деца един ден, след като цялата бъркотия с вещерите се оправи.

— Да — бавно каза той, изражението му премина през проясняване — смайване — осъзнаване. — Искам да имам някой ден.

— Това е добър отговор. — Изпусна дъха, който без да забележи беше задържала. — Какво ще кажеш за след двеста седемдесет и девет дни, плюс-минус?

— За какво говориш, Сарафина? — От тона на гласа му личеше, че бе разбрал, но все още не го беше осъзнал.

Пеперудите запърхаха в стомаха ѝ от реакцията му.

Тео я погледна, лицето му стана безизразно, а после пребледня. Секунда по-късно се усмихна и извика, вдигайки я и завъртайки я наоколо. Остави я да стъпи на пода и я целуна.

— Най-накрая добри новини.

— Не мога да ти опиша как ми олекна, че мислиш така.

Той сложи ръката си на корема ѝ.

— Сарафина, ти вече ми даде любов, надежда и радост. Сега ми даваш дори повече. Разбира се, че се радвам. — Той я придърпа срещу гърдите си и отново я целуна. — Обичам те — прошепна той срещу устните ѝ.

— Хей, какво става? — попита Адам близо до тях. Клеър ги гледаше с любопитство.

Тео отговори преди тя да може да каже и дума.

— Ще ставам баща.

Адам се усмихна.

— Това е най-прекрасната новина, която чух през целия ден. Един ден Клеър и аз също смятаме да имаме деца. Само че смятаме да си осиновим. Има малки магьосници на елементите някъде там, хванати в не-магическата система за приемна грижа. Ще...

Сарафина се откъсна от Тео и се хвърли в ръцете на Адам.

— Деца като мен — прошепна тя дрезгаво, отново на ръба на сълзите.

Адам се засмя.

— Да.

Тя се откъсна от Адам и прегърна и Клеър.

— Това е просто толкова, толкова... страхотно — тя завърши глуповато, загубвайки всякакви думи, с които да изрази чувствата си.

Погледна към Тео. — Може би и ние можем да направим това.

Тео отново пребледня, после се подсмихна.

— Да, може би. Ъм, нека първо се справим с това, което е на път.

— Мисля, че Тео все още е в шок — каза Клеър, ухилвайки се.

— Говорейки за деца, чухте ли новината за Томас и Изабел? — попита Адам.

— Не — отвърна Клеър с усмивка. — Шегуваш се, нали? И те ли очакват дете?

— Не, още не. Но Мика се занимава с някаква земна магия. Намерил е заклинание, което може да помогне при магьосническото безплодие. Може нещо да излезе от това. — Адам повдигна рамене.

— Уау — отвърна Сарафина. — Мика е гениален.

Адам кимна.

— Такъв е. Използва някои от даеманските заклинания, които взе от книгата, дадена му от Сиари, когато дойде на Юдай с мен и Клеър. — Той спря, поглеждайки Мика през стаята. — Загубата на магията му е просто брутална.

— Да, как е успял да приготви земната магия?

— Той може да приготви много от нея и да я изследва цялата. Просто някой друг трябва да я съхранява и да борава с магиите и заклинанията. Всъщност той използва магически сурогат.

Сарафина погледна Мика. Той разговаряше с Томас.

— Изглежда се справя добре с това.

Клеър погледна в посоката на Мика.

— Първата му любов е проучването. Мисля, че ще се оправи. Просто се нуждае от някой толкова шантав, колкото е и той, за да тества заклинанията му. Постоянен изследовател и партньор в тестването. — Тя погледна многозначително една висока, привлекателна земна магьосница с кафява коса, която пиеше вино в другия край на стаята.

— О, тя е много хубава — отвърна Сарафина. — Намеси ли се, Клеър?

Тя притисна палеца и показалеца си.

— Само малко. Мисля, че Емили и Мика ще се разбират добре. Тя е точно толкова заинтересована от историята и магическата теория, колкото е и той. Мика просто се нуждае от малко... побутване, това е всичко. — Клеър се ухили. — Те ще работят в много тясно

сътрудничество в бъдеще. Още повече че Емили винаги си е падала по Мика. Мика просто никога преди не го е забелязвал. Той е толкова разсеян към всичко, освен към работата си.

Сарафина наблюдаваше как Мика погледна към Емили в другия край на стаята, после погледна отново и се вторачи в нея.

Аха. Магията се създаваше.

— Той не е разсеян вече — промърмори Сарафина, повдигна вежда и отпи глътка от сладкия си чай.

Клеър се засмя.

— Не. Семето е засадено. Сега няма какво да направи, освен да разцъфне.

— Браво на Мика. — Сарафина въздъхна. — Всички тези добри новини, след толкова много лоши, направо е затрогващо. Скоро ще създадем цяло едно ново поколение от магьосници.

— Бъдещето на Сборището е светло — отвърна Тео. Придърпа я към себе си. — Като нашето.

— Добре — каза Томас високо. — Почти е време за съобщението.

Всички глави в залата се завъртяха към Томас и разговорите затихнаха. Сарафина усети, че се досеща, че съобщението ще бъде за бърникането на Мика в плодовитостта. Но когато огромният екран се спусна от тавана, Сарафина осъзна, че може би не това смятаха да съобщят все пак.

— На вашето внимание — съобщи Томас на притихналата гълпа. Той се усмихна развълнувано, а Изабел и Мика от двете му страни, също се усмихнаха. — Мисля, че това ще ви хареса. — Натисна копчето на дистанционното и задържа.

Вечерните новини се включиха.

И в бизнес новините тази вечер, милионерът Томас Монахан закупи контролния пакет в Дъскоф Интернешънъл. Дъскоф Интернешънъл беше в новините напоследък, заради мистериозното изчезване на известния изпълнителен директор Стефан Фошо. Фошо пое компанията публично едва миналата пролет. Полицията активно разследва изчезването му. Но може би сега лутащата се компания е намерила нов човек, да помогне при управлението ѝ.

Видеото премина на усмихващия се Томас.

Сега, когато пряко заинтересован от бъдещето на Дъскоф Интернешънъл, възнамерявам да участвам активно в оформянето на бъдещето на компанията.

В другите новини...

Всички в залата заръкопляскаха.

Видеото спря и екранът се прибра обратно. Всички около тях заръкопляскаха и се развеселиха. Томас усмири развълнуваната мърмореща гълпа още веднъж и вдигна чашата си.

— За бъдещето на Сборището. — Той спря. — За нас!

Всички вдигнаха чашите си и повториха тоста си.

Магията трепна и лумна навсякъде около тях, пукането и искренето на всичките четири елемента в хармония и близост, възходи и падения, смесвайки се и усуквайки се отново. Насочиха се нагоре и нагоре към тавана на балната зала и отвъд — комбиниран образ на настоящото състояние на ума и чувствата на Сборището.

Безгрижие и радост изпълниха Сарафина. Усмивайки се, тя се протегна и хвана ръката на Тео в своята. Огън искреше от гърдите на Сарафина и се виеше надолу, за да се увие около ръцете и китките им в безобидни езици красив син огън.

Тео погледна надолу към нея с любов, осветяваща тъмните му очи, вместо студа, който ги изпълваше първия път, когато се срещнаха. Наведе глава и улови устните ѝ със своите.

— Толкова си красива, Сарафина — прошепна срещу устните ѝ.

Тя погледна към роклята си.

— Благодаря. Нова е.

Наклони лицето ѝ към своето.

— Нямах предвид роклята. Дори не я забелязах. Ти си просто красива, където и да е. Отвътре и отвън. Всеки сантиметър от тялото и душата ти.

Тя наклони глава леко на една страна и се усмихна.

— Тео, това ти ли си? От къде дойде поезията?

Отне му един дълъг момент да отговори.

— Идва от теб, Сарафина. — Целуна я. — Ти ми даде всичко.

Издание:

Автор: Аня Баст

Заглавие: Магьосническа ярост

Преводач: Zaharka; end1dream; Luisi; renesme_cullen

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Читанка

Година на издаване: 2019

Тип: роман

Националност: американска

Редактор: naFarela; Zaharka

Коректор: naFarela

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/10766>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.